

DE STAD AMSTERDAM PANORAMA

13 MEI 1937 — No. 19

NUMMERS 15 CENT

Sommige Hindoes leggen duizenden kilometers af om een ritueel bad te nemen in de heilige rivier — velen zien hun huis nooit meer terug. Ze sterven onderweg dikwijls aan uitputting en ontbering.

DE ELLENDE DER ☆ PARIA'S ☆

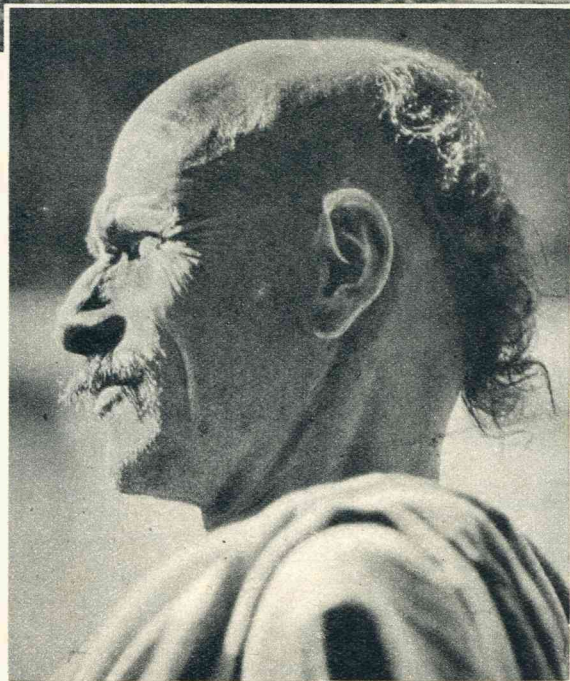
DE BREUK MET EEN DRIEDUIZEND JAREN OUDE ONDERDRUKKING

De vijftiengjarige Maharadja van den staat Travancore in Zuidwest-Britsch-Indië heeft al zijn tempels voor de paria's opengesteld en hiermede is in dit district een einde gekomen aan een drieduizend jaren oude

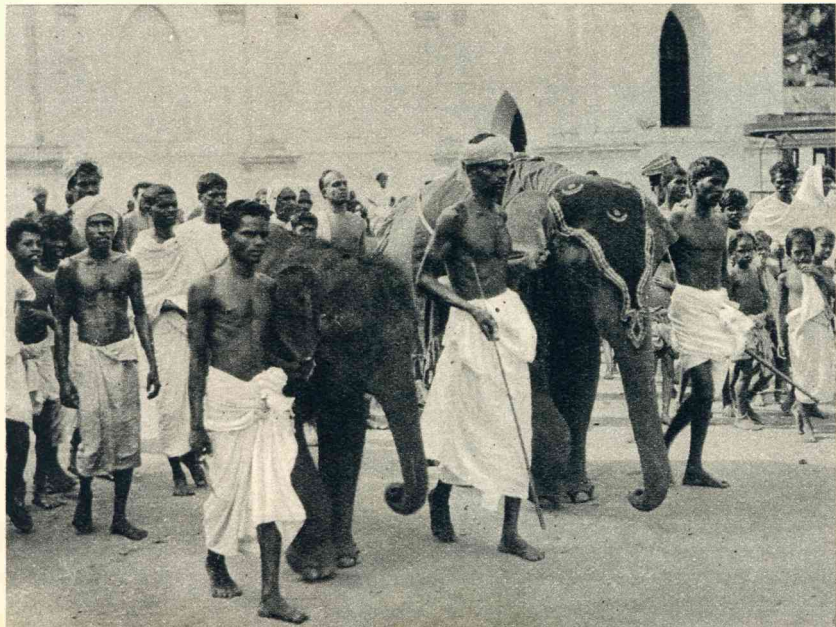
onderdrukking. Men verwacht dat andere staten in Britsch-Indië dit voorbeeld van den jeugdigen Maharadja, die in 1933 o.a. Berlijn bezocht en toen reeds bekend was om zijn nieuwe ideeën, spoedig zullen volgen.

Van welk een verstrekkende beteekenis deze maatregel is, weet niemand beter dan de Brahmanen, de priester-klasse van Britsch-Indië, die bij den ouden toestand altijd de meeste zijde hebben gesponnen.

Een van de belangrijkste elementen van het Hindoeïsme is het kastensysteem, 'n religieus-sociaal systeem, volgens hetwelk de mensch door geboorte en krachten goddelijke wereldordening behoort tot een van de vier hoofdgroepen: de Brahmanen (den priesterstand),

Het type van een Brahmaan uit een hooge kaste.

Deze olifanten zijn uit den tempel te Trivandrum, welke nog kort geleden door geen paria betreden mocht worden.

de Ksjatrija's (den ridderstand), de Waisija's (den boeren- en middenstand) en de Sjoedra's ('t proletariaat). De indeeling in deze vier hoofdgroepen is slechts zeer schematisch, want in werkelijkheid kent men in Britsch-Indië een veel grooter aantal groepen, die door splitsing en vermenging ontstaan zijn.

Men neemt algemeen aan, dat de paria's de laagste kaste vormen en toch zijn er heel wat kasten in Britsch-Indië die nog lager in rangorde zijn.

Het woord „paraiyan” beteekende oorspronkelijk „trommelslager”, doch thans is het algemeen in gebruik als 'n geslachtsnaam. Vroeger vormden de paria's een zeer hooge kaste, doch in 't Dravidische tijdperk zijn zij in verdrukking geraakt en hebben zij al hun privileges verloren, zoodat zij thans een leven leiden erger dan beesten.

De theorie wil dat de paria's de lucht, die zij ademen, bederven en dat zij hun omgeving verpesten door hun geestelijke degradatie, zoodat een Brahmaan, die ongelukkigerwijze tusschen paria's heeft vertoefd, zich slechts door rituele verrichtingen

hiervan kan zuiveren. Waarin deze besmetting, deze onzuiverheid der paria's eigenlijk bestaat, schijnt niemand te weten en de beschrijvingen van de Brahmanen zijn op dit punt altijd erg geheimzinnig en vaag. Maar niet alleen de lucht van den paria is gevreesd, maar ook zijn schaduw! Want zou de schaduw van een paria over het voedsel van een Brahmaan vallen, dan moet deze 't voedsel wegwerpen en zich door gebed reinigen.

Het is niet zoozeer omdat een paria smoezeliger zou zijn dan 'n Brahmaan, want er zijn heel wat Brahmanen, die smeriger zijn dan de paria's, en velen van hen zijn de vuilste schooiers van Britsch-Indië. Toch hebben deze Brahmaan-schooiers het recht om den rijksten paria te doden, indien deze zich niet houdt aan de voorschriften van zijn kaste!

Ook het water zou door de paria's verontreinigd worden en daarom mogen zij alleen drek-water gebruiken. Zij kunnen zich niet wasschen en gaan daarom gehuld in stinkende lompen.

Natuurlijk moeten de paria's allerlei slavenarbeid verrichten en men onderscheidt hen nog in verschillende „graden”. Er zijn namelijk paria's die een Brahmaan reeds op een afstand van 64 voet verontreinigen. Dat zijn de vleescheters, de laagste graad der paria's. De koe is in Indië 'n heilig dier en men mag haar niet doden. Is zij van ziekte of ouderdom gestorven, dan sleepen „de vleescheters” haar weg en doen zich te goed aan 't rottende vleesch. Zekere boerderij-knechten besmetten reeds op 'n afstand van 48 voet, anderen weer, de verkoopers van „tordy”, den drank der inboorlingen, op 'n afstand van 36 voet, terwijl de „gewone” paria alleen door directe aanraking verontreinigt.

Het is geen wonder dat de paria's onder deze omstandigheden hun troost zochten in andere godsdienstige richtingen. Het Hindoeïsme raakt zijn macht over de paria's hoe langer hoe meer kwijt, temeer daar de zendelingen en missionarissen de paria's leeren lezen en schrijven, de knapsten van hen uitzenden naar Europeesche universiteiten,

Een Hindoe-danseresje in haar prachtige tooi.

In deze straat mogen alléén Brahmanen wonen!

zoodat er een kern-groep ontstond van geletterde paria's, die in ontwikkeling hun onderdrukkers ver vooruit waren.

Toen in 1921 de prins van Wales — de tegenwoordige hertog van Windsor — een reis door Britsch-Indië maakte, stelde hij 'n karakteristieke daad. In de buurt van den Khyber-pas beval hij halt te houden, toen langs den weg een groep paria's hem om medelijden smeekte. De prins groette hen met een vriendelijk gebaar en op dit teken maakte zich 'n hysterische vreugde van de paria's meester. „Het is een voorteken!” riepen zij en korten tijd daarna was het relaas over deze ontmoeting met den prins van Wales onder de millioenen paria's verspreid.

Ook op gebied van huisvesting hebben de paria's onder allerlei smadelijke voorschriften te lijden. Een huis mogen zij niet bewonen en hun hutten van leem of hun hopen van takkenbossen zijn nog slechter dan de nesten der wilde dieren. Eén kaste, die der Puliah's, mag zelfs geen hutten bouwen en moet onder de tenten van bladeren wonen. Anderen moeten nesten maken in de toppen van de boomen en leven als vogels. Zij mogen in de steden geen publieke gebouwen betreden, zelfs geen apothekerswinkels om geneesmiddelen te koopen als zij ziek zijn.

Zij voeden zich met slangen, kikvorschen, ratten en muizen; zij zoeken hun plantaardig voedsel in bosschen en velden. Zij zijn de onreinen, de paria's, de uitgestootenen, de verbannen, de verdrukten.

Na den wereldoorlog is er wel eenige verandering gekomen, doch van de zijde der Brahmanen bleef het meestal bij woorden. Ten laatste kwamen de paria's in opstand en het is merkwaardig dat hun grieven niet zoozeer gericht waren tegen de smadelijke bejegeningen, die zij van hun medemenschen moesten onder vinden, als wel tegen het verbod om de tempels te betreden.

Zij verzochten niet om in winkels of publieke gebouwen te worden toegelaten: het eenige waar zij om vroegen was 't openstellen der tempels voor de paria's. Nog niet zoo lang geleden had zich

Eenige paria's op weg naar den tempel, die thans voor hen geopend is.

een groot aantal paria's voor den beroemden Kalaram-tempel te Narah op den grond geworpen op 't oogenblik, dat een rij priesters naar buiten wilde treden. Zij kropen in 't rond en gebaarden wild, zoodat de Brahmanen het niet konden voorkomen, zich te verontreinigen.

De Britsche politiemacht, die van te voren gealarmeerd was, kon alleen met gebruikmaking van wapenen de paria's verdrijven, die op die manier trachtten medelijden met hen op te wekken.

De opstand der paria's heeft dus, in tegenstelling met de meeste revoluties, geen politieke maar 'n religieuze drijfveer. Daarom zal de maatregel van den Maharadja van Travancore in de toekomst een zeer verstandige en vooruitziende blijken te zijn, daar hij diepe onrust en woelingen voorkomt. Natuurlijk zijn de Brahmanen erg bevreesd en zij zien hun macht en voorrechten, na een drieduizendjarige onderdrukking hunner „minderen”, geheel verdwijnen!

Maar de naam van den Maharadja zal geprezen zijn over vele geslachten; voluit geschreven luidt hij: Sir Padmanabha Dasa Vanchi Pala Rama Varma Kulassekhara Kiritapathi Maney, Sultan Maharajah Raja Ramarajh Bahdur Shamsher Jang! En als hij „officieel” verschijnt, begroeten hem zeventien saluut-schoten! Een eerbiedsbetuiging verschuldigd aan zijn rang.

DE ONTKNOOPING VAN EEN DRAMA

Een Schotsche dorpsgeschiedenis

door Dal MacLeod

Elk huwelijk heeft zijn voorgeschiedenis. Zij is meestal romantisch en gelukkig, soms nuchter en zakelijk, doch maar zelden bepaald ongelukkig. Die van Betty Parson was echter dramatisch. Dat zou misschien nog geen reden zijn geweest om haar hier te verhalen, indien het drama niet zoo'n vreemde en gelukkige ontknooping had gevonden.

Dat kleine levensdrama wierp zijn schaduwen vooruit, toen twee jaar geleden de „Regatta” op het meer van Menteith verging. De „Regatta” was een klein bottertje, bemand met vier koppen en eigendom van Wren Parson. Hij was Betty's vader en een stug, in zichzelf gekeerd mensch. Dat eenzelve, min of meer wantrouwend karakter verloochende hij zelfs niet tegenover zijn eigen vrouw en dochter, hoewel men kan aannemen, dat hij op zijn manier wel van hen hield.

Er was storm op til, toen de „Regatta” voor haar laatste reis uitvoer. De kleine pink wiegde zich onrustig op de klotsende golven van het onstuimige meer en velen aan den kant schudden bezorgd het hoofd. Maar de bemanning had eensgezind besloten het gevaar te trotseeren. De markt in York schreeuwde om visch en de prijzen waren hoog.

Wren Parson kwam dien morgen het laatste aan boord. Hij droeg een ijzeren kistje onder den arm, waarin zich alles bevond wat hij aan waarde bezat. Dat kistje verliet hem nooit, hij nam het mee als hij uitvoer en borg het, als hij aan den wal was, onder zijn bed. Waaruit de inhoud eigenlijk bestond wisten zelfs zijn vrouw en dochter niet, doch algemeen nam men aan, dat het een aardig sommetje moest bevatten. Want Wren Parson was zuinig, bij het gierige af en hij had vette jaren meegemaakt bij de visscherij.

Betty en Walt McIntosh brachten hem zooals gewoonlijk aan boord. Die twee zag men altijd samen. Als Walt tenminste thuis was, want zooals de meeste mannelijke inwoners van het kleine Menteith was hij visscher van zijn beroep. Van jongs af waren die twee burens geweest en in het dorp ging het gerucht, dat zij het samen wel spoedig eens zouden worden.

Wren Parson, van het hoofd tot de voeten gehuld in het zware oliegoed, bleef aan den kant staan, knikte zijn dochter en Walt goedendag en stapte aan boord. Een half uur later verdween de kleine botter achter het eilandje, waarop het slot Inch Mahome is gebouwd — terwijl de wind met elke minuut nog in kracht toenam en het meer al onstuimiger werd.

„'t Is geen weer om uit te varen,” zei Walt met een bezorgden blik op Betty. „Ze hadden het je vader af moeten raden.”

„Dat zou niet geholpen hebben,” antwoordde Betty hoofdschuddend. „Vader laat zich door niemand raden.”

Dien nacht spóókte het op het meer van Menteith. De wind kreeg de kracht van een orkaan, de lucht was bedekt met jagende, inktzwarte wolkengevaarten en het meer leek een heksenketel. In de kleine huisjes van het dorp werd huiverend gesproken over de twee koninginnen — Maria Stuart en Maria van Lotharingen, die op Inch Mahome gevangen hadden gezeten en wier geesten in nachten als deze over het meer rondwaarden en de visschers met verderf en ondergang bedreigden.

Aan boord van de „Regatta” kampten inderdaad vier mannen met den dood. In weerwil van alle onheilspellende voortekenen hadden zij 's middags met levensgevaar de netten uitgebracht. Maar toen de nacht viel en de storm tot een orkaan aanwies, hield de kleine botter het niet meer. Hij werd losgeslagen van de netten, opgenomen door een waterberg, die brulde en siste als een vulkaan, en als een notedop in een afgrond neergesmaakt. Krakend viel

het kleine vaartuig uiteen, er klonk een schreeuw en daarop gingen de lichten uit....

Vier mannen vingen een wanhopige worsteling aan met den verdrinkingsdood. Drie hunner triomfeerden en bereikten uitgeput Inch Mahome. Het wachten op den vierde was echter vergeefs. Die vierde was Wren Parson....

„Het laatste dat ik van hem zag was, dat hij zijn kistje greep,” vertelde John Caulson den anderen morgen met een somber gezicht in het dorp. „Ik vrees dat juist dat kistje hem noodlottig is geworden. Want het belette hem, zich in het water van het zware oliegoed te ontdoen....”

Zóó eindigde de laatste reis van de „Regatta”. Een klein visschersdrama, dat zijn schaduw afwierp op het drama van een jong meisjesleven.

Het was ongeveer vijf weken na die ramp, dat Betty's moeder bezoek kreeg van Tom Pellew. Hij was de geldschietter van de visschers — een schraper, die zich voor zijn edelmoedigheid liet betalen door een onmatig hooge rente te berekenen. Mary Parson was alleen thuis, toen hij haar bezocht. Hij deed wat onrustig, nam aarzeland plaats op den stoel, dien Mary hem bood en draalde lang met het doel van zijn komst.

Eindelijk scheen hij moed te scheppen. „Ik heb vijf weken gewacht, Mary, maar ik vond dat het toch ééns tijd moest worden, om eens te komen praten.”

Mary Parson begreep niet waar hij heen wilde. Zij wierp den man, die ongeveer van haar eigen leeftijd was, een verwonderden blik toe. „Wat bedoel je, Tom Pellew?”

„Ik bedoel dat ik nog zaken te regelen had met Wren,” zei de bezoeker aarzeland.

Mary zuchtte. „Ik weet niets van Wren's zaken af,” bekende ze en eensklaps leek Tom Pellew opmerkelijk rustig.

„Ja, hij heeft nog een rekening bij me lopen van over de honderd pond,” hernam hij. „Een deel ervan is hypotheek op het huis, voor een ander deel heeft hij het in het voorjaar in nieuwe netten gestoken.”

Mary vouwde verschrikt de handen samen. „Honderd pond? Ik dacht dat Wren altijd vrij gebleven was van schuld! Wij dachten zelfs, dat hij nog aardig wat overgespaard moest hebben. 't Is erg genoeg, dat het kistje verloren ging, waarin hij zijn geld bewaarde.”

„Er waren er méér die Wren voor een rijk man aanzagen,” zei Tom Pellew met iets als minachting in zijn stem. „Maar zij hebben verkeerd gedacht. Ik kan het je in mijn boeken aantoonen — het is nog honderd en vier pond, wat betaald moet worden. Ik wil niet aandringen op terugbetaling,” liet hij er haastig op volgen, „maar ik had toch wel graag op tijd mijn rente.”

Het was een slag voor Mary Parson. Zij was dood-arm achtergebleven met Betty, maar zij had in den waan verkeerd, dat althans hun huis hun eigendom was. De eisch van Tom Pellew stelde haar voor nieuwe en groote moeilijkheden, maar zij was een dappere vrouw.

„Je zult krijgen, waar je recht op hebt, Tom Pellew,” zei ze. „Ik wil niet, dat er op Wren's nagedachtenis een smaad wordt geworpen.”

Toen Tom Pellew heenging, kwam juist Betty thuis. Zij was een aardig meisje en als Walt McIntosh haar onafscheidelijke schaduw niet was geweest, zou zij de beste kansen van het dorp hebben gehad. Het was de eerste maal, dat Tom Pellew haar van zoo dichtbij zag. Hij maakte een praatje, klopte haar vrijpostig op den schouder en verdween met Mary te zeggen, dat zij zich niet ongerust hoefde te maken....

Denzelfden avond hoorde Walt van den tegen-slag, die de twee vrouwen getroffen had. Hij

stond met Betty achter het huis, zooals hij al zoo vaak had gestaan — zwijgend en met stormende gedachten. Hij was een stille, beschroomde jongen en dat wat hij allang van plan was geweest haar te zeggen, had hij nog nooit over zijn lippen kunnen krijgen.

Het bezorgde gezicht vóór hem drong plotseling het hart naar zijn lippen. „Maak je niet ongerust,” zei hij, Betty's hand vattend. „Ik zal jullie helpen met die rente. En óók met dat andere. Als je het tenminste goedvindt.”

Het was een liefdesverklaring, die men in geen enkel boek zou kunnen vinden, maar zij werd niettemin verstaan.

„Ja,” fluisterde Betty, „als je wilt....”

In het Schotsche laagland heeft de romantiek geen woorden nodig. Zij kusten elkaar en gingen hand in hand naar binnen. En een paar dagen later liep in Menteith het gerucht, dat Betty Parson en Walt McIntosh het eens waren geworden.

Rusteloos spon de tijd zijn draden aan de wade van het verleden. De dood van Wren Parson werd voor de twee vrouwen een zachte herinnering. De droefheid vervaagde en twee jonge menschen gaven zich met een welsprekend zwijgen aan hun toekomst-droomen over, als zij samen waren.

Toen verscheen op een dag Tom Pellew voor de tweede maal in de woning van Mary Parson. Hij droeg een nieuw costuum en een hoed en een boord, waarmee men in Menteith bij feestelijke gelegenheden alleen den burgemeester zag. Thans was Betty wél thuis. Tom Pellew bleef lang binnen en toen hij eindelijk wegging leek hij opgewekt, alsof hij een hoogen prijs uit de loterij gewonnen had. Maar Betty, die de deur achter hem dichtdeed, had roode oogen en niemand zag haar dien dag meer buiten.

In den middag van den volgende dag kwam Walt met zijn schuit thuis. Het verwonderde hem Betty niet aan den kant te treffen. Maar hij maakte zich niet ongerust, droeg zijn visch over aan den man, die ze in York voor hem verkocht en begaf zich naar het huis van Mary Parson.

Betty stond óók niet aan de deur, hoewel zij wist dat hij er was. Nóg maakte hij zich geen zorgen, doch toen zij op zijn kloppen te voorschijn kwam, schrok hij. Zij was doodsbleek en had roode, gezwollen oogen....

„Wat is er?” vroeg hij ontdaan.

„Kom binnen,” verzocht ze met een stem vol tranen. Toen hij binnentrad zag hij haar moeder door een achterdeur het huis verlaten en vervuld van een onheilspellend voor gevoel, ging hij op zijn gewone plaats zitten.

„Het moet uit zijn tusschen ons,” zei Betty opeens en thans veel kalmer.

„'t Is?” vroeg Walt ongelovig. „Waarom?”

„Tom Pellew is om me geweest....”

„Tom Pellew?” In zijn oogen lag het ongeloof aan een krankzinnige dwaasheid.

Betty knikte heftig. „Kijk me aan en laat je twijfel varen. Het is zoo. Ik heb het gedaan voor moeder. Tom Pellew wil zijn geld. Dat wil zeggen het huis en alles wat we hebben. Moeder wordt ouder en ik moet voor haar zorgen. Waar moet ik met haar heen?”

Walt McIntosh was eensklaps een man met zijn negentien jaren. Hij sloeg met zijn vuist op tafel. „We trouwen en je moeder komt bij ons,” schreeuwde hij.

Maar Betty schudde het hoofd. „We hebben het lang en breed overlegd, Walt,” zei ze met een weeke stem. „Je vergeet, dat je zelf ook een moeder hebt. Moeder kan je niet tot last zijn. En hoe zou je óóit in staat zijn bovendien de rest van die schuld nog af af te doen? Het huis en de meubels brengen lang niet op, wat we Tom Pellew schuldig zijn. En moeder wil niet, dat vaders nagedachtenis gehekeld wordt.”

De ongerepte nagedachtenis van zijn dooden is het Schotsche familieleven heilig. Walt McIntosh begreep er alles van. Hij was onmachtig tegen dit noodlot, omdat hij arm was. Tom Pellew was een schurk, maar wat baatte hem de verachting, die hij jegens hem koesterde....?

„Is het onherroepelijk, Betty?” vroeg hij, even week als zij zooeven.

„Ja,” fluisterde ze. „Moeder wilde het eerst niet, maar het is de ééنية oplossing. En mijn plicht....”

Toen stond Walt op. Hij gaf haar een hand, met afgewenden blik. En terwijl de deur achter hem dichtviel, legde Betty het hoofd in haar armen op tafel. Een drama in een meisjesleven....

En de tijd spon vóórt aan zijn eigen eindeloosheid.

Er was een jaar verstreken na Wren Parson's dood en het drama in Betty's leven bereikte zijn voltooiing. Niet ver van het huis van den burgemeester vandaan was een nieuw huis gebouwd en keurig ingericht. En Tom Pellew ging er trotsch op, dat hij het deftigst geïnstalleerd was van het heele dorp.

Betty hilde niet meer. Maar de kleur van haar wangen was voorgoed verdwenen.

„Een bruid van den dood,” zeiden die van Menteith onheilspellend. En als ze Tom Pellew aanzagen, met zijn reeds grijzende haren en zijn belachelijke pogingen om zich jeugdig voor te doen, konden ze niet eens medelijden met haar voelen. Misschien was dat nog het beste voor haar: 'n spoedige dood....

Den dag vóór de bruiloft begon het te stormen. Geen visscher voer uit. Maar tegen den avond was er toch één, die het geweld van den storm ging trotseeren. Die ééne was Walt Mc Intosh. Hij wilde het gelui van de klok niet hooren. En niemand hield hem tegen. Het was een even gevaarlijke krankzinnigheid thans uit te varen, als in den nacht, toen de „Regatta” verging. Maar die van Menteith begrepen hem. En als hij het lot van Wren Parson moest deelen, was dat misschien óók wel het beste voor hem.

Walt ging dien nacht een bovenmenselijk zwaar gevecht aan met de orkaanwinden. Hij juichte erbij. Hij móést vechten en omdat hij het niet met Tom Pellew kon doen, deed hij het met de natuur. Uit woede, alléén om het noodlot te tarten, wierp hij zijn net uit op een ondiepe plaats achter Inch Mahome, waar geen mensch ooit vischte, omdat er niets te vangen viel. Hij was een reus in zijn stormende gedachten, doch kampte tegen gorgonen, tegen wie een strijd hopeloos leek.

Dienzelfden nacht lag Betty wakker. Wat er in haar omging viel niet te beschrijven. Zij wilde niet aan Walt Mc Intosh denken en móést voortdurend aan hem denken. Schreiend stond ze 's morgens op. De storm boven het meer van Menteith was bedaard, maar in haar hart woedde hij voort. En hij zou blijven voortwoeden, tot straks alles onherroepelijk geworden was. Dan viel er alleen nog maar te dulden en te dragen....

Het was een ziellooze bruid die eenige uren later gereed stond, om zich aan een man te verbinden van wien zij een afschuw had. Tom Pellew kwam en de vreugde straalde uit zijn oogen. Alles was gereed voor het slot van het drama.

„Zullen we gaan?” vroeg hij Mary Parson, die roerloos en met saamgeklemd lippen op 'n stoel zat. Zij keek Betty aan en deze gaf antwoord met een stom hoofdknikje....

Doch op hetzelfde oogenblik klonk er rumoer in de dorpsstraat. Tom Pellew maakte een onrustig gebaar. Mary Parson hief haar gelaat op en in Betty's houding lag eensklaps een gespannen verwachting. Was dat Walt's stem, die zij boven alles uit hoorde schreeuwen? Het rumoer zwol aan en naderde het huisje. Eensklaps werd de deur opengerukt. Het was Walt die binnenstormde — de overwinnaar van de gorgonen. En nog in anderen zin overwinnaar.

Er lag een dwaze lach op zijn gezicht en onder zijn arm klemde hij een witgekalkt vierkant voorwerp. Maar die lach verdween, toen hij Tom Pellew zag. Hij zette het vreemde voorwerp op tafel en pakte met één greep den heer Pellew in zijn nek.

„Een doode heeft je aangeklaagd, schurk. Hier is het kistje van Wren Parson — in mijn ongeduld heb ik het verbroken. Uit de papieren blijkt, dat het al langer dan tien jaar geleden is, dat Wren

LONDEN

In het hart van de City, de kern van de miljoenenstad die Londen is, verheft zich, op een kleine verhooging, de grootsche St. Paul-kathedraal. Wel niemand die de Engelsche hoofdstad bezoekt laat de gelegenheid voorbijgaan om dit trotsche, over geheel de beschaafde wereld bekende kerkgebouw te bezichtigen.

Op onze luchtfoto komen de proporties van dezen tempel heel goed tot uiting. Beter dan vanaf den beganen grond, wijl de kerk is ingesloten door nauwe straten en hooge huizenrijen, kan men op deze foto de grootte van het kerkgebouw schatten, dat in grootte het vijfde is van de wereld, en komt na de St. Pieter te Rome en de kathedralen van Milaan, Sevilla en Florence.

De tegenwoordige kerk is opgetrokken op de plaats waar vroeger verschillende katholieke kerken hebben gestaan, waarvan de laatste door brand voor het grootste gedeelte werd vernield. In 1675 kreeg de beroemde architect sir Christopher Wren de opdracht om op deze plaats een nieuw kerkgebouw op te richten. In 1675 werd een aanvang gemaakt met de werkzaamheden en den vijften December van het jaar 1697 werd de kathedraal opengesteld voor de eerste godsdienstplechtigheden. In 1710 was zij geheel voltooid.

Ofschoon veel kleiner van afmetingen gelijkt zij, vooral door den hoogen koepel, op de St.-Pieterskerk te Rome. Zij heeft den vorm van een Latijnsch kruis, is honderdvijftig meter lang en drieëndertig meter breed, terwijl de koepeldoorsnede dertig meter bedraagt. Aanvankelijk was in het bouwplan het model opgenomen van een Grieksch kruis, doch de architect zag zich door een invloedrijke regeeringsgroep gedwongen zijn plannen te wijzigen.

De stijl waarin de kerk is opgetrokken, is gedeeltelijk Gotisch, gedeeltelijk Romaansch en klassiek. Sinds 't midden der vorige eeuw vooral is veel arbeid besteed aan het verfraaien van het inwendige, door muurschilderingen en mozaïeken, en ook door het plaatsen van monumentale beeldversieringen, die evenwel niet altijd van den fijnsten smaak getuigen.

Er zouden enkele bladzijden te vullen zijn met de opsomming van alle details, waarop bij het bezoeken door den gids wordt gewezen. We willen hier alleen nog releveeren de curiositeit der z.g. „Whispering gallery”, de fluistergalerij, waarvan het opmerkelijke is een typisch echo-effect, op 260 treden hoogte vanaf den vloer van het kerkship. Een zwak fluisteren aan één kant van de galerij is duidelijk verstaanbaar aan de tegenovergestelde zijde, op een afstand van ruim tweeëndertig meter, in doorsnede gemeten. Op deze hoogte heeft men eveneens het beste uitzicht op de monumentale schilderingen van het leven van den beschermheilige der kerk St. Paulus, rond den koepel, van Thornhill, en vandaar uit heeft men tevens het beste overzicht van het geheele kerkinterieur.

Een kolossale crypte strekt zich uit onder het geheele kerkgebouw en bevat de herinnerings-monumenten van tal van beroemde Engelsche kunstenaars. Het is eveneens in deze crypte, dat zich de graftombe bevindt van den architect der kathedraal, sir Christopher Wren, met het bekende latijnsche opschrift: „Lector, si monumentum requiris, circumspice”, „Lezer, indien gij een monument zoekt, zie om u heen”, dat zich vroeger aan den ingang bevond van het koor in de bovenkerk.

Vanaf de ommegangen rond den koepel heeft men, zooals op onze foto duidelijk blijkt, een schitterend vergezicht over de Londensche City, die zich hier uitstrekt langs de oevers der drukbevaren Theems, met haar vele monumentale bruggen. In de verte doemen de torens op van de Westminster-gebouwen, waaraan wij reeds een soortgelijke vogelvluchtbespreking wijdden in een onzer vorige nummers.

zaken met je deed. Er is een behoorlijke kwitantie bij en bovendien zit er zevenhonderd pond aan bankpapier in het kistje. Houd je vol, dat Wren Parson je iets schuldig was....”

Er zijn van die ontkenningen in een drama, die zich beter laten indenken dan beschrijven. Ze zijn verheven, belachelijk en ontroerend tegelijk. En

dit was zoo'n ontkenning. Er werd niet veel gesproken — twee paar vochtige vrouwenoogen tuurden uit strakke gezichten naar dat kistje op tafel, door het kalkhoudende water van het meer van Menteith bedekt met een dun laagje kalk. Maar de heer Tom Pellew liet zich zonder verzet de deur uitwerpen. En Walt Mc Intosh bleef binnen.

Lily's echtgenoot leest het bericht over Hollywood.

Ook thuis... bloemenmeisje.

OP BEZOEK BIJ MISS DOELUTTTEL UIT DE NEDERLANDSCHE KLANKFILM „PYGMALION”

Er zullen thans weinig Nederlanders zijn, die de film „Pygmalion”, naar het bekende toneelwerk van Bernard Shaw, niet gezien hebben.

En van al die honderdduizenden bezoekers zullen er niet velen gevonden worden, die niet buitengewoon hebben genoten van het flonkerend spel der filmartisten en in 't bijzonder van het optreden van Lily Bouwmeester, die de rol vervulde van miss Doeluttel.

Haar spel was o.i. in één woord voortreffelijk, waardoor zij talrijke bioscoopbezoekers aan haar heeft verplicht.

Hoe genoten zij allen van dit sprankelend spelen van het pientere bloemenmeisje, met haar sappig

dialect, van het eenvoudige meisje, dat toevallig in connectie komt met den professor-spraakspecialist, bij wien zij behoorlijk Hollandsch wil leeren spreken, om daarna hooger te klimmen op de maatschappelijke ladder.

De professor speelt het klaar, dat zij zich kan uitdrukken als een echte dame, maar bij dit reuzenwerk deelt hij het lot van den Griekschen beeldhouwer Pygmalion, die zich zulk een schoon beeld schiep, dat hij er op verliefde en den goden vroeg het beeld menschelijk leven in te blazen. Het geschiedde en de meester huwde haar, evenals dit met prof. Higgins en het bloemenmeisje, miss Doeluttel, het geval is, het meisje, dat in zijn handen geschaafd werd tot een dame van de wereld!

Wij hebben nu voor onze lezers een bezoek gebracht aan miss Doeluttel (Lily Bouwmeester), die sinds twee jaren gehuwd is met den heer C. L. van der Lugt Melsert, adjunct-directeur van den Grooten-Tivoli-schouwburg te Rotterdam.

In de moderne en vriendelijke woonwijk met den te ouderwetschen naam „Blijdorppolder”, te Rotterdam, woont zij met haar echtgenoot, aan den Statensingel.

Zij ontving ons in haar artistieke interieur, dat getuigde van een zeer goeden smaak.

Wij hadden daar een prettig onderhoud met de Nederlandsche

Greta Garbo en maakten van haar een serie aardige foto's.

Lily Bouwmeester is Amsterdamsche van geboorte en een achternicht van den Grooten Louis, wel 't meest bekend in zijn creatie van den Koopman van Venetië.

De actrice vertelde ons nog het een en ander uit haar toneel-loopbaan.

Zij trad op bij Verkade (Kon. Ver. „Het Nederl. Toneel”), voorts bij 't „Rotterdamsch Hofstad-toneel” (Cor v. d. Lugt Melsert), bij

Lily Bouwmeester met haar „viervoetertje”.

Lily Bouwmeester als jeugdige amazone.

Ziet u poes daar zitten?

Dit is eigenlijk ook de reden, waarom men niet direct aan haar gedacht had bij de rolverdeling voor „Pygmalion”.

Eerst nadat vele actrices voor de rol van miss Doeluttel „getest” waren, werd zij telefonisch verzocht om een onderhoud met den bekwamen regisseur dr. L. Berger. Deze bleek er weldra van overtuigd, dat Lily Bouwmeester de aangewezen actrice was om de rol van het bloemenmeisje te spelen.

Zoo geschiedde en haar optreden is een élatant succes geworden.

En nu denken wij allereerst aan die komische scène, waarin het bloemenmeisje door de huishoudster wordt opgepoetst in 't bad.

„U moest eens weten,” zoo vertelde Lily Bouwmeester lachend, „hoe lang ik daarvoor in de badkuip heb moeten zitten! Er kwam geen eind aan, maar het resultaat was goed.”

„Uitstekend,” zoo vulden we aan, „want het publiek vond het allergegrappigst. Het hoogtepunt der vroolijkheid wordt echter bereikt als u gebruik maakt van de onvervalschte volksuitdrukking: „Ben je bel...”

het „Centraal Toneel” en bij Cor Ruijs. Van de bekendste rollen die zij vervulde noemen wij: „Het zieke jongetje” in „De Brief van den Koning”, de „Kleine Johannes”, in het tooneelstuk van gelijk-luidenden naam en de hoofdrol in „Mijnheer en Mevr. Die en Die”.

Lily Bouwmeester nam ook deel aan een tournee in Nederlandsch-Indië, onder leiding van Jan Musch en daar heeft ze veel gevlogen met onze beroemde „K.N.I.L.M.”, over welke vluchten boven het „schoone rijk van Insulinde” zij nog opgetogen te vertellen weet.

„Voelde u tijdens uw tooneel-carrière reeds voor de film?” vroegen wij aan de actrice. En haar antwoord was een spontaan „ja”. Vóórdat men haar vroeg de rol van miss Doeluttel op haar te nemen, had zij reeds te Parijs proefgespeeld in de film: „De man zonder hart”, een Hollandsche versie van een Fransch filmwerk, die in Nederland zal worden vertoond en waarin Lily Bouwmeester optreedt.

Ofschoon men zeer tevreden was over haar spel, meende men aanvankelijk, dat ze niet voldoende fotogeniek was.

En Lily Bouwmeester schatert het nu, op haar beurt, uit en in haar groote, sprekende oogen twinkelen zilveren lichtjes.

Gedurende het verdere onderhoud spreekt zij vol lof over de andere vertolkers, als daar zijn Johan de Meester Jr., Ed. Verkade, Emma Morel, M. van Eijdsen en alle optredenden.

En nu blijkt het eerst recht hoe zeer bescheiden en eenvoudig zij is gebleven, ook na het groote filmsucces. Zij voelt zich dan ook gelukkig in de rust en de gezelligheid van haar Rotterdamsche „home”, met haar echtgenoot, den sympathieken theater-directeur, die bovendien een uitstekend decorateur is.

En nu zijn er de jongste berichten, dat Lily Bouwmeester misschien naar Hollywood zal worden geroepen.

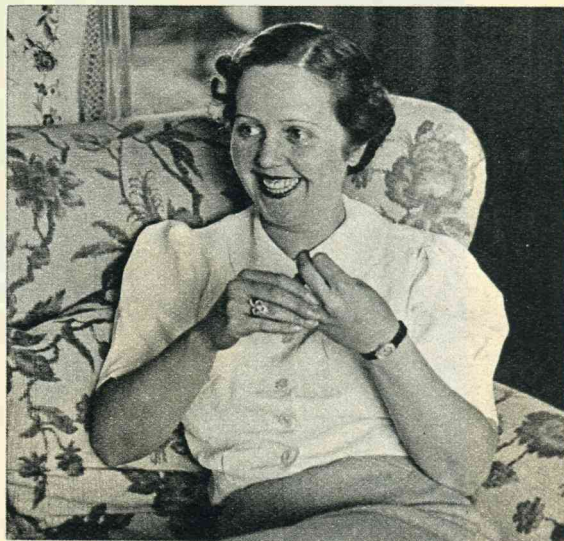
Mocht dit inderdaad het geval zijn, dan wenschen wij haar alle succes toe.

Wij twijfelen er geenszins aan, of zij zal ons land daar op gelukkige wijze vertegenwoordigen.

K. de H.

Is 't toch waar?!

Dat is grappig.

Even drinken.

Die vliegtochten in Indië; dat was geweldig!

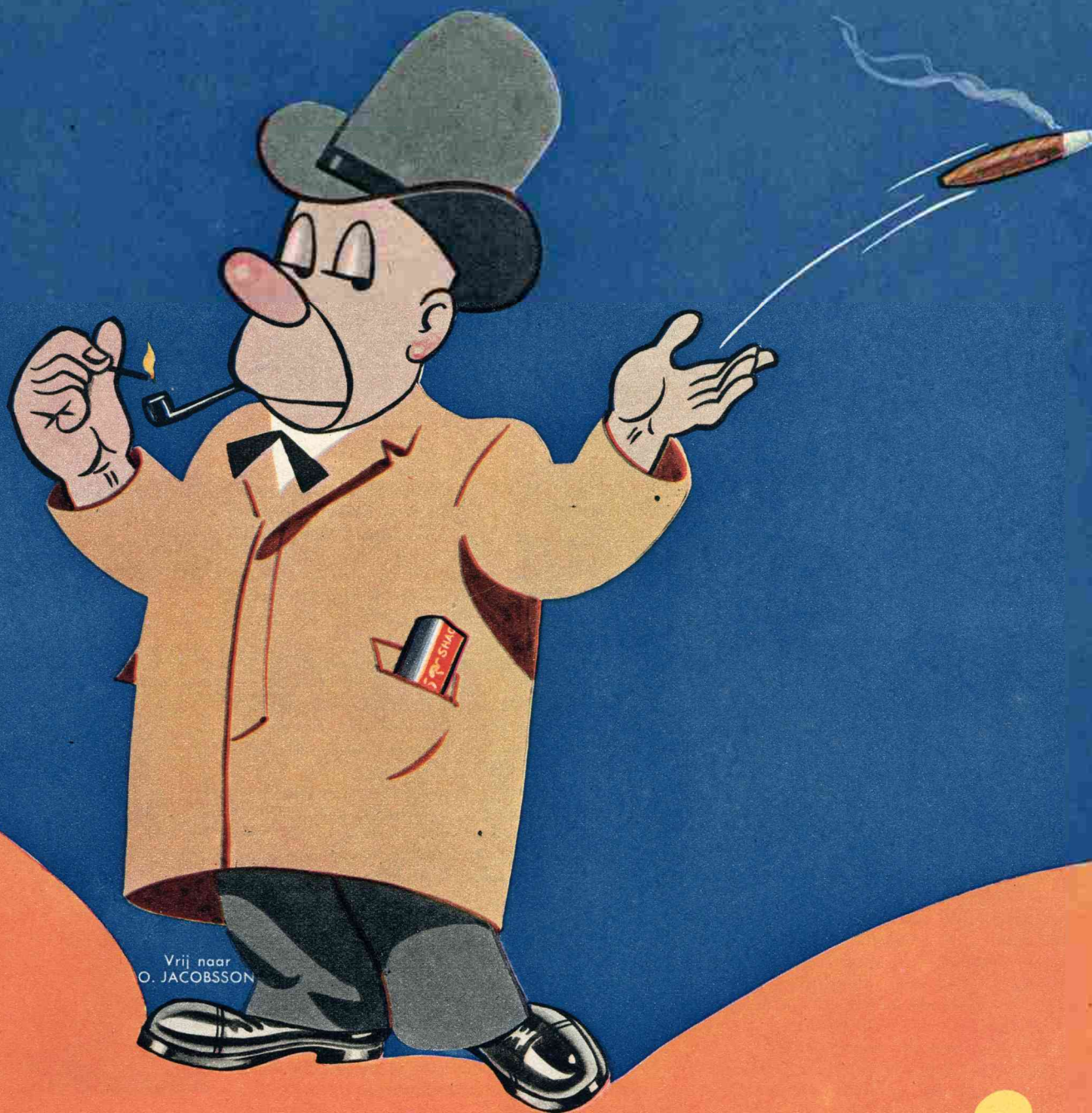

Laat me 's denken.

Ha, ha, ha, die is goed!

IBIS SHAG

ADAMSON ONTDEKT IBIS SHAG

Kijk eens! Zelfs Adamson bezwijkt voor de verleiding van Ibis Shag. Als iemand een tabakskenner is, dan is dat wel Adamson. Wie nu nog niet overtuigd is van de superioriteit van Ibis Shag, dát is geen man die roken kan.

Ibis-Shag is Virginia-Melange die koel rookt, zeer licht is en met een heerlijk aroma. In een pijp met kleine kop (b.v. de speciale Ibis-pijp) smaakt Ibis het best!

DOBBELMANN

lekker... man!

De brandende Zeppelin op het vliegveld te Lakehurst. — Radiografische foto uit New York.

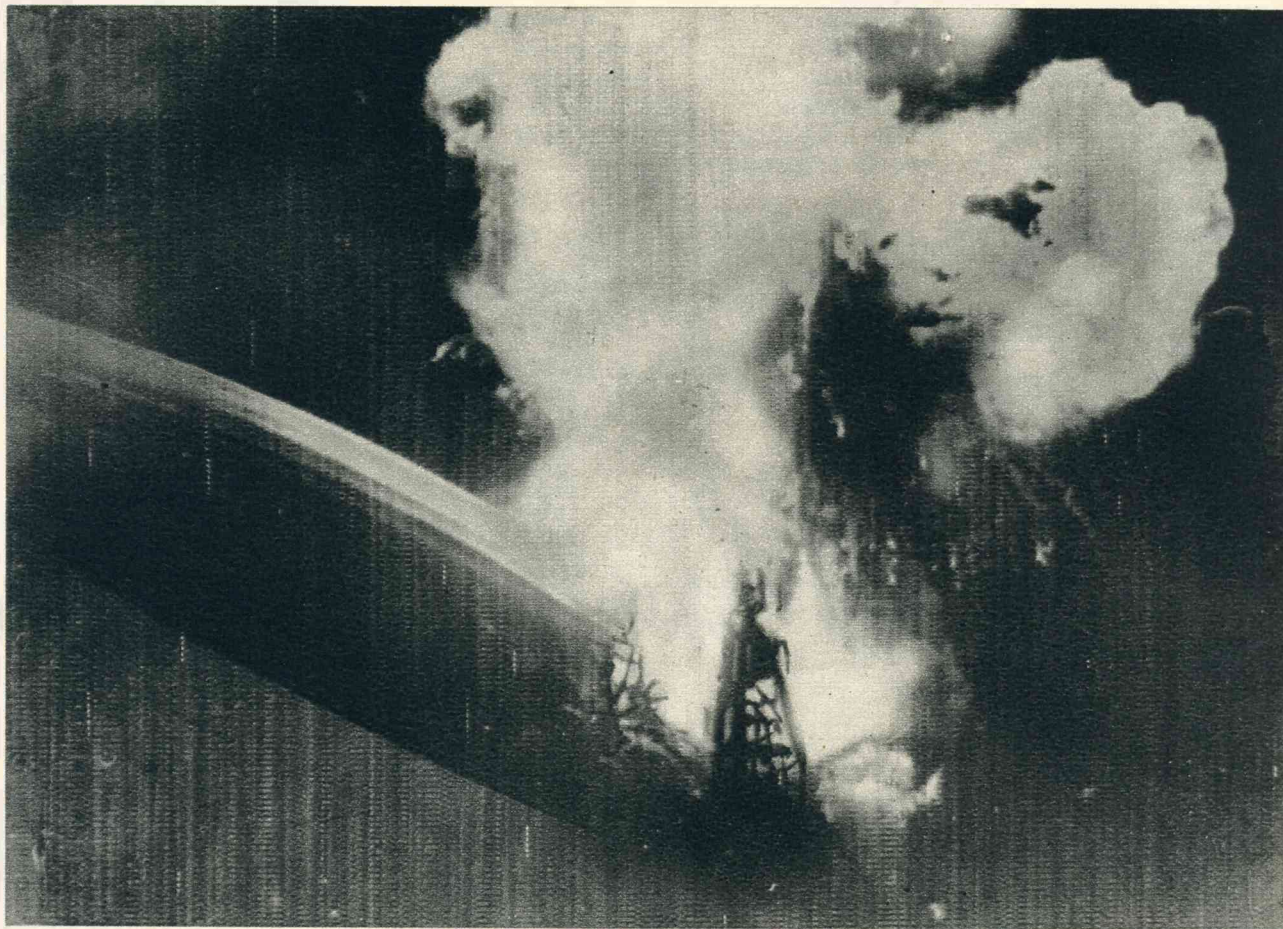
DE „HINDENBURG“ VERONGELUKT

Kapitein Ernst Lehmann, die den tocht als adviseur meemaakte, is aan z'n verwondingen overleden.

Dr. Eckener, de constructeur van de „Hindenburg“, is reeds aan het hoofd van een onderzoekingscommissie op weg naar Amerika.

Het moment van de verschrikkelijke ontploffing aan boord van de „Hindenburg“, toen het luchtschip na een succesvollen tocht over den Atlantischen Oceaan te Lakehurst wilde landen. — Radiografische foto uit New York.

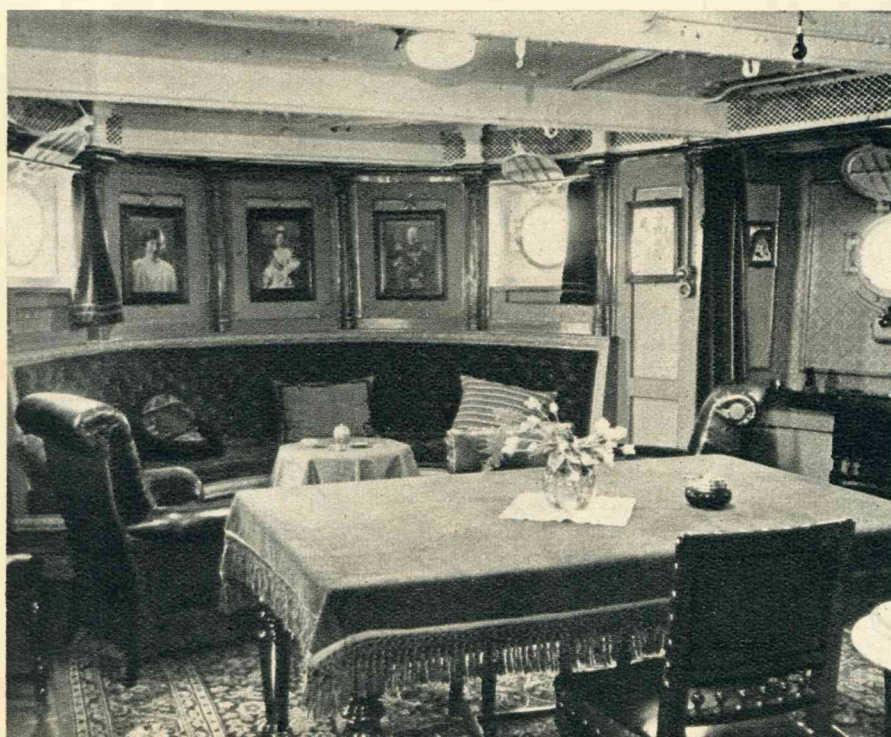
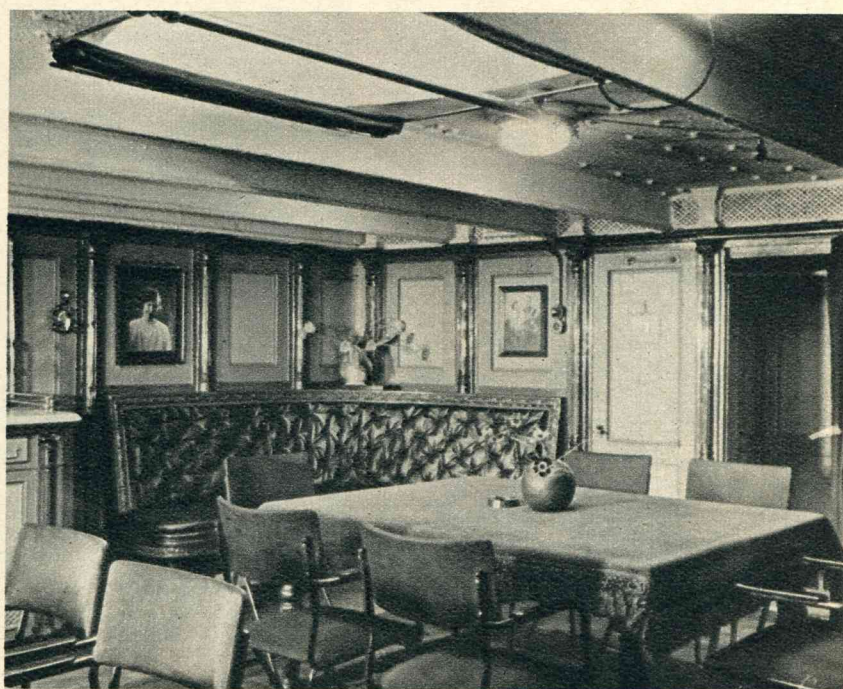
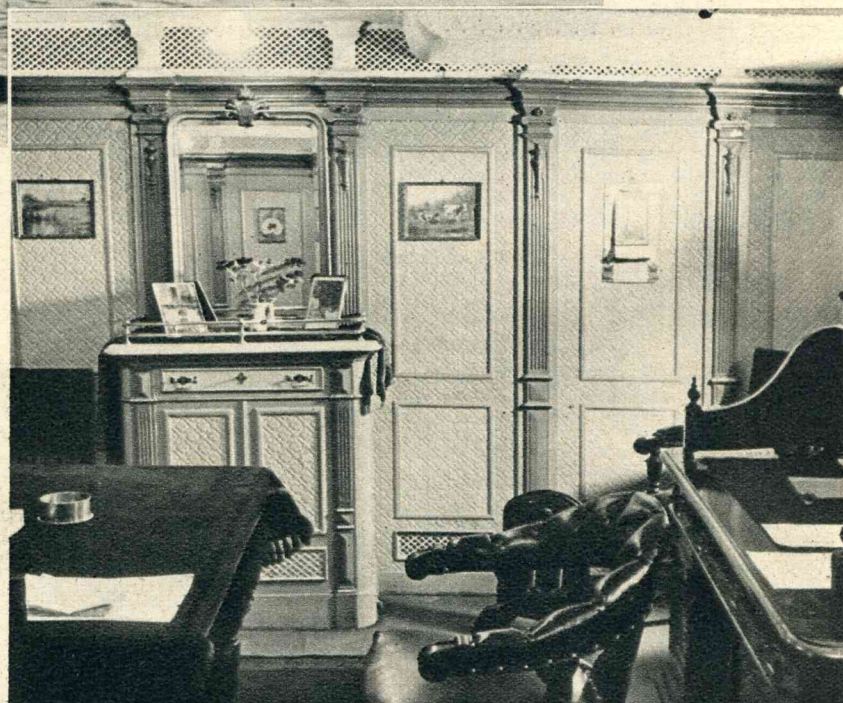
De Gelderland vaart uit.

Het verblijf van den eersten officier, dat tijdens den overtocht door de leden der hofhouding werd betrokken.

Het Prinselijk Paar naar Londen

Tot het uitgelezen gezelschap van hooge gasten, die door hun aanwezigheid de kroningsfeesten te Londen zullen opluisteren, behooren ook H.K.H. prinses Juliana en Z.K.H. prins Bernhard. De reis naar Engeland maakten zij aan boord van Hr. Ms. Gelderland, die voor die gelegenheid door de Jantjes extra werd geschrobd en geboend. Hierbij een viertal foto's van de Gelderland. Het prinselijk paar zal ruim een week in Engeland vertoeven.

Het verblijf van den commandant, dat voor 't prinselijk paar in gereedheid werd gebracht.

De stemmige longroom, waar de maaltijden werden gebruikt.

Christiane en Duroy, variété-artisten van het echte slag.

VARIÉTÉ

Het kleine kereltje, dat achter zes ijen kijkers zich probeert uit te rekken en te verlengen om iets te zien van het conflict tusschen een agent en een halsstarrigen bakfietsrijder, blijkt zoowaar een dans uitgevonden te hebben, en de meneer die pas z'n haar heeft laten knippen, is verantwoordelijk voor de rumba.

Wie meer wil weten van dit stukje dansgeschiedenis, moet naar Carré gaan. 't Is een zeer plezierige en vermakkelijke manier om iets te leeren, want Christiane en Duroy, die u dit en ander fraais laten zien, zijn variété-artisten, die weten dat een goed nummer alleen goed is, wanneer het goed wordt gebracht.

Dat geldt ook van Paul Berny, die wel weet wat er zooal met jongleeren te bereiken is en die de zaal laat meehelpen; van een fameus stel musici onder leiding van mrs. Jack Hylton; van Joe Petersen en de Chineesche acrobaten en van iedereen in dit programma, dat het laatste van dit seizoen is.

Indien een volgend seizoen weer zoo iets biedt, zal het publiek den weg erheen wel weten te vinden.

De „show-band” van mrs. Jack Hylton.

De jongleur Paul Berny.

DE KAPEL VAN HENRY VII IN WESTMINSTER ABBEY TE LONDEN

EEN TEMPEL VAN VERGANE GLORIE WESTMINSTER ABBEY

DOOR

WASHINGTON IRVING

Tegen het einde van de zesde eeuw, toen Brittanje, onder de macht der Saksen, in een toestand van barbaarsheid en afgoderij verkeerde, werd paus Gregorius de Grootte getroffen door de schoonheid van eenige Angelsaksische jongelingen, die te Rome op de markt te koop werden geboden; hij kreeg behagen in hun ras en besloot, zendelingen te sturen, om het evangelie te prediken aan die welgeschapen, maar onwetende eilanders. Nog sterker werd dit roornemen toen hij vernam, dat Ethelbert, koning van Kent, de machtigste der Angelsaksische vorsten, gehuwd was met Bertha, een Christen-prinses, eenige dochter van den koning van Parijs, en dat haar de vrije uitoefening van haar godsdienst bij huwelijksvoorwaarde was toegestaan.

De schrandere opperpriester kende den invloed der vrouw in geloofszaken. Hij zond derhalve Augustinus, een Romeinschen monnik, met veertig gezellen, naar 't hof van Ethelbert te Canterbury, om de bekeering van den koning te bewerken, en door hem vasten voet op het eiland te krijgen.

Ethelbert ontving hem omzichtig, en hield een samenkomst in de open lucht; want hij wantrouwde buitenlandsche priesters, en was bang voor tovenarij. Eindelijk slaagden zij er in, hem een even goed Christen te maken, als zijn vrouw was; de bekeering van den koning bracht natuurlijk de bekeering van zijn trouwe onderdanen mee. De ijver en het succes van Augustinus werden beloond door zijn verheffing tot aartsbisschop van Canterbury, waarbij hij met gezag over alle Britsche kerken bekleed werd.

Een der voornaamste bekeerlingen was Segebert of Sebert, koning der Oost-Saksen, een neef van Ethelbert. Hij regeerde te Londen, alwaar Mellitus, een der Romeinsche monniken, die met Augustinus waren megekomen, tot bisschop verheven werd.

In 605 stichtte Sebert, in zijn godsdienstijver, een klooster op den rivieroever in het westen der stad, op de ruïnen van een tempel van Apollo, en dit was de oorsprong van de tegenwoordige Westminster Abbey. Er werden grootsche toebereidselen gemaakt voor de inwijding der kerk, die naar Sint Pieter vernoemd zou worden. Op den ochtend van den vastgestelden dag naderde Mellitus, de bisschop, met veel praal en plechtigheid, om de ceremonie te volbrengen. Maar voor hij bij het gebouw was ontmoette hij een visscher, die hem mededeelde, dat hij niet verder hoefde te gaan, aangezien de plechtigheid al voorbij was. Dien nacht had nl. St. Pieter zelf de kerk ingewijd, en de visscher had dit gezien. In de kerk rond Mellitus bewijzen, dat de plechtigheid inderdaad geschied was.

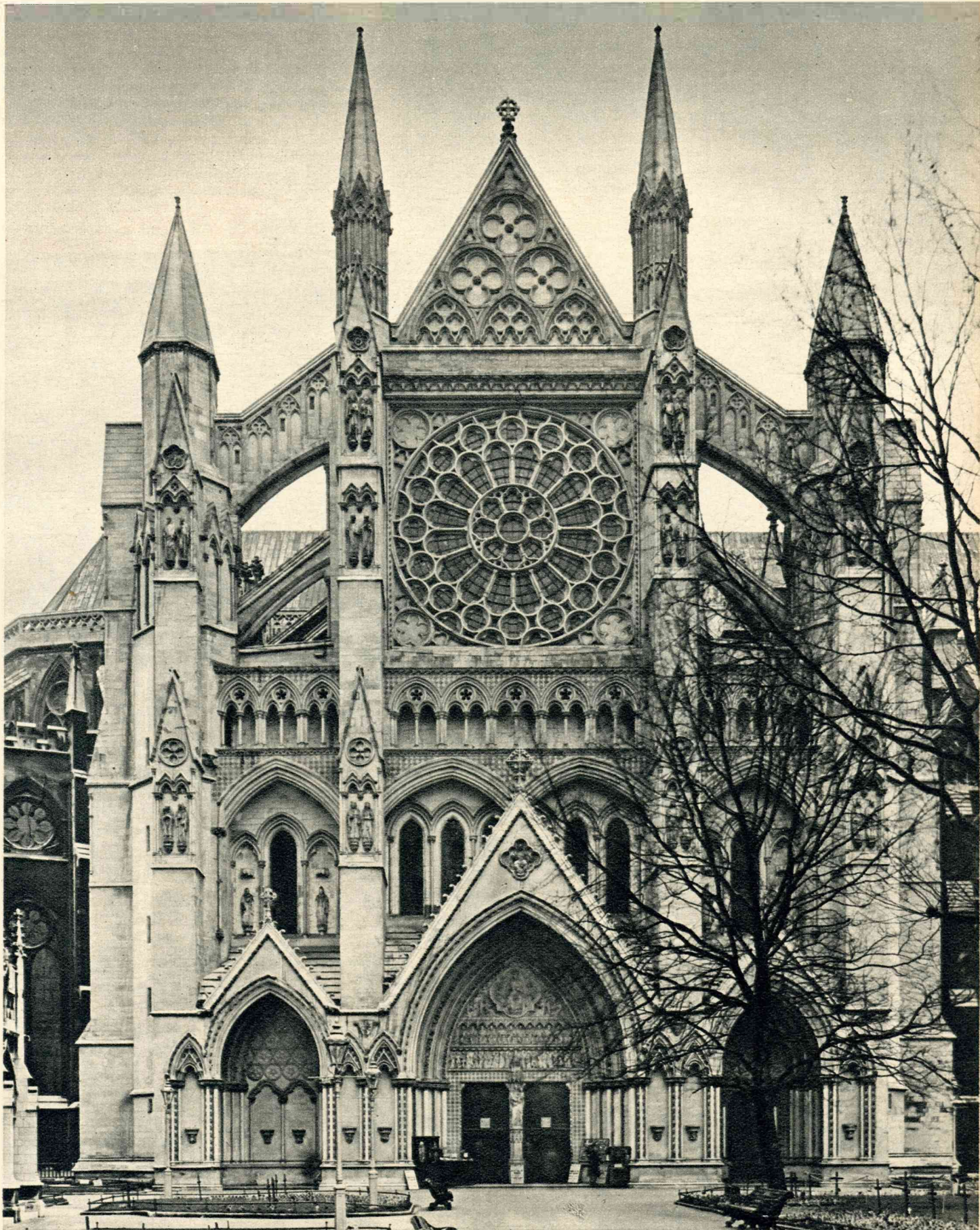
Die legende, zegt men, is de reden, waarom koning Edward de Belijder die plaats koos tot stichting van een bedehuis, dat hij wilde

junderen. Hij brak de oude kerk af en bouwde een nieuwe op dezelfde plaats, in 1045. Hierin werden in een fraai praalgraf zijn overblijfselen ter ruste gelegd.

Het gebouw werd opnieuw veranderd, zoo niet herbouwd, door Henry III in 1220, en begon toen zijn tegenwoordigen vorm aan te nemen.

Onder Henry VIII hield het op, een klooster te zijn: die vorst verjoeg de monniken en trok de inkomsten aan zich.

Op zoo'n ernstigen en ietwat droefgeestigen dag in het laatst van den herfst, als de schemeringen van den ochtend en den avond in elkaar loopen, en een sombere schaduw werpen over het einde des jaars, heb ik

DE NOORDZIJDE DER WESTMINSTER ABBEY TE LONDEN

De kloostergangen in de Westminster Abbey.

eenige uren door de Westminster Abbey rondgedwaald. De trieste pracht van het oude bouwwerk had een zekere overeenstemming met het jaargetij; en toen ik er den drempel van overschreed, kwam het mij voor, of ik terugtrad op het gebied der oudheid, en opgenomen werd onder de schimmen van vroeger eeuwen.

Het is, alsof de eerbiedwaardige aard van de plek op de ziel weegt, en den beschouwer verstilt tot geruchtloos ontzag. Wij voelen, dat wij omgeven worden door de verzamelde gebeenten van de groote mannen uit voorbijge tijden, die de historie gevuld hebben met hun daden en de wereld met hun faam. En toch prikkelt het bijna tot 'n glimlach om de ijdelheid van menschelijke eerezucht, als men nagaat, hoe zij daar bijeengehoopt liggen en in het stof gedruwd; welk een spaarzaamheid er betracht is bij het toedeelen van een benepen plekje, een donker hoekje, een klein stukje aarde aan degenen, wien in hun levenstijd koninkrijken niet genoeg waren; en hoe vele vormen en gedaanten en kunstgrepen er bedacht zijn, om even de aandacht van den voorbijganger te trekken, en voor een paar korte jaren een naam voor

vergetelheid te redden, die eens de verwachting voedde, eeuwen lang de gedachten en bewondering der wereld in beslag te nemen.

Ik bracht eenigen tijd door in den dichtershoek, die het einde van een der transepten of kruisbeuken der kerk beslaat. Het zijn daar meest eenvoudige monumenten; want de levens van letterkundigen bieden een beeldhouwer geen pakkende onderwerpen. Shakespeare en Addison hebben standbeelden, te hunner herinnering opgericht; de meesten echter worden slechts met 'n buste, een medaillon, soms met een enkel opschrift herdacht. Ondanks den eenvoud van die gedenkteeken heb ik steeds opgemerkt, dat de bezoekers der Abbey daar het langste vertoefden. Een warmer, hartelijker gevoel neemt de plaats in van die koele nieuwsgierigheid of vage bewondering, waarmee zij de pralende monumenten der grooten en heldhaftigen bezien. Daar houden zij zich op als bij de graven van vrienden of kameraden; want inderdaad is er iets van kameraadschap tusschen den schrijver en den lezer. Anderen zijn aan het nageslacht alleen bekend door middel van de historie, die voortdurend kleurlooser en neveliger wordt; maar de omgang tusschen den schrijver en zijn medemensch is altijd nieuw, werkzaam en onmiddellijk. Hij heeft meer voor hen geleefd dan voor zichzelf; hij heeft de vreugden om zich heen geofferd en zich van de genoegens van het gezelschapsleven afgezonderd, om intiemer gemeenschap te kunnen hebben met verwijderde zielen en verwijderde tijden. Wel mag de wereld zijn faam koesteren; want die is niet door daden van geweld en bloed gekocht, maar door het vlijtig uitdeelen van vreugde. Wel mag de nakomelingschap dankbaar zijn aan zijn herinnering; want hij heeft een erfenis nagelaten, niet van holle namen en klinkende daden, maar heele schatten van wijsheid, heldere klei-nooden van gedachte, en gulden stroomen van taal.

Van den dichtershoek vervolgde ik mijn wandeling naar dat gedeelte der kerk, dat de graven der koningen bevat. Eens waren het kapellen, waar ik tusschendoor liep, nu waren zij ingenomen door de graven en gedenkteeken der grooten. Bij iedere wending trof ik een beroemden naam; of het ken-teeken van een machtig huis, in de geschiedenis befaamd. Als het oog die schemerige doodenkamers binnendwaalt, vangt het glimpen op van zonderlinge beelden; sommige in nissen neergeknield, als in gebed; andere op de graven uitgestrekt, met vroom aaneengesloten handen; krijgers in wapenrusting,

Het graf van den onbekenden soldaat.

als rustend na den slag; prelaten met kromstaven en mijters; en edelen met statiemantels en kroontjes, als neerliggend op een praalbed. Overschouwen we dit tafereel, zoo vreemd volkrijk, en waar toch iedere figuur zoo roerloos en stom is, dan lijkt het bijna, of wij een huis betreden van die stad in de fabel, waarvan iedere inwoner plotseling in steen was veranderd.

Al dwalend door die sombere gewelven en zwijgende beuken, de vermelding der dooden nagaande, verneemt men nu en dan het gerucht van woelig bestaan daarbuiten — het geratel van een voorbijrijdende equipage; het geroezemoes der menigte; misschien ook het lachje der vreugde. Treffend is het contrast met de doodsche ingetogenheid rondom; en het heeft een vreemde uitwerking op het gevoel, aldus de branding van roerig leven te hooren voortsnellen, te hooren slaan tegen de wanden zelfs van het graf.

Op deze wijze vervolgde ik mijn weg van de eene tombe naar de andere, van de eene kapel naar de andere. De dag kwijnde geleidelijk weg; de verre schreden van beuzelaars door de kerk werden al minder veelvuldig; de zon had haar laatste stralen door de hooge ramen gegoten; de klok riep met vriendelijk geluid ten avondgebed, en op een afstand zag ik de koorknapen, in hun witte superplies, den beuk oversteken en het koor betreden. Ik stond voor den ingang der kapel van Hendrik den Zevenden. Men gaat die binnen over een trap, door een diepen en donkeren, maar prachtigen boog. Groote koperen poorten, rijk en fijn bewerkt, draaien zwaar op hun scharnieren, als in trotschen onwil, de voeten van gewone stervelingen toe te laten tot dit pronkendste aller graven.

Binnenkomend verbaast zich het oog om de pracht der architectuur en de doorwrochte schoonheid van gebeeldhouwde partijen. Zelfs de muren zijn bewerkt tot alzijdig ornament, aangezet tot maaswerk, uitgehoud tot nissen, gevuld met beelden van heiligen en martelaars. Door den handigen arbeid van den beitel schijnt de steen haar zwaarte en dichtheid verloren te hebben, schijnt zij vrij neer te hangen, als door tooverkracht; het uitgesneden plafond schijnt de wonderbare preciesheid en de lichte zekerheid van een spinneweb te hebben bereikt.

Langs de zijwanden van de kapel staan de hooge koorstoelen van de ridders der Bath-orde, van eikenhout, rijkbesneden, maar met de fantastische versieringen van den Gotischen bouwstijl. Op de spitsen der koorstoelen zijn de helmen en pluimen der ridders geplaatst, met hun sjerpen en zwaarden; en erboven hangen hun banieren, versierd met wapenschilden, in contrast van pronkend goud en karmozijn en purper met het koude grijze maaswerk van het plafond. Midden in dit groote mausoleum staat 't graf van den stichter — zijn beeld, met dat van zijn koningin, uitgestrekt op 'n prachtige tombe, het geheel omgeven door 'n weelderig bewerkte koperen balustrade.

Toen ik de namen op de banieren las, waren het die van mannen, heinde en verre over de wereld verspreid; van mannen, dobberend op verre zeeën; van mannen, vechtend in verre landen; van mannen, verwikkeld in de drukke intrigues van hoven en kabinetten; allen strevend naar een onderscheiding te meer in dit huis van nevelige glorie: de droeve belooning van een monument.

Twee kleine zijbeuken aan weerszijden van die

kapel leveren een treffend voorbeeld van de gelijkheid in den dood, die den verdrukker neerdrukt tot één peil met den verdrukte, en het stof van de bitterste vijanden dooreenmengt. In de eene bevindt zich het graf van de trotsche Elizabeth; in de andere dat van haar slachtoffer, de schoone en ongelukkige Mary.

Er ligt een eigenaardige droefgeestigheid over den kruisbeuk, waarin Mary begraven werd. Het licht

Exterieur-foto van de Westminster Abbey te Londen.

worstelt gedempt door ramen, donker van stof. Het grootste gedeelte van die plek staat in diepe schaduw, en de wanden zijn gevlekt en verkleurd door den tijd en het weer. Een marmeren beeld van Mary ligt uitgestrekt op de tombe, die omgeven wordt door een ijzeren leuning, zwaar verroest, het teken van haar nationaliteit, de distel, dragend. Ik was moe van 't loopen, en zette me bij het monument neer om te rusten, in mijn geest 't veelbewogen en rampspoedig lot der arme Mary overwegend.

Er drongen geen geluiden van voetstappen uit de kerk tot mij door. Ik hoorde alleen, nu en dan, de verre stem van den priester, die den avonddienst opzei, en de onduidelijke antwoorden van 't koor; die zwegen eenigen tijd, en alles was stil.

Slot op pag. 18

BLOEMENFEEST IN KENNEMERLAND

Al is het klein en al ligt het eenigszins buiten het groote doorgaande verkeer, Heemskerk, het vriendelijke plaatsje op korten afstand van den weg Haarlem—Alkmaar en bij den verbindings-

weg Beverwijk—Zaanstreek, is niet onbekend. Ingesloten tusschen het groen van machtig geboomte, ligt het juist op de grens van de duinstreek en het lage land; Assumburg trekt er jaarlijks vele jonge-

ren, huize Marquette staat er als een voornaam monument uit voorbije tijden, de natuur is er mooi, verscheiden en poëtisch — typisch natuurschoon voor Kennemerland, dat een der interessantste streken van ons land is en een sieraad van Noord-Holland. Nergens stoffeert de zilveren berk zoo sprekend het landschap: de flora biedt er overvloed aan studie en genot voor den zoeker en den wandelaar; de ongerepte, wilde, romantische, pure schoonheid der natuur kan men er nog vinden, en met een beetje fantasie kan men er zich in wild-

De bloeiende oprijlaan naar het kasteel en de tentoonstelling.

Nieuw leven van bloemen en tenten in de eeuwardige omgeving van het oude Marquette.

begroeide duinpannen en slingerende paadjes de Kaninefaten voorstellen, speurend en jagend.

In deze even historische als poëtische omgeving wordt een bloemenfeest gevierd. De bloembollenkweekers, niet bukkend onder den last van den zwaren tijd, hebben een tentoonstelling georganiseerd, en de bezoekers kunnen slechts dankbaar zijn voor deze volkomen geslaagde uiting van energie, vakkennis en schoonheid. Het tentoonstellingsterrein, het park van het oude Marquette, is bijkans ideaal. De statige oprijlaan is omzoomd door bloemen; in den omhaagden tuin, terzijde, gaat men te feest aan een rijkdom van geuren en kleuren. Vele variëteiten, prachtige tulpen en hyacinten en andere gewassen, de mooiste en meest geslaagde producten van kweekerskunst zijn er te bewonderen. Onder het frissche Mei-groen, tusschen de zware stammen der oude boomen van Marquette bloeit het bloemenfeest op in de schoonste verscheidenheid van soort en kleur. En wie ieder jaar naar het bollenland trekt, wanneer het land aan den voet der duinen één bloeiend schilderij is, zal in 1937 niet vergeten, deel te hebben aan het bloemenfeest, dat in Heemskerk op Marquette is aangericht.

Met succes heeft men gebruik gemaakt van de mooie mogelijkheden, welke de waterpartijen bieden.

Een hoekje van den prachtig aangelegden tuin, die geheel door hoge hagen is omsloten.

De vlag dekt den inhoud!

Met de Hero-vlag in top vaart U veilig! Hero-Perl... Sinas... Frambozen... 3 zuivere natuurproducten... bereid uit volrijp, heerlijk fruit... zuiver van smaak... verfrissend en méér dan dat: gezond! Hero-dranken... gemaakt in de bekende Hero-fabrieken: een garantie op zichzelf!

Perl Sinas Frambozen

... LUX TOILET ZEEP IS ONOVERTREFFBAAR, OMDAT ZIJ ZO HEERLIJK ZACHT EN SCHUIMEND IS. DAARBIJ IS ZE ZEER VOORDELIG IN HET GEBRUIK EN BLIJFT TOT HET LAATSTE TOE HARD.

MEVROUW S. K. T., AKKRUM

Bovenstaande beoordeling is authentiek en ligt voor iedereen bij ons ter inzage. Museumpark I, Rotterdam

Bovenstaand oordeel is weer een bewijs, dat wij, als fabrikanten, nooit iets te veel gezegd hebben over de kwaliteiten van Lux Toilet ZEEP. En... deze dame is niet de enige, die zich in zulke geestdriftige beoordelingen over Lux Toilet ZEEP uitgelaten heeft. Op ons kantoor liggen nog talloze andere brieven van dezelfde strekking. Over het enthousiasme van de schrijfters dezer brieven zult U zich niet verbazen, wanneer U zelf eenmaal met Lux Toilet ZEEP heeft kennis gemaakt. Mocht dit niet het geval zijn, neem dan direct een proef met deze kwaliteitszeep, die speciaal voor het gelaat wordt vervaardigd, ter voorkoming van een „vermoeide huid“. De uiterst lage prijs van 12½ cts. maakt het U al heel gemakkelijk van dit schoonheidsmiddel gebruik te maken.

LUX TOILET ZEEP... 12½ CT

LTS 127-0141 H.

WESTMINSTER ABBEY

Slot van pag. 15

Ik stond op en maakte aanstalten, de kerk te verlaten. Toen ik de treden afdaalde, die naar het midden van het gebouw leidden, werd mijn blik getrokken door het grafteeken van Edward den Belijder, en ik beklom het trappetje, dat er heen voert, om vandaar een overzicht te krijgen over die menigte graven. Het monument staat op een soort platform, en wordt omgeven door de graven van verscheidene koningen en koninginnen. Van die verhevenheid ziet het oog neer, tusschen de pilaren en graftropeeën, naar de kapellen en kamers beneden, vol tomben; waar veldheeren, prelaten, hovelingen en staatslieden liggen te vergaan in hun „bedden van duisternis“. Dicht bij me stond de groote koningszetel, ruw van eikenhout gesneden, in den barbaarschen smaak van een langverleden Gotischen tijd. Het tafereel leek er haast met theatrale gekunsteldheid op ingericht, om indruk te maken op den toeschouwer. Hier werden 't begin en 't einde van menselijke pracht en macht getypeerd; hier was het letterlijk maar één stap van den troon naar het graf. Zou men niet denken, dat die verschillende gedenkteekenen bijeengezameld waren als een les voor de levende grootheid? — om haar te wijzen, zelfs in 't oogenblik van haar eerste verheffing, op de verwaarloozing en oneer, waartoe zij spoedig geraken moet; hoe snel die kroon, die haar slapen omgeeft, naar een ander moet overgaan, terwijl zij zelve neer moet liggen in het stof en de ongenade van het graf, en vertreden worden door de voeten van de geringsten onder het publiek. Want, al klinkt het vreemd, zelfs het graf is hier geen heiligdom meer. De lijkst van Edward den Belijder is opengebroken geweest, en zijn overblijfselen van de lijksieraden beroofd; de scepter is gestolen uit de hand van de heerschzuchtige Elizabeth, en het beeld van Henry V ligt er zonder hoofd. Geen koningsmonument, of het toont bewijs, hoe vals en vluchtig de eer der menschen is. Er zijn er geplunderd, er zijn er vernield; er zijn er beschreven met gemeenheid en beleediging — alle zijn zij min of meer gesmaad en onteerd!

De laatste stralen daglicht stroomden nu zwak door de gebrandschilderde ramen in de rijzige bogen boven me; de lagere deelen der kerk waren reeds in schemerduister gehuld. De kapel en zijbeuken werden al donkerder en donkerder. De beelden der koningen verwaagden tot schaduwen; de marmeren figuren der monumenten namen vreemde vormen aan in het weifelend licht: de avondbries kroop door de beuken als de koude adem van het graf; en zelfs de verre voetstap van een kerkdienaar die den dichtershoek doorliep, had in zijn klank iets droefgeestigs. Ik keerde langzaam langs mijn weg van dien morgen terug, en toen ik naar buiten trad, in het portaal der kruisgangen, sloeg de deur met dreunend geweld achter me dicht, het heele gebouw met echo's vervullend.

Overblijfselen van Edward den Belijder

Een merkwaardig verhaal werd in 1668 uitgegeven door een der koorzangers van de kathedraal, het nieuwsgierig Aagje van het gewijde bouwwerk, schijnt het. Hij vertelde, hoe hij gesnuffeld had onder het gebeente van Edward den Belijder, nadat het ruim

zes eeuwen onverstoord in zijn graf had gerust, en hoe hij het kruis en den gouden ketting van den monarch te voorschijn had gehaald. Achttien jaar lang had hij dienst gedaan in het koor, en, zegt hij, onder de koorzangers en de grijze kerkdienaars was de algemeene opvatting, dat het lijk van koning Edward in een soort kist of schrijn rustte, die men vaag zien kon in het bovenste deel van het monument, te zijner eere opgericht. Echter had niemand van de klets-kousen der abdij zich een nader onderzoek veroorloofd, tot de brave verteller, om aan zijn nieuwsgierigheid te voldoen, met een leer opklom naar de lijkst, en ontdekte, dat die van hout was, heel stevig leek 't, met ijzeren banden versterkt.

Later, in 1685, toen de tribune werd afgebroken, die bij de kroning van James II was gebruikt, ontdekte men, dat de lijkst kapot was — er was in 't deksel een gat, waarschijnlijk per ongeluk door de werklieden gemaakt. Niemand verstoutte zich echter, de eerbiedwaardige stoffelijke overblijfselen van den vorst te benaderen... tot, enkele weken later, het nieuwtje den bovengenoemden koorzanger ter oore kwam. Die begaf zich toen naar de kerk in gezelschap van twee gelijkgestemde vrienden, die wel zin hadden om de graven te inspecteren. Zij zochten een ladder, hij klom andermaal op naar de kist, en ja — er was in het deksel een gat van ongeveer vijftien centimeter lang en tien centimeter breed, links voor de borst. Hij stak er zijn hand door, tastte tusschen het gebeente, en haalde onder den schouder vandaan een kruis, kleurig en rijk versierd, dat aan een gouden ketting van zestig centimeter lengte zat. Hij toonde het aan zijn nieuwsgierige vrienden, die evenzeer opkeken als hijzelf.

„Toen ik het kruis en den ketting uit de kist trok,“ schreef hij, „trok ik het hoofd naar het gat en bekeek het; 't was volkomen gaaf en stevig, boven- en benedenkaak waren heel en vol tanden, en een gouden reep van meer dan een duim breedte omgaf als een kroontje de slapen. Er was ook wit linnen in de kist en goudkleurige gebloemde zij, die er nog tamelijk frisch uitzag; maar als men er even aan trok bleek, dat ze bijna vergaan was. Al zijn beenderen waren er, met veel stof, waar ik niet aan raakte.“

Men kan zich moeilijk een frappanter lesje voor den menschelijken trots denken dan de schedel van Edward den Belijder, zoo zonder eerbied door een snuffelenden koorzanger in zijn lijkst rondgesjord en bij een gat in het deksel gebracht, om hem aan te grijpen!

Toen de koorzanger aan zijn nieuwsgierigheid voldaan had, legde hij kruis en ketting weer in de kist, en ging hij den deken opzoeken, om hem van zijn ontdekking op de hoogte te brengen. De deken was toen niet te spreken, en bevreesd, dat de „heilige schat“ door andere handen zou worden weggehaald, verzocht hij een mede-koorzanger een paar uren later, met hem mee te gaan naar het grafteeken; en in diens tegenwoordigheid haalde hij de relieken te voorschijn. Later overhandigde hij die op zijn knieën aan koning James. De koning liet daarna de oude kist in een nieuw, sterk schrijn vatten, „elke plank twee duimen dik zijnde, en samengeklampt met zwaar ijzeren beslag... opdat geen oneer moge geschieden aan de heilige asch, daarin berustend“.

R.C.H. degradeert naar de 2e klasse. Een kiekje uit de voor de Haarlemmers beslissende match tegen 't Gooi, welke met 1—4 door R.C.H. werd verloren. Keeper Cohen van 't Gooi maakt, samen met één zijner backs, een aanval van R.C.H. onschadelijk.

Op het terrein van E.D.O. te Haarlem werd Zondag de korfbalwedstrijd Noord—Zuid gespeeld, welke de Zuidhollanders met 7—5 wonnen. Spelmoment uit deze match.

De Varsity op de Boschbaan. De stuurmanloover vier van Nereus gaat het eerst door de finish.

Op het terrein aan het Olympiaplein werd Zondag een voetbalwedstrijd gespeeld tusschen Amsterdamsch en Antwerpsch postpersoneel. Kiekje van de beide elftallen; in donker shirt de Amsterdammers.

Door een 2—0-overwinning op O.V.V.O. behaalde D.W.V. Zondag j.l. het 2e-klusserschap. Spelmoment uit deze ontmoeting voor het doel van O.V.V.O.

De voetbalmatch Amsterdam-Stoke City (0—1) in het Olympisch Stadion. Moment voor het Engelsche doel.

Amsterdam hockeykampioen van Nederland. Kiekje uit de beslissende match tegen Nijmegen, welke de Amsterdammers met 2—1 wonnen. Aanval op 't Nijmeesch doel.

Zondag werd te Utrecht de jaarlijksche Singelloop gehouden. J.W. Bakker van de A.A.C. werd overwinnaar.

SPORT VAN DE WEEK

DE KRONING VAN KONINGIN

Op een Donderdag van het jaar 1838, op 28 Juni, donderden de kanonnen van het Park te vier uur 's morgens een jong meisje wakker, dat voorbestemd was om een van Englands roemrijkste koninginnen te worden en dat dienzelven dag uit de handen van den aartsbisschop van Canterbury de kroon zou ontvangen, die zij ruim zestig lange jaren in eer en luister zou dragen. De schitterende prent, die wij hierboven reproduceeren, brengt het onvergetelijke moment van de kroning van Hare Majesteit koningin Victoria, te midden van een schittering van juweelen en een slonkering van kostbare toiletten. Hier ziet men Hare Majesteit, gezeten op haar troon en omringd door Englands hoogsten adel: haar geheel in smetteloos wit gekleede sleepdraagsters, de ladies: C. Lennox, A. Faget, M. Talbot, F. Cowper, W. Stanhope, A. Fitzwilliam, M. Grimston, L. Jenkinson, de

hertoginnen
haar broer p
in de later
voorbijgega
zoons der
ontvangen.
jaren gelede

G VAN KONINGIN VICTORIA ☆

n jong meisje
t de handen
r zou dragen.
ure Majesteit
t men Hare
epdraagsters.
enkinson, de

hertoginnen van Gloucester en Cambridge, lord Melbourne, de hertogin van Sutherland en lord Albemarle, prinses Feodora, haar broer prins Karel van Leiningen, haar oom, den koning van Hannover, den hertog van Wellington en zooveel anderen, die in de latere geschiedenis van het groote rijk zulke belangrijke rollen hebben gespeeld. Bijna negenennegentig jaar zijn nu voorbijgegaan en weer staan Engeland en de Dominions aan den vooravond van een plechtig gebeuren, waarop een der kleinzonen der koningin en zijn beminde gade, met nog meer luister wellicht dan een eeuw geleden, de kroon van Engeland zullen ontvangen. Engeland beleeft op dit moment oogenblikken van hoogspanning, oogenblikken die, evenals nu negenennegentig jaren geleden, mijlpalen vormen in de geschiedenis van het groote rijk.

DE PRINSES VAN NEW YORK

ZESTIENDE HOOFDSTUK

Dien avond, toen de zon onder was en de vogels sliepen, en de bijen naar huis waren gegaan en de eerste ster was aangetreden en als een diamant door de boomen scheen, leunde Geoffrey op het hek. Hij rookte. Oxford en de roeiwedstrijden had hij vergeten. Hij wist haast niet eens meer, dat hij Geoffrey Kingsward was. Hij voelde zich een ridder, die een prinses ontrukte aan een draak.

Toen het laatste daglicht was weggekijnd en stilte over de aarde viel, vergat hij den practischen kant van zijn avontuur en al het onaangename, beseftte hij alleen nog de romantiek. Als men hem gezegd had, dat hij ooit de eenige beschermmer zou zijn, dien Marla op de wereld bezat, dat hij als 't ware met haar uit de maatschappij gestooten zou zijn, dan had hij 't niet kunnen gelooven.

En toch was het zoo. Als zij niet opgespoord werden, of herkend door een plattelands-agent met een scherp blik, of door een achterdochtigen voorbijganger aangegeven, had Marla misschien dagenlang geen mensch om mee om te gaan en tegen te spreken dan hem, voor wien zij alles beteekende, dat het leven hoog en mooi maakte.

Tweemaal hadden zij in de open lucht samen zitten eten. In den schemer waren zij naar het rillende beekje gegaan, dat langs den zoom van de weide liep en naast elkaar geknield hadden zij gezicht en handen verfrist met het koele water. Zij waren teruggekeerd naar hun kamers en hadden fluisterend gepraat, tot Marla slaap had. Toen had hij haar gedwongen, op de breede achterbank van den ontvreemden wagen ter ruste te gaan, en de plaid over haar heen gespreid.

Goeden nacht mompelend was het meisje in slaap gevallen, met een glimlach op haar gelaat. Hij had er even naar gekeken, en was toen weggelopen, om den hemel alles toe te fluisteren, wat hij niet luidop zeggen wou.

Geoffrey klom over het hek en liep langzaam den weg op. Hij stond onder het donker gewelf, vervuld met het gevoel van respect, dat iederen mensch met fantasie aangrijpt, als hij de eenige wakende schijnt te zijn in een slapende wereld.

„Verdwaald?”

Geoffrey keerde zich om. Een lange man met vierkante schouders en een kortgeknipt kneveltje, en een slappen hoed schuin op zijn hoofd, keek hem nieuwsgierig aan.

Geoffrey voelde zijn hart snel kloppen, maar hield zich kalm. „Nee,” zei hij met een lachje. „Ik looger hier op de villa en ik maak een wandelingetje in 't donker.”

„O,” zei de man. „Eh... welke villa?”

Geoffrey ontdekte argwaan. Hij moest oppassen. Hij had geen flauw idee, wiens villa 't was, of hoe ze heette. Dus lachte hij maar. „Welke villa?” zei hij. „U bent hier zeker niet bekend, anders zou u weten, dat er hier maar één villa staat.”

„Bedoelt u dat huis links, met dat groote hek er voor?” vroeg de man.

„Gefeliciteerd,” zei Geoffrey.

„O, als u dan toch op den terugweg bent — 't is hier nogal eenzaam, en ik moet ook dien kant op, misschien kunnen we zoover samen gaan.”

„Uitstekend!” Geoffrey begon met een slenter-gangetje, maar zijn ongerustheid klom, toen hij opmerkte, dat de man in den pas bleef.

„Aardig weertje,” zei de man.

„Ja,” zei Geoffrey. „Dienst?”

„Nee.”

„Ik vond u iets militairs hebben.”

De man was zeker in het leger geweest, maar wou 't niet weten. Denklijk bij de politie. De meeste menschen blijven niet zoo makkelijk in den pas.

„Logeert u hier nog lang?” vroeg de man.

„Nog een week, dan zijn mijn veertien dagen om. U bent hier toch niet uit 't dorp?”

„Nee.”

„O... ik dacht, dat u misschien de zoon van

door
Cosmo Hamilton

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE

„De prinses van New York” is de bijnaam van Marla Stanton, de dochter van den Amerikaanschen „staalkoning” Hutchinson Stanton. We maken met haar kennis, juist op het oogenblik dat ze op het punt staat New York te verlaten voor een bootreis naar Europa. Ze wordt op dien tocht vergezeld door mevrouw Raffan, haar moeder van de voorgenomen reis afziet om den „staalkoning” bij te staan in zijn strijd tegen z'n concurrenten. Aan boord van den oceaanstoomer bevindt zich ook Geoffrey Kingsward, die reeds op de kade danig onder den indruk raakt van Marla's schoonheid. Twee andere passagiers zijn lady Merstham en haar zoon Allan Merstham, een avontuurlijk tweetal, dat diep in de schulden steekt. Met het oog op zijn berooide financiën neemt Allan zich voor Marla Stanton, en daarmee haar miljoenen, te veroveren! Lady Merstham maakt kennis met mevrouw Raffan en stelt haar zoon aan Marla Stanton voor. Geoffrey Kingsward is tot over z'n ooren op Marla verliefd en ziet in Allan een ernstigen rivaal. Ook Allan is veel van Marla gaan houden. Ze zijn inmiddels allen in Londen aangekomen. Bij de Mersthams is de financiële toestand kritiek. Er moet een uitweg gevonden worden en de eenige hoop is gericht op het huwelijk van Allan met Marla. Mevrouw Raffan bevindt zich tijdelijk in Schotland, waar haar zuster ernstig ziek ligt. Marla vertoef nu bij de Mersthams. Allan heeft haar ten huwelijk gevraagd — zij heeft echter nog geen beslissing genomen. De Mersthams vernemen dat de staalkoning plotseling straatarm geworden is. Sir George, die tot over z'n ooren in de schuld steekt, probeert met medeneming van alle waardevolle voorwerpen te vluchten. Hij vertelt Marla, dat z'n vriend in geldverlegenheid is. Daar hij momenteel niet over contanten beschikt, vraagt hij haar hulp. Zij beleent enkele nog niet betaalde kostbare sieraden en geeft het geld aan sir George. Kolonel Kingsward is toevallig bij den juwelier waar Marla's sieraden gekocht zijn. Hij hoort in ongunstigen zin over haar en de Mersthams spreken en waarschuwt daarom z'n zoon om het meisje behulpzaam te zijn. Lady Merstham weet op handige manier met behulp van Allan bij een geldschietster een belangrijk bedrag los te krijgen. Geoffrey Kingsward bezoekt Marla bij de Mersthams. Zijn vader belt hem daar op en zegt dat Marla in handen van oplichters gevallen is. Hij moet haar tot elken prijs redden. Hij vlucht met Marla in een gereedstaanden auto, welken Allan gehuurd heeft, doch wordt door de politie achtervolgd. Nu kunt u verder lezen.

Nicholls was, die uit Australië terug zou komen.” Geoffrey bleef bij het parkhek staan. „Nu, dank voor uw gezelschap. Wel te rusten.”

„Wel te rusten,” zei de man, maar hij liep niet door.

Geoffrey voelde, dat hij nagekeken werd. Hij deed het hekje naast de portierswoning open. Er blafte een hond. Hij liep kalm verder, met de handen in de zakken, en begon te fluiten. Er kwam gelukkig niemand buiten. Geoffrey trof het: de portier was met zijn vrouw in het dorp dien avond.

Een breede, rechte olmenlaan leidde naar een groot, ouderwetsch huis. De maan scheen op den weg, en Geoffrey wist, dat de man aan 't hek hem zien kon.

Hij meende op de stoep de witte vlakken van smoking-hemden en de vage omtrekken van vrouwenfiguren te onderscheiden. Hij had gelijk. Stukjes gepraat en gelach en de klank van een piano drongen door den stillen, warmen avond. Geoffrey keek snel nog even achterom. Er was nog steeds een donker vak in 't midden van het hek. Geoffrey kon maar één ding doen. Hij deed het.

Het gesprek hield op: de groep menschen zag een onbekenden man beddaard naar zich toe komen. Geoffrey wou een paar minuten in de schaduw van het huis blijven, opdat de spion zou denken, dat hij naar binnen was gegaan.

Snel trad hij nader. „Hoe maakt u 't, kolonel?” zei hij. „Hebt u mijn telegram ontvangen?”

Drie heeren en vier dames wisselden ietwat verbaasde blikken.

Geoffrey sprak vroolijk door, hoewel zijn hart zwoegde en het bloed in zijn wangen tintelde. „Ik

was in stad opgehouden... Ik ben blij, dat u me niet hebt laten afhaken. Ik vond 't een heerlijke wandeling. We hebben zoo'n mooien avond niet meer gehad sinds Mei.”

Het werd doodstil. Zelfs de piano zweeg. Toen zei een diepe mannenstem bedaard, met meer dan een zweempje vroolijkheid: „De kolonel is er niet. Anders had hij u zeker van 't station laten halen.”

„Is de kolonel er niet?” vroeg Geoffrey. „Toch weer geen narigheden met Jack?”

„We kennen geen Jack, en geen kolonel ook.”

Geoffrey lachte. „Da's een beetje een dwaze toestand,” zei hij.

„Vinden wij ook.”

„Ik ben hier toch in Savile-park?”

„Helaas niet. Dit is Olmerode.”

„Dan is 't inderdaad dwaas,” lachte Geoffrey. „Neemt u me niet kwalijk. 't Heet hier toch Windsor?”

„Nee. 't Heet hier West Drayton.”

„Dan vraag ik wel excuus,” zei Geoffrey. „Ik schijn me hopeloos vergist te hebben. Ik dacht zeker, dat kolonel Eaton hier woonde.”

„Mag ik u even naar 't station brengen?”

„O nee, dank u,” zei Geoffrey. „Ik zal 't wel vinden. Ik vraag u nogmaals excuus.” Hij boog, keerde zich om en ging. Maar nu meed hij den weg: hij bleef op den grasrand in de schaduw van de oude boomen.

Hij hoorde druk praten en lachen, terwijl hij langzaam naar het hek terugliep. Maar het liet hem koud, want den dwarsijker zag hij niet meer. Op een flinken afstand van de portierswoning week Geoffrey van den weg af en liep hij op zijn teenen het park door naar de heg. Hij wou den blafferigen hond, en mogelijke vragen van den poortbewaker vermijden. Hij sprong over de heg en liep snel over het gras naar den binnenweg. Tusschen de hooibergen was het donker en stil. Geoffrey haalde voorzichtig het kussen van den bestuurder en de tweede plaid uit den wagen en kroop in 't hooi.

Hij werd vroeg wakker. Hij had uitstekend geslapen. Even lag hij roerloos, zich afvragend, waar hij was. Toen wreef hij zijn oogen uit, ging opzitten en keek rond. Een zonnestraal was door de heg gedrongen en maakte in den wagen Marla's gezicht juist zichtbaar.

Geoffrey wist alles weer. Hij stond op, trok en klopte zijn kleeren glad en schoon. Er zongen vogels. Er was geen mensch te zien.

Voorzichtig geworden door zijn avontuur van den vorigen avond kroop Geoff op handen en knieën langs de heg naar het hek. De binnenweg lag verlaten.

Geoff ging naar het beekje en maakte zoo goed mogelijk toilet. Een handdoek had hij niet. Hij droogde zich zoo'n beetje bij met een zakdoek en liet de zon de rest doen.

Met zijn haar kon hij niets beginnen. Hij hoopte, dat Marla nog slapen zou, als hij bij den wagen terugkwam. Inderdaad had zij haar oogen nog dicht, en met een zucht van verlichting zocht hij het spiegeltje en den kam en kamde zijn haren. Toen keerde hij zijn boord om. Dat knapte op. Met wat hooi wreef hij zijn schoenen op.

Een heldere lach mengde zich met het vogelengenzang. Geoffrey keek snel op. Marla keek door het raampje. Haar oogen schitterden en om haar mond was een lach.

„Goeden morgen,” zei Geoffrey.

„Hoe kom je aan dat natte haar?” vroeg Marla.

„M'n hoofd in 't rivierveld gedoopt,” zei Geoffrey. „Zalig.”

„Is er niemand in de buurt?”

„Vogels en bijen en libellen, en één klein ratje.”

Geoffrey was al bezig, de toilet-artikelen bij elkaar te leggen.

„Hebben we een handdoek?”

„Ja, de zon.”

„Merci. Gaan we ontbijten, als ik terugkom?”

„Da's een idee,” zei Geoffrey.

Marla stapte uit. Geoffrey verschikte zijn das en keek spijtig naar de kreukels in zijn kleeren. Het natuurleven was heel mooi, maar je moest er wat meer instrumenten bij hebben.

Er moest nu echter voor den maaltijd gewerkt worden. Met angstvallige zorg maakte Geoffrey een stapel sandwiches klaar. Bij ieder sneetje brood

NEGENDE
VERVOLG

verweet hij zichzelf bitter, dat hij niet om boter gedacht had. Dit verzuim trachtte hij goed te maken, door de boterhammetjes in een fraai figuur op de kussenlooze voorbank te rangschikken, en alle spiertjes hooi weg te halen, die in den wagen waren geraakt. Toen lokte hem de zon — en zijn morgensigaret. Hij had er nog maar drie in zijn koker — den koker, waar de woorden op stonden: „S.S. Lucania. Van M.S. voor G.K.”

Marla kwam terug. Zij ging achter in den wagen zitten om haar haar af te werken.

„Ik heb die jonge rat een uitbrander gegeven,” zei ze. „Hij keek kwaad. Verder mankeert er hier niets dan warm water.”

Geoffrey lachte. „En badzout, en een kop chocola, en een telefoon...”

„Allemaal onnoodig,” zei Marla. „Houd jij nu 't spiegelkje even vast — iets hooger,” zei ze, zijn hand besturend. „Ik heb ruzie met die lok.”

Een veldmuis, op weg naar de echtelijke woning, bleef staan, keek verbaasd naar het ongewone tafereel en vluchtte.

Plotseling vielen er twee lange schaduwen vóór hen op het gras.

ZEVENTIENDE HOOFDSTUK

Je hebt gelijk gehad, Jenkins. Dat spaart me een massa moeite.”

Marla en Geoffrey keken snel op. Vóór hen stond detective Greet met den man, waar Geoffrey den vorigen avond mee gewandeld had.

Met een woedenden uitroep sprong Geoffrey op. Onmiddellijk werd hij door de twee mannen gegrepen.

„Maak geen poespas,” zei Greet streng, „dan zul je het goed bij ons hebben. Als je drukte maakt krijg je de boeien.”

Geoffrey voelde een scheut van ergernis en beschaming. Wat was hij een dwaas geweest — de man had zich natuurlijk maar gehòóden, alsof hij hem niet verdacht! Hij had zich met den auto uit de voeten moeten maken, zoodra hij van zijn wandeling terugkwam. Marla had zijn hulp ingeroepen, en hij had gefaald. Hij wendde het hoofd naar Greet.

„Het is een abuis,” zei hij. „Die juffrouw is...”

„Denkt u er om: al wat u zegt, kan als bewijs tegen u gebruikt worden!”

„Er is een abuis!” riep Geoffrey. „Als u die juffrouw arresteert, zult u er spijt van hebben. Als u mij niet gelooft, vraag dan aan mijn vader, kolonel Kingsward.”

„Zullen we doen,” zei Greet. „Beloofst u, dat u zich kalm houdt? Ik moet u zoo gauw mogelijk naar Londen terugbrengen. Misschien wil de juffrouw opschieten met haar haar.”

Geoffrey knarste met zijn tanden en keek den man, die Jenkins heette, zoo kwaadaardig aan, dat hij onmiddellijk weer vast werd gegrepen.

Greet veroorloofde zich een tikje humoristisch medelijden. „Ik kan me indenken, hoe u u voelt,” zei hij. „Ik weet nog goed, hoe u me gisteren aangepakt hebt. Maar nu kunt u niets beginnen, dus ik zou me maar schikken.”

De detective keek met scherp blik naar Marla. Was het mogelijk, dat zóó'n meisje tot een bende behoorde, waar de justitie het oog op moest houden? Hij schudde zijn hoofd naar het tweetal. „U krijgt gelegenheid om u te verdedigen. Als 't u lukt, vragen we u netjes excuus, en gaat u volkomen vrij uit. In 't tegenovergestelde geval...”

„In het tegenovergestelde geval?” vroeg Marla.

„Ziet 't er leelijk voor u uit,” zei Greet. „Gaan we?”

„Hoor eens,” zei Geoffrey, naar de stevige handen kijkend, die hem vasthielden, „ik zou wel gek zijn, als ik probeerde weg te komen. Ik zie nu in, dat ik 't heelemaal niet had moeten probeeren. We hoeven nergens bang voor te zijn. Ik zal 't u zoo makkelijk mogelijk maken. Eerwoord.”

Greet keek Geoffrey strak aan. Hij knikte tegen Jenkins. „Laat maar los,” zei hij.

Geoffrey was vrij. Hij liep naar Marla. „'t Spijt me ontzettend, prinses,” zei hij. „Ik had je niet hier moeten brengen. Ik had je niet mee moeten nemen Londen uit.”

„Als je dat niet gedaan had,” zei Marla, „was ik 't leukste gedeelte van mijn dagboek misgelopen.”

„Je kunt me voortaan wel missen, prinses. Je hebt niets aan me.”

„Zou je graag hebben, dat ik je weer riep, als ik je weer nodig had?”

„Natuurlijk!”

„Ik zou je tòch roepen, of je 't graag had of niet.”

Geoffrey keerde zich snel om. „Wilt u me helpen, den wagen buiten te brengen?” vroeg hij. „Moet ik sturen?”

Greet trok zijn schouders op. „Zoo, als u wilt,” zei hij. „Jenkins kan 't ook doen, als u liever binnen zit.”

„Merci,” zei Geoffrey. Zwijgend reed hij den wagen de wei op. Toen nam hij een draai en zwenkte door 't open hek den weg op.

Wat hij toen zag, vervulde hem met verbazing. Naast den auto, die hem buiten Londen vervolgd had, stond 'n jongeman, die in Oxford gestudeerd had, maar weg was gestuurd, niet voor iets misdadigs, maar wegens „ongeneeslijk onverstand”. De vroolijke klant had zich in geen reglementen en voorschriften kunnen schikken, en met een vindingrijkheid, die aan genie grensde, had hij 'n serie schitterende dulle streken uitgehaald, waarna hem gezocht was, elders in den lande zijn talent ten toon te spreiden. Geoffrey had hem in geen maanden gezien.

Hij leunde tegen de heg, met een gezicht vol blanke onschuld en een sigaret tusschen zijn tanden. Hij droeg de klep van zijn pet in zijn nek, 'n grijs flanellen pak, een zijden overhemd en lichte zijden sokken. Hij was onmiskenbaar, bijna tè echt, Aubrey Rowlandson.

Hij sprong naar Geoffrey toe. „Hé, kerel!” riep hij. „Waar kom jij vandaan?” Geoffrey antwoordde met een wedervraag. „Heb jij dien knaap van Scotland Yard mee laten rijden?”

„Om u te dienen,” zei Aubrey luchtig. „Altijd bereid, de politie te helpen of dwars te zitten, zooals je weet. Hoe-zoo?”

Vóór Geoffrey kon antwoorden was Greet bij hem. „Hoe gauwer we weg zijn hoe beter,” zei hij.

Aubrey Rowlandson maakte 'n danspas. „Hé?” brulde hij Geoffrey opgetogen toe. „Ben jij de vluchteling?”

„Ként u dien jongen man, meneer Rowlandson?” kwam Greet er kalm tusschen.

Rowlandson zette zijn oogen wijd open. „Of ik hem ken? Geoff Kingsward, roei-kampioen van Oxford, alom gezien en geëerd, toekomstig lord-kanselier van Engeland?”

Greet keek nadenkend en een beetje ongeduldig. Rowlandson sloeg zijn arm om den schouder van den detective. „Mag ik je voorstellen, meneer de tec, mijn vriend Geoffrey Kingsward, op raadselachtige wijze hier beland...”

„Ik reed den wagen, waar je achteraan hebt gezeten,” zei Geoffrey.

Vervolg op pag. 26

De 3 Martini's

MARTINI

MARTINI

MARTINI

WITTE MARTINI
Zacht en geurig
Juist iets voor
de dames

Opwekkend

Smakelijk

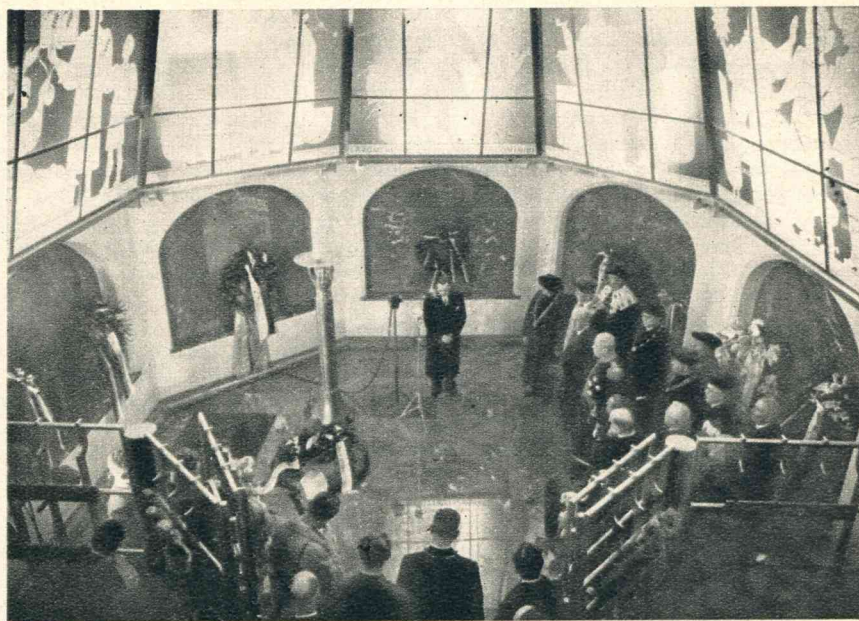
MARTINI

Gezond

Pittig

Regeringsvertegenwoordigers van Tsjecho-Slowakije en Nederland waren tegenwoordig bij de inwijding van het Comenius-mausoleum te Naarden. In optocht gingen autoriteiten van de Groote Kerk naar het mausoleum, voorafgegaan door Tsjechen in nationaal costuum.

Dr. Franke, minister van Onderwijs van Tsjecho-Slowakije, hield een rede.

In en bij de Hoofdstad

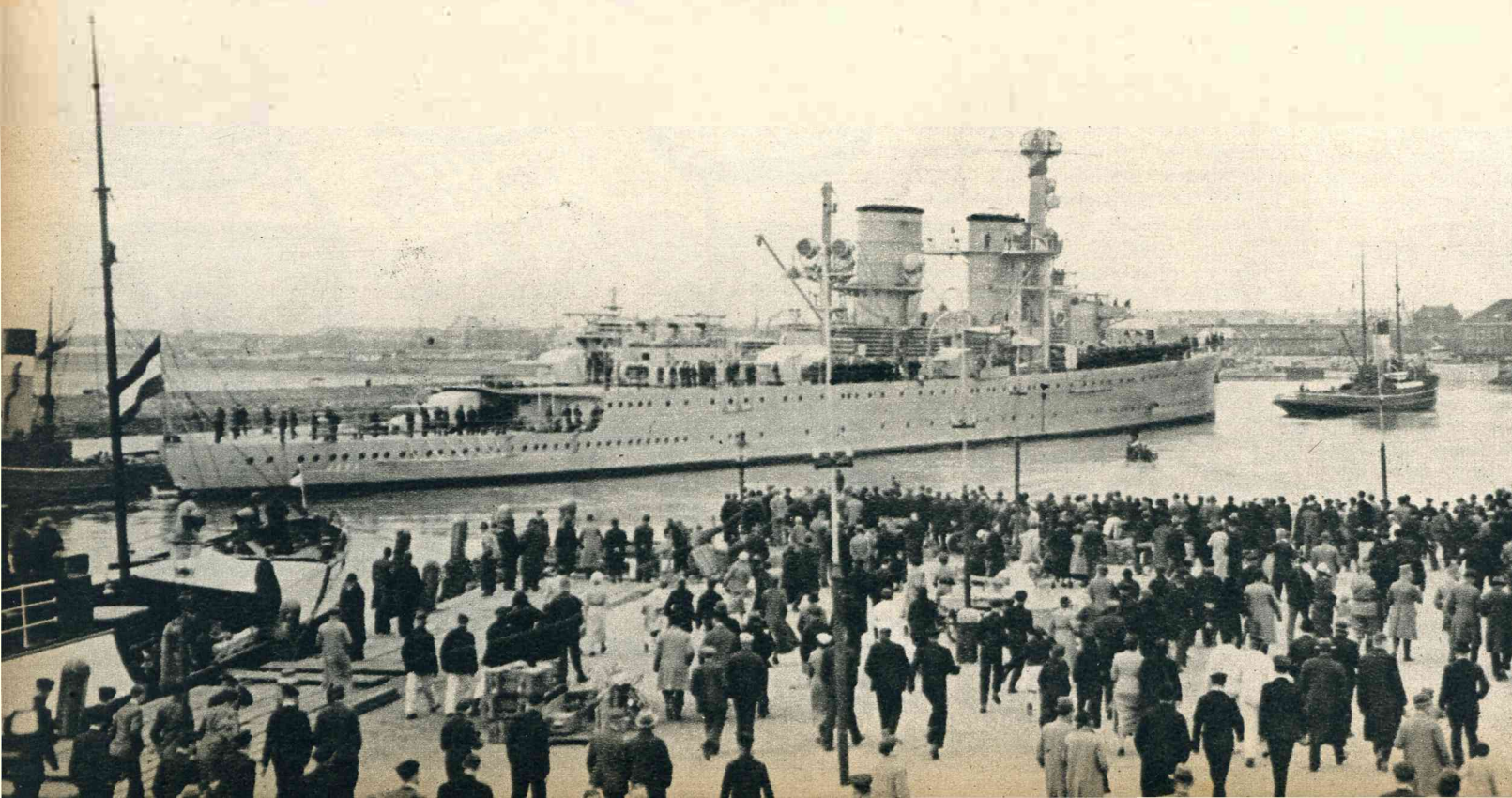

Het echtpaar C. Krijgsman—Knevel te Schoorl hoopt 22 Mei a.s. zijn gouden huwelijksfeest te vieren.

Meer dan tien jaar was de Java uit Den Helder; geen wonder dus, dat de belangstelling groot was, toen de kruiser in de Marincharen terugkeerde . . .

De Bel-week te Haarlem werd Zaterdag gesloten met een grootschen reclame-optocht. Op het bordes van het stadhuis sloegen autoriteiten en comité-leden den stoet gade.

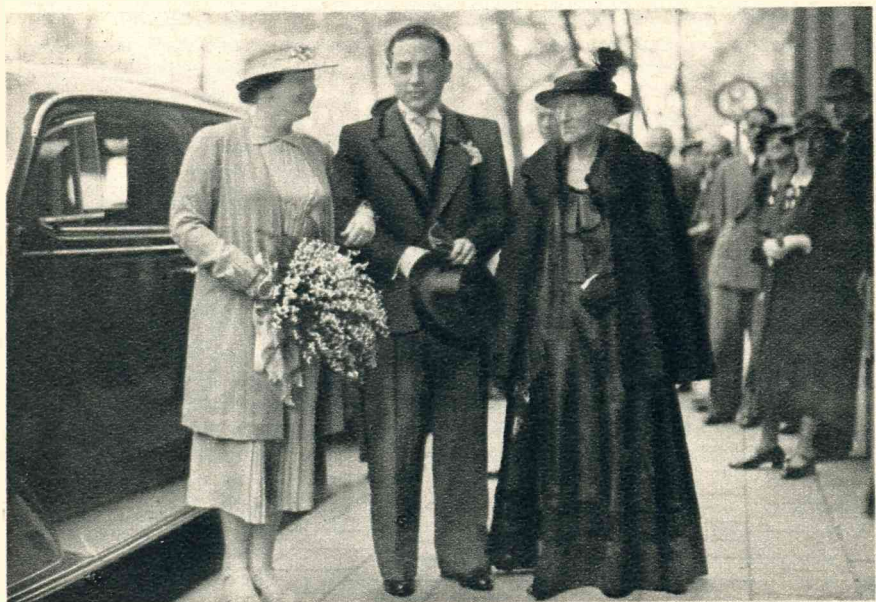

De heer L. Bosch viert 16 Mei a.s. zijn 40-jarig dienst-jubiläum bij de P.T.T. in de hoofdstad.

Hemelvaartsdag is Artisdag; ook nu gingen velen naar den mooien Amsterdamschen dierentuin. Bij de drukst bezochte plekjes was natuurlijk ook de residentie van de pinguïns.

Vorige week trad een kleinzoon van mevrouw Esther de Boer van Rijk in het huwelijk. De beroemde actrice trad als getuige op.

Dr. H. Klein viert 15 Mei zijn 40-jarig artsjubileum, al deze jaren heeft hij de geneeskundige praktijk uitgeoefend in het Oosterparkkwartier.

Een amusante interlandwedstrijd werd gespeeld op het veld van het Olympiaplein, waar postmannen uit Antwerpen en Amsterdam een gecostumeerde veteranen-match ten beste gaven. Deze ontmoeting ging vooraf aan een meer serieuze wedstrijd, eveneens tusschen de post van Schelde en Amstel.

Waarschuwing

Het is de hoogste tijd dat U

Hermesetas

tabletten uit zuivere kristal-saccharine gebruikt, want zij zetten nooit - zooals suiker - vet aan. Zij zoeten spijzen en dranken zonder eenigen bijmaak. Zij zijn gemakkelijk oplosbaar en kunnen uitstekend bij het koken en bakken gebruikt worden. Absoluut onschadelijk.

Verkrijgbaar bij apothekers en drogisten in handige schuifdoosjes à 43 cts. inhoudende 500 tabletten.

A. G. „Hermes“ Zürich 2 Zwitsersche Fabrikaat

Weer heelmaal gezond.

„Al jaren was ik „eenhalfmensch“ en dat terwijl ik pas 35 jaar ben. Van alles had ik gebruikt, maar vergeefs, tot ik Sanatogen ging aanwenden, en nu ben ik weer heelmaal gezond. Er is geen beter middel en ik zal ook niet nalaten dit aan een ieder bekend te maken“.

schrijft P. W. te L.

Stralende Gezondheid!

Sanatogen hergaf hem, die gezondheid, die uitdrukking van optimisme en tintelende energie. Nu is geen inspanning hem te zwaar, geen werk te veel, alles dank zij Sanatogen.

Sanatogen immers voedt de zenuwen en doet ze weer normaal functionneeren, tot zelfs in gevallen van de zwaarste overspanning.

SANATOGEN

Het zenuwsterkend Voedsel

In alle Apotheken en Drog. vanaf fl. 1.- per bus.

Een betrekking

Zend deze annonce in open couvert, met Uw naam als afzender, of schrijf een briefkaart aan PBNA-Arnhem 60 P, en U ontvangt gratis alle inlichtingen over het speciale PBNA-systeem van technisch briefonderwijs, waaraan reeds tallozen een goede betrekking te danken hebben.

1912 - ONS JUBILEUMJAAR - 1937

U kunt den tandbederver niet zien. U voelt 'm pas als 't te laat is.

De gevaarlijke tandbederver voedt zich met de voedselresten, die tusschen de tanden achterblijven. Poetst daarom Uw tanden met Odol tandpasta. Het overvloedig schuim verwijdt de voedselresten en maakt Uw tanden helder wit.

Maar om den tandbederver ook in zijn meest ontoegankelijke schuilplaatsen te vernietigen, moet U Uw mond met Odol mondwater spoelen. Door zijn sterk antiseptische werking doodt Odol de schadelijke bacteriën - oorzaak van onzuiveren adem en erger.

Odol geeft 'n frisschen mond en 'n zuiveren adem. De Odol-combinatie waarborgt volmaakte mondhygiëne.

Odol tandpasta
fl. 0.35 - fl. 0.60
per tube.

Odol mondwater
fl. 1.25 - fl. 1.75
per flacon.

Poetst Uw tanden met Odol tandpasta. Spoelt Uw mond 2 x daags met Odol mondwater.

335

elegante, moderne modellen,

waarvan ca. 1200 Kant-en-klaarpatronen in diverse maten, direct uit voorraad leverbaar, vindt U in de nieuwe

Zomerpracht 1937

Het eenige Hollandsche modeboek, dat kan wedijveren met alle buitenlandse uitgaven. Ook de flinke, duidelijke, deels fraai gekleurde modellen, volgens de laatste mode uit Parijs, Weenen en Berlijn, maken dit boek zeer aantrekkelijk.

Zomerpracht is 64 pagina's groot en voorzien van een schitterenden kleurenomslag. Het brengt een keurcollectie zomermantels, japonnen, mantelcostuums, rokken, blouses, complets, jabots enz. Bovendien werd daarin opgenomen een volledig Kindermodeboek met ca. 125 modellen, een handleiding met voorbeelden enz. enz.

De prijs bedraagt slechts 60 ct.

Bestellingen kunnen als volgt geschieden door bemiddeling van Uw agent of bezorger, door girostorting op No. 293631, door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (tot een waarde van 6 ct.)

Patronenkantoor Panora, Nassauplein 1, Haarlem

DE PRINSES VAN NEW YORK

Vervolg van pag. 23

„En nu gaat hij hem terugrijden,” zei Greet vastberaden. „Hier is nummer twee.”

Marla kwam den weg op met hooggeheven hoofd. Zij werd gevolgd door Jenkins, die de boterhammetjes droeg. Hij leek meer op 'n lakei in burger dan op een detective met een gevangene.

Greet had aan Aubrey Rowlandson verteld, dat hij een jeugdig vrouwelijk lid van de beruchte Merstham-bende zocht, en dat zij zich schuldig had gemaakt aan oplichting. Rowlandson keek Marla sprakeloos aan. Was dat het vrouwelijk lid van een schurkentroep? Dat prachtmeisje, dat zoo uit een schilderij had kunnen stappen?

Greet keek op zijn horloge. „Als we voor de lunch in stad zijn,” zei hij, „wil de politierechter u misschien vanmiddag hooren.” Hij wenkte naar Geoffrey, en deze klom achter het stuur. „Mag ik u verzoeken, meneer Rowlandson? Mijn kameraad zal met u meerijden.”

Rowlandson deed een vruchteloze poging, om zijn verbazing te uiten, terwijl zij wegrede. Eindelijk zei hij tegen Jenkins:

„Er is maar één woord over te zeggen, dunkt me.”

„Wat dan?”

„Nou — krankjorem,” zei Aubrey Rowlandson.

Marla voelde zich verschrikkelijk eenzaam. Zij had geen oog voor het landschap, waar zij doorheen reed. Zij zat rechtop met gevouwen handen, onverschillig voor al wat er gebeuren ging. Zij had geen idee, waar zij terecht zou komen, of waar zij den volgenden nacht zou doorbrengen. Zij wist alleen, dat zij zich verlatener en ongelukkiger voelde, dan zij ooit van haar leven geweest was.

Haar lang begeerde reis naar Engeland was geen succes geworden. Eerst had haar moeder haar verlaten, en toen mevrouw Raffan, en daarna hadden de Mersthams haar in de luren gelegd. Geoffrey was haar eenige hulp en steun, en hem had zij nog niet eens bij zich, want hij was van haar afgescheiden door een glasruit en werd door een detective bewaakt. Zouden de Mersthams, vroeg zij zich af, hun rol hebben volgehouden, als haar vader een staalkoning was gebleven? Zou Geoffrey in dat geval Oxford verlaten hebben, en een gestolen auto besturen?

Hijzelf zat te peinzen, dat er niets tot zijn verontschuldiging viel aan te voeren. Hij had zich allerleedigst vergaloppeerd. Hij was maar om één ding blij. Als Marla een nacht in een cel moest doorbrengen, dan hij ook. Zij werd onschuldig verdacht van juweelendiefstal, maar hij had inderdaad een auto ontvreemd — en hij wist in de verste verte niet, wie de eigenaar was.

„Merci,” zei hij opeens.

„Waarvoor?” vroeg Greet.

„Ik heb zitten denken. Zullen we een beetje praten?”

Greet bleek bereid. „U lijkt me 't kalf in dit zaakje.”

„Denkt u?”

„Nogal duidelijk. Ik snap alleen niet, hoe u bij dat stelletje komt. Volgens uw grappigen vriend met de Daimler bent u nog in Oxford.”

„Zeer juist,” zei Geoffrey.

„Hm... Hoe hebben die lui u opgepikt? Ik bedoel, waar hebt u kennis met ze gemaakt?”

„Op zee — aan boord van de Luania.”

„O juist.” Greet wees met zijn duim

over zijn schouder. „Was die jongedame bij ze?”

„Welnee!” zei Geoffrey. „Zij heeft ze aan boord voor 't eerst gezien.”

Greet glimlachte. „Jawel,” zei hij. „Ze was zeker alleen, of met een bejaarde tante.”

„Ik begrijp u niet,” zei Geoffrey. „Juffrouw Stanton reisde met mevrouw Raffan, een zeer bekende Amerikaansche dame.”

„Altijd 't zelfde liedje,” zei de man van Scotland Yard. „Net als de Spaansche schatgraver. En die naam Stanton? Heeft onze jonge vriendin dien aan boord aangenomen?”

„Aangenomen?” riep Geoffrey. „Dien heeft ze niet aangenomen.”

„O. Ze heette van 't begin af Stanton.”

„Maar, beste man, ze héét Stanton.”

Nog glimlachte Greet. „Jawel,” herhaalde hij. „Ze hebben niet slecht gewerkt.”

Geoffrey keek hem woedend aan. „U schijnt in uw hoofd gehaald te hebben,” beet hij, „dat die jongedame achterin niet juffrouw Stanton is, maar dat ze tot die bende van Merstham hoort!”

„U bent gedachtenlezer,” grijnsde Greet, met wat ruigen spot, „waarom denkt u, dat ze wel juffrouw Stanton is?”

„Dat werd me gezegd.”

„Door de Mersthams — of door haar?”

Geoffrey was te verontwaardigd om te antwoorden. Twee minuten lang bleef hij zwijgen. Hij onderdrukte een bijna overweldigend verlangen, om den man van Scotland Yard op zijn gezicht te slaan, en slikte een vloed van vinlige woorden weg. Toen hij eindelijk sprak, klonk zijn stem belangstellend, zonder sarcasme.

„Hoe oud bent u?” vroeg hij minzaam.

„Vierenveertig. Hoezo?”

„Hebt u goede oogen?”

„Niets over te klagen. Waarom?”

„Ik weet niet,” zei Geoffrey. „Ik wist niet, dat ik die dingen zou vragen. Komt zoo maar in me op. Bent u écht van Scotland Yard?”

„Absoluut,” zei Greet.

„Moeten de belastingbetalers Scotland Yard onderhouden?”

„Ja zeker.”

„Hoeveel vergissingen moogt u begaan, voor ze u de bons geven?”

Greet grinnikte. „Ik heb u voor kalf uitgescholden,” zei hij, „en dat beviel u niet. Maar zullen we eens wedden, wie van ons tweeën 't grootste kalf is? Hoor eens, jongeman — u krijgt door dit zaakje een hoop geklets, dat u misschien achteruitzet in uw carrière. Ik zal u eens wat vertellen. Schrijf maar eens zwart op wit, dat een vrouw nog geen engel is, omdat ze een mooi gezicht heeft, en dat ze nog geen dochter van een Amerikaanschen millionair is, omdat ze 't zelf zegt. Als we in Londen terug zijn zult u zien, dat de drie Mersthams — pa en moe en 't jog — op den terugkeer van hun lokvink zitten te wachten. Weest u maar blij, dat u niet met ze meegaat naar hotel De Houten Lepel, voor een rustkuur van een paar jaar.”

„Dank u buitengewoon voor de vriendelijke belangstelling. Dus u hebt de Mersthams gearresteerd?”

„Ik niet,” zei Greet, „maar een van mijn mannen heeft gisteren lady Merstham en 't zoontje geknipt, en de oude heer zal ook wel binnen zijn. Ik heb al jaren op die luitjes geloerd.”

Chobisco's

Een heerlijke combinatie van luchtig gebak met fijne chocolade.

Een vondst van Verkade.

Bewaar Chobisco's niet met andere biscuits in hetzelfde trommeltje. Dat zou den smaak van Chobisco's zoowel als van de andere biscuits nadeelig beïnvloeden.

2 ons voor 28 ct.

VERKADE

Wat doe ik DAAR mee?

Het dagelijksche probleem voor de huisvrouw: „restjes“. Met Salata bij de hand, is de oplossing heel eenvoudig: koude aardappelen, koude groente, koud vleesch, koude visch, alles maakt men met een scheutje Salata tot een heerlijk schoteltje. Garneer met wat stukjes tomaat en — klaar!

ACHTTIENDE HOOFDSTUK

Marla en Geoffrey stonden naast elkaar binnen een politie-bureau. Het mufte vertrek gaf Marla een walg. Een inspecteur zat achter een hoogen lessenaar. Marla legde haar handen op de ijzeren leuning vóór haar, en was zich bewust van de aanwezigheid van een pootigen agent aan haar zijde. Zij hoorde de verklaringen voorlezen en zichzelf betitelen als de vrouwelijke verdachte, zich noemende Stanton. Zij hoorde detective Greet een uiteenzetting geven van al hetgeen er gebeurd was, sinds de jonge man naast haar tot haar ontsnapping had geholpen en meegewerkt. Met enkele lettergrepen gaf zij antwoord op vragen, die zij dwaas vond.

Geoffrey gebruikte langere woorden. Hij verzocht dat men dadelijk zijn vader zou ontbinden, en dat men zich met mevrouw Raffan in verbinding zou stellen ten bate van Marla, zoodat voor hen beiden borg gesteld kon worden.

De inspecteur, een kalme, precieze man en een goed menschenkenner, zat de arrestanten te bestudeeren. De aanblik van Marla, staande in die kille, onbehaaglijke ruimte, waar dronkaards en straatschenders gewone verschijningen waren, wekte voorzichtige gedachten in hem.

Hij had niets romantisch in zijn aard. Vijftienvier jaren van zijn leven waren in beslag genomen door bittere werkelijkheden. En toch vond hij de wijd geopende, starende oogen van Marla en haar trotsche houding zooiets ongewoons, dat hij naar Greet luisterde met een wrevelig gevoel. Ook de jonge man leek hem geen type voor het politie-bureau.

Hij onderwierp hen beiden aan een scherp verhoor, waaruit bleek, dat het meisje de kostbaarheden had verkregen door den naam Stanton op te geven, en dat zij in dien winkel gebracht was door lady Merstham. En zij bekende, dat zij de sieraden in de Shaftesbury Avenue had beleend. Of zij Marla Stanton was, gelijk zij beweerde, of zich enkel voor juffrouw Stanton uitgaf, zooals detective Greet volhield, deed er weinig toe. De juweelen waren beleend — daar ging 't om.

De jongeman had alleen onbekoofd en dwaas gehandeld, voorzoover de inspecteur uit kon maken, en de auto was terug bij de eigenaars, die al blij waren, na hetgeen hun verteld was, dat ze hem nog terugzagen. Volgens Greet had de student zich door de vrouwelijke verdachte laten beetnemen. Dus gaf de inspecteur Geoffrey verlof, niet om te telephoneeren, maar om zijn vader een telegram te sturen. Toen gaf hij bevel, de arrestanten weg te leiden.

De agent bracht Marla naar 'n kleine cel. Toen Geoffrey haar zag gaan, werd hij twee tegenstrijdige gevoelens in zich gewaar: machteloze woede en bewondering. Toen zij door de steenen gang liep leek het, dat haar haar licht afgaf. Zij liep kaarsrecht, eenvoudig en waardig.

Marla keek om, voor zij naar binnen ging, en gaf Geoffrey een lachje, dat hem totaal van streek bracht. Hij was blij, toen de deur dicht sloeg.

Greet wendde zich naar een agent. „Waar zijn de andere arrestanten van dit zaakje?“ vroeg hij.

PANORAMA. Geïllustreerd weekblad. Verschijnt Donderdags. Tezamen met een der periodieken De Stad Amsterdam, Groot Rotterdam, 's Gravenhage in Beeld, Ons Land, Ons Zuiden of Ons Zeeland — f 1.62½ per kwartaal of f 0.12½ per week. Franco per post f 1.75 per kwartaal bij vooruitbetaling. Koloniën f 7.65 per jaar bij vooruitbetaling. Voor postabonnementen en adreswijzigingen van postabonnementen gelieve men zich uitsluitend te wenden tot het bureau te Haarlem. — Bureaux: HAARLEM, Nassaulaan 51. Tel. Int. 13866. Giro nr. 142700. AMSTERDAM, N.Z. Voorburgwal 262. Telefoon Intere. 33170. Giro nr. 97946. ROTTERDAM, Stationsweg 24. Telefoon Intere. 30540. Giro nr. 101981. 's GRAVENHAGE, Stationsweg 95. Tel. Intere. 111666. Giro nr. 45141. UTRECHT, Bilstraat 142. Telefoon Intere. 13473. Giro nr. 149597. 's HERTOGENBOSCH, Stationsweg 27. Telef. Intere. 1215. Giro nr. 129750. MAASTRICHT, Stationsstraat 20. Telef. Intere. 5851. Giro nr. 124690. VLISSINGEN, Badhuisstraat 5. Tel. 81. — De voorwaarden van onze gratis ongevalverzekering zijn op aanvraag verkrijgbaar.

De man scheen 't niet te begrijpen. „Andere arrestanten?“

„Ja, drie stuks — de Mersthams.“

De agent schudde het hoofd. „Ik ben den heelen dag al hier,“ zei hij, „maar er is niemand binnengebracht, die zoo heette.“

„Hé?“ riep Greet. „Heeft die idioot Johns ze laten loopen?“

Hij keerde zich om en holde de gang in....

Johns was geen idioot, en hij had de Mersthams niet laten loopen. Maar de Mersthams waren gaan loopen, op een echte Merstham-maniër.

Johns was jong en vol ijver. Met het bevel tot inhechtenisneming in de hand en het voornemen, zijn instructies onmiddellijk uit te voeren, was hij de straat overgestoken, de stoep van perceel 63 opgeklimmen, en had hij de deur open gevonden. Allan en lady Merstham stonden in de gang, nog niet bekomen van hun verbazing en ergernis om de plotselinge verdwijning van Geoffrey en Marla in hun Rolls.

„Merstham?“ zei Johns.

„Ja,“ zei Allan, „wat is er?“

„Ik heb bevel u te arresteeren.“

„Mij te arresteeren? Waarom?“

„Wegens medeplichtigheid met sir George Merstham en een vrouw, zich noemende Stanton — verduistering subsidiair oplichting.“

„O juist,“ zei Allan rustig. „Komt u binnen.“

Johns kwam het huis binnen. Vóór hij nog een woord zeggen kon, had Allan hem bij de keel.

„Deur dicht, moeder,“ beval hij kortaf. „En kom mee naar de huiskamer.“

Levendig als een zwaluw gehoorzaamde lady Merstham, en Allan riep, terwijl hij den jongen detective de gang door dwalde: „Een paar tafellakens, moeder.“

Lady Merstham snelde de eetkamer in, greep de bedekking van de tafel en holde terug naar haar zoon in de huiskamer. Hij stond over het lichaam van den man heengebogen met zijn beide handen aan diens keel. Johns' oogen puilden uit. Hij snakte naar adem. Er had blijkbaar 'n felle strijd plaats gevonden, maar nu was de detective half gestikt en kon hij zich niet meer verweren.

„Bind zijn enkels bij elkaar,“ zei Allan vlug. „En stop een servet in zijn mond — ik houd zijn armen vast.“

Niet zonder moeite volbracht lady Merstham, wat haar was opgedragen. Johns was sterk, en hoewel de neep om zijn keel nauwer werd, sloeg hij wild met zijn beenen. De crisis duurde echter niet lang. Allan dulde geen kunsten. Eindelijk hadden zijn moeder en hij den man aan handen en voeten gebonden, met een prop in zijn mond. Ze rolden hem op zijn zij, en bonden met een tafeliaken zijn polsen aan zijn enkels. Toen duwden zij hem onder de tafel en sloten de deur achter zich.

„Je hebt zelfs op Scotland Yard niks kuikens,“ zei Allan. „Nu gauw, moeder. 't Geld?“

„Hier, in mijn tasch.“

„Wilt u even een taxi wenken? Ik haal de bagage en de kleeren.“

Slot volgt.

EEN VRIJ BEROEP!

Werk u liever voor uzelf dan voor anderen? Hebt u een goede gezondheid en spreekt u graag met menschen? Stelt u afwisseling meer op prijs dan geregelde werken? Hebt u een opgewekt humeur en bent u optimistisch? Indien u op deze vragen met een volmondig JA kunt antwoorden, stel u dan op de hoogte van den **SCHRIFTELIJKE SUCCES-CURSUS VERKOOPEN OP HET PAD**

Het gebeurde bij de Beverol-Oliefabrieken

Een jonge man, die elders op verkoopresultaten kon wijzen, werd bij de groote Beverol-Oliefabrieken te Beverwijk als provinciaal vertegenwoordiger aangesteld. Hij kreeg een 8-cylinderv Ford om zijn klanten te bezoeken.

De resultaten waren minder goed, zoodat de fabriek spoedig een plaatsvervanger zond, wien onze vriend zijn Ford moest afstaan. Hij mocht echter als sub-agent per fiets in een klein rayon de Beverol-oliën en vetten blijven verkoopen.

Toen begreep de jonge man, dat hij de fundamente van het verkoopen niet onder de knie had. Hij schreef in op den Succes-cursus Verkoop, volgde de raadgevingen en spoedig voelde hij zich krachtiger.

Hij verkocht gemakkelijker en meer. Weldra had hij voldoende geld gespaard om een hulpmotor aan zijn fiets te bevestigen.

Spoedig verkocht hij zooveel, dat het te Beverwijk opviel. Men bekeek daar zijn staat van dienst en het gevolg was een telegram met wederom aanstelling in zijn oude positie!

„EN DAT,“ schreef hij, „HEB IK AAN DEN SUCCES-CURSUS VERKOOPEN TE DANKEN, die voor mij zijn gewicht in PLATINA waard is.“

De Beverol-Fabrieken schreven aan het Succes-Instituut:

Mijne Heeren, Wij lezen Uw aardige advertentie op de rugzijde van de A.V.R.O.-Bode.

Het zal U wel interesseeren te vernemen, dat J. voortdurend vooruit gaat met den verkoop. Wij zijn overtuigd, dat Uw cursussen hem zeer geholpen hebben.

Thans zoeken wij een vertegenwoordiger voor.... Als U onder Uw leerlingen een geschikten candidaat hebt, stellen wij het zeer op prijs, als hij omgaand schriftelijk zou willen solliciteeren.

Met vriendelijke groeten, Hoogachtend, N.V. Beverol-Fabrieken.

(In deze vacature is inmiddels voorzien.)

Wilt U er zonder kosten of verplichting meer van weten? Vraag dan op onderstaanden bon of per briefkaart het geïllustreerde prospectus van den schriftelijken cursus, waarin u belangstelt.

COUPON

(19)

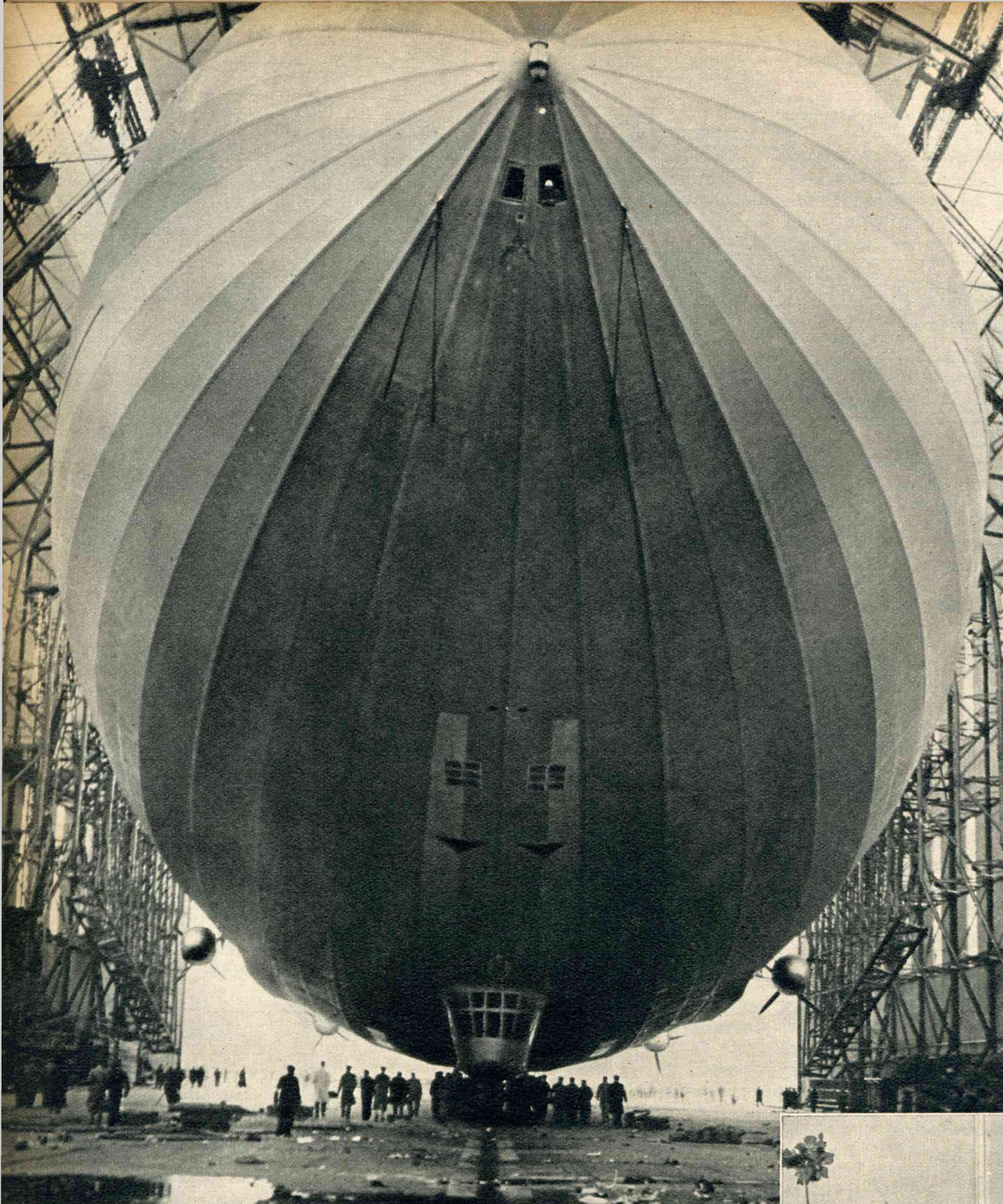
aan het Succes-Instituut, Koninginnegracht 14b, Den Haag.

M. H. Stuur mij gratis, franco en zonder de geringste verplichting, het prospectus met proefles en volledige inlichtingen over den cursus, waarvoor ik het vakje heb zwart gemaakt.

- ☐ Verkoop op het pad.
- ☐ Verkoop achter de toonbank.
- ☐ Spreken in het openbaar.
- ☐ Zaken- en Verkoopbrieven.
- ☐ Zaken- en Bedrijfsleiding.
- ☐ Journalistiek.
- ☐ Nederlandsch (oude spelling).
- ☐ Nederlands (nieuwe spelling).
- ☐ Betrekkingen veroveren (met garantie voor werklozen).

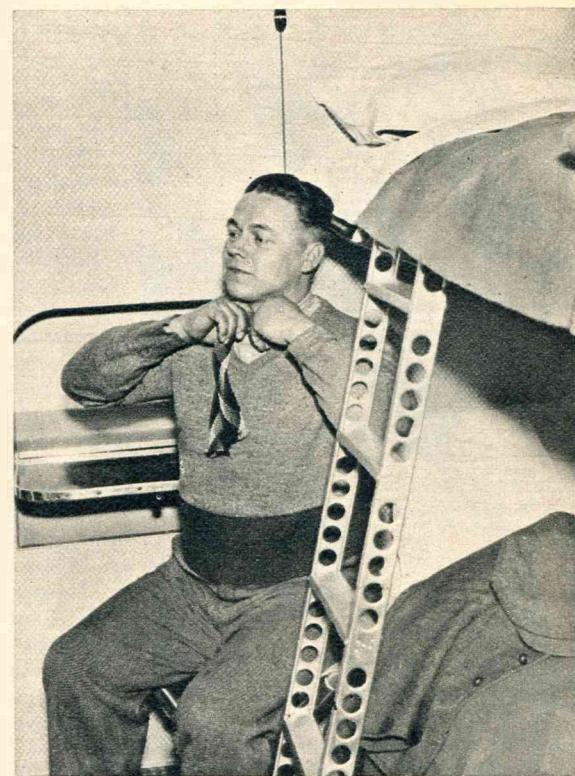
* Indien u inlichtingen wenscht over twee of meer cursussen kunt u beter 30 cent in postzegels of per postrekening 13.63.00 (van Succes, Den Haag) zenden voor het fraai gebonden en geïllustreerde boek Gouden Toekomst, waarin u alle Succes-cursussen beschreven vindt met proeflessen.

SUCCES-INSTITUUT, DEN HAAG
Koninginnegracht 14b, Telefoon 11.56.28 en 11.56.29

De „Hindenburg” wordt naar buiten getrokken voor 't maken van z'n eerste proefvlucht in Maart 1936.

DE RAMP VAN HET LUCHTSCHIP „HINDENBURG”

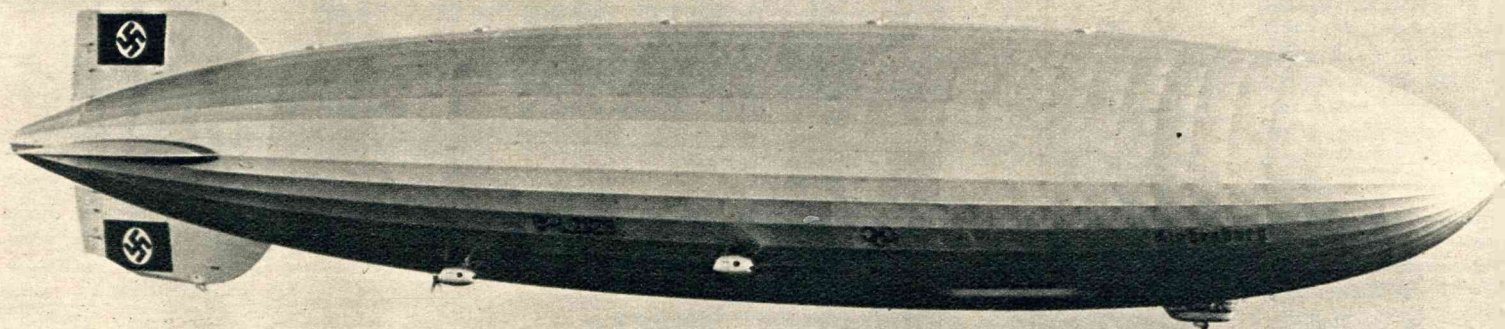
Een foto van een der hutten. Iedere hut was 2.20×1.90 m. groot en bevatte twee boven elkaar geplaatste bedden.

Van tijd tot tijd wordt de menschheid door rampen getroffen juist op dat gebied, waarop men meende het beste, het veiligste, het hoogste te hebben bereikt. Sinds de uitvinding van het vliegtuig hebben zich de ingenieurs en alle bekwame, vooruitstrevende koppen der wereld op de perfectionneering der luchtvaart in al haar vormen toegelegd en het hoeft geen verwondering, dat in de laatste tientallen jaren juist op dit gebied de meeste rampen geschiedden.

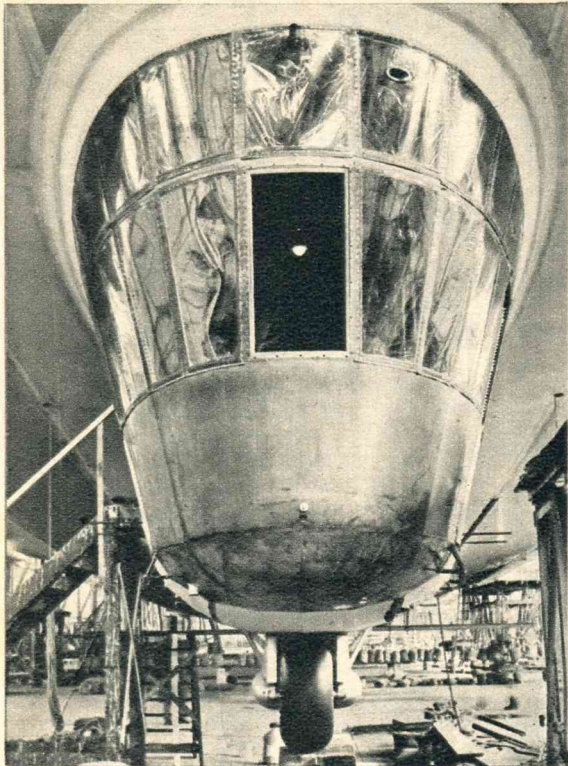
Hoe volmaakt en hoe geperfectionneerd ook, er zit nog steeds een stuk pioniersarbeid in 't moderne luchtvaartbedrijf en vroeg of laat worden de vliegtuigen of luchtschepen, waarop men zich het meest

Het luchtschip „Hindenburg” bezat ook 'n rookzaal, waarin tevens 'n bar was ondergebracht. Den passagiers ontbrak het aan niets, men had aan alles gedacht, zoodat ook de meest verwenden zich behaaglijk gevoelden.

Het luchtschip „Hindenburg” boven de Engelsche kust.

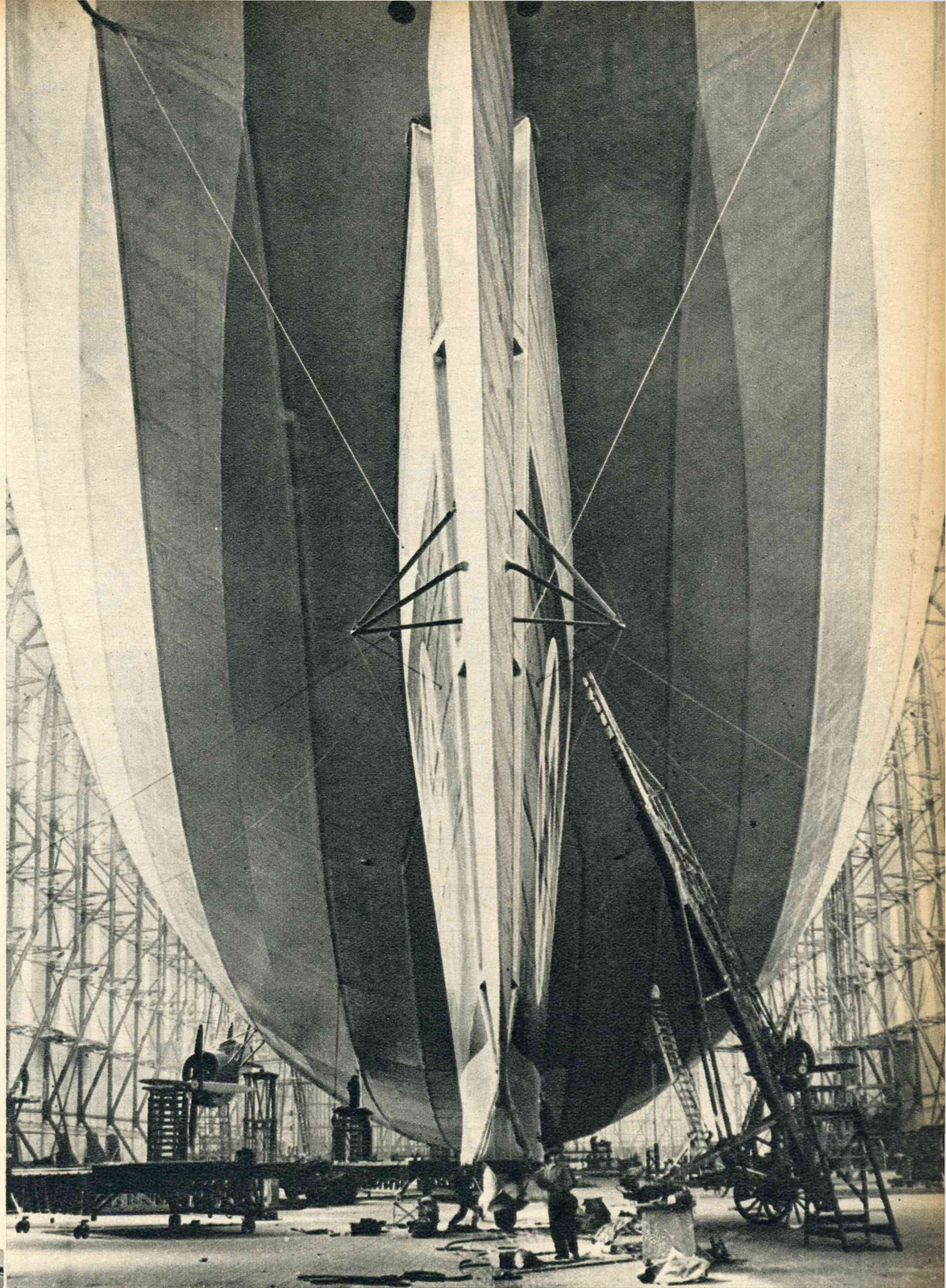
De besturingsgondel van de „Hindenburg” in aanbouw.

beroemde of waarvan men het meest verwachtte, door 'n ramp getroffen.

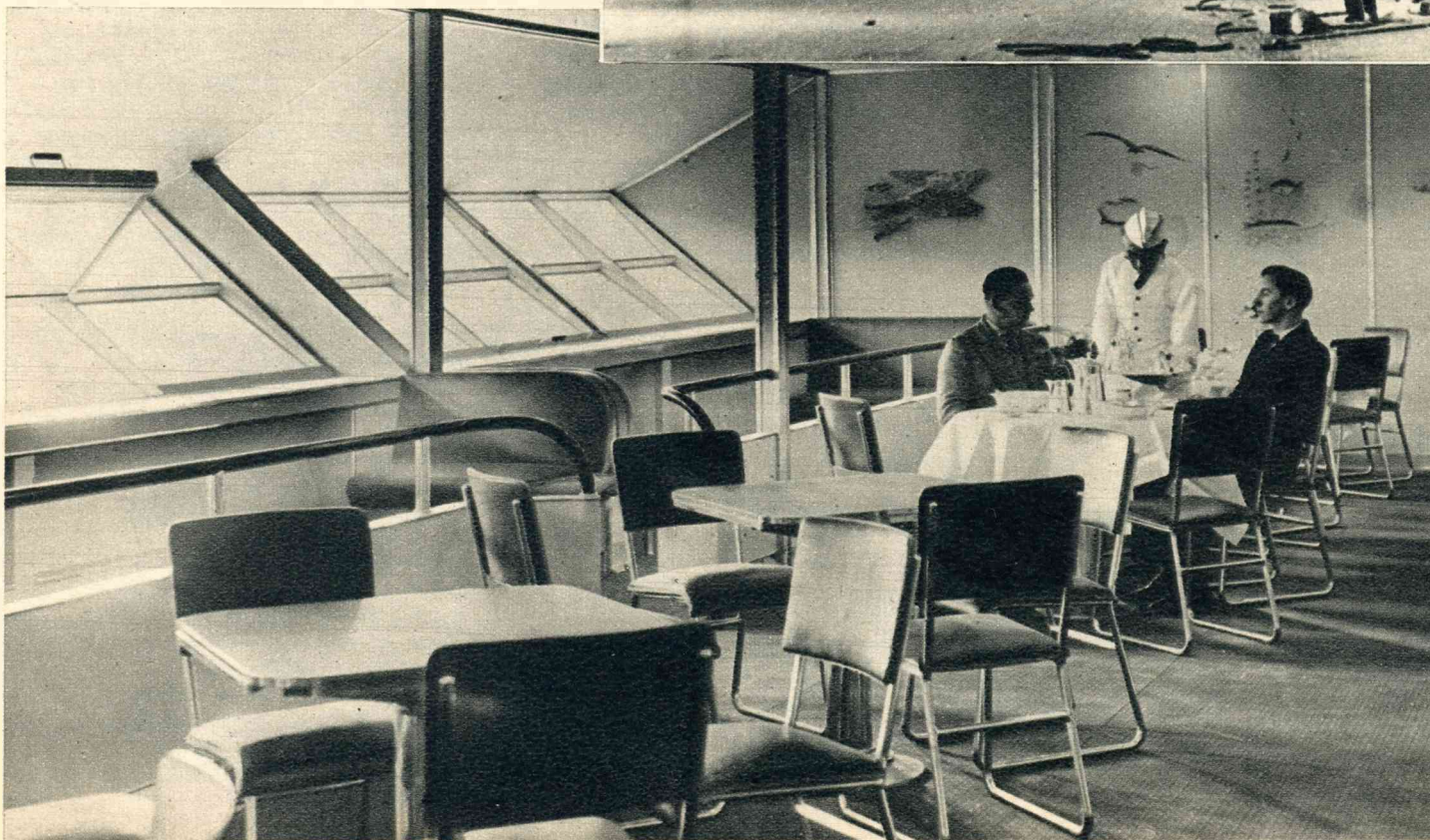
Thans was het 't imposante Duitsche luchtschip „Hindenburg”, dat ten gevolge van 'n explosie onder het woeden van een noodweer te Lakehurst, vlak bij den landingsmast, verongelukte. Talrijke inzittenden kwamen daarbij om het leven en onwillekeurig gaan onze gedachten nu terug naar de ramp met 't Engelsche luchtschip R 101, dat op 5 October 1930 op Franschen bodem verongelukte, en de ramp met 't Amerikaansche luchtschip „Aeron”, dat op 4 April 1934 in zee stortte en waarbij drieënzeventig opvarenden den dood in de golven vonden.

Het luchtschip „Hindenburg”, waarvan wij hier een aantal foto's afdrukken, ook wel het vliegend hotel met alle comfort aan boord genoemd, was 247.80 m. lang. De grootste doorsnede was 41.20 m. en de hoogte 45.50 m. Het luchtschip kon vijftig passagiers vervoeren, 10.000 kilo post en vrachtgoed, 10.000 kilo water en 60.000 kilo olie.

Het bevatte o.a. een rooksalon, een schrijfkamer, conversatiezalen, eetzaal, een promenadedek, van waar men een schitterend uitzicht had over de aarde. De hutten waren met den nitersten smaak ingericht, terwijl de passagiers op haast ieder gebied met het grootste comfort omringd waren.

Het prachtige, imponeerende luchtschip „Hindenburg” in de Zeppelinhall, gefotografeerd vlak voor 't maken van de eerste proefvlucht.

Het geraamte was vervaardigd uit duraluminium, het lichtst mogelijke materiaal, en bekleed met katoen en linnen.

Voor al in de Zuidelijke provincies van ons land, waarover de „Hindenburg” geregeld passeerde en waar de bevolking bij tij en ontij steeds naar buiten stroomde, zoodra het vertrouwde ronken der motoren werd gehoord, om naar het imposante gevaarte te kijken, zal het vergaan van het luchtschip met smartelijke en spijtige gevoelens zijn vernomen.

De groote eetzaal met promenadedek.

PIETER SPA NAAR LONDEN

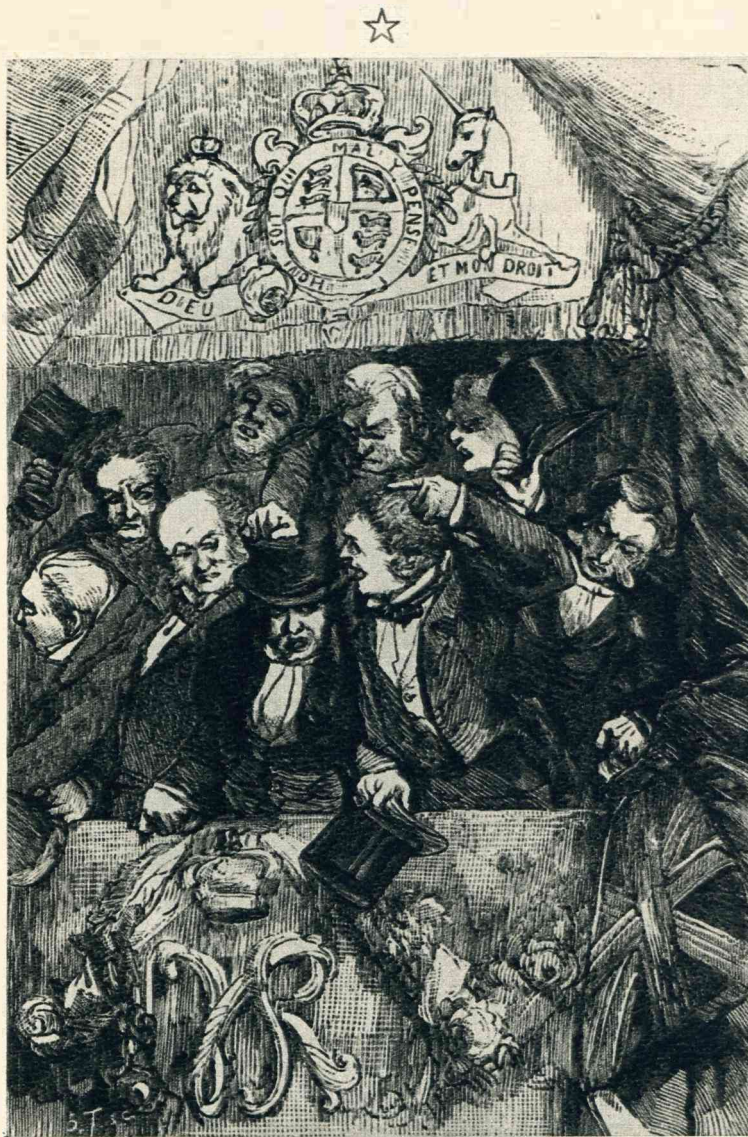
BIJ HET KRONINGSFEEST VAN KONINGIN VICTORIA

PIETER SPA GAAT NAAR LONDEN

— Dat moet ik zien! riep PIETER SPA, Bij de avondthuiskomst, tot zijn ga, Die onverwachts, door manliefs woord, In 't kousenbreien werd gestoord;
— Wat, vaderlief, wat wou je zien, De Dordtsche kermispret misschien?
'k Ga met je mee naar Dordrecht, bout!
— Wat ik! die nimmer kermis houdt!!
Neen, vrouw, een groot, ontzaglijk feest, Zoo als er nooit een is geweest,
Of waar men al mijn levensdagen, Geloof me, weer van zal gewagen.
Een feest, waar geen fatsoenlijk man Zich voegzaam van weerhouden kan;
Voor vrouwen heeft het nogtans schijn, Zal 't wat te druk, te woelig zijn:
Ik meen de plechtigheid in Londen, Die alle kranten ons verkonden,
Den kroningsdag, wel wis en ja, Van koningin VICTORIA!....

DE TERUGTOCHT DER KRONINGSSTAATSIE

Reeds ver gevorderd was de dag Die Groot-Britanjes kroonfeest zag;
Reeds liet Westminster's grijze toren Een drietal doffe slagen hooren,
En weer was alles opgevuld;
De weg, die naar 't paleis geleidde, Zag 't volk weer, dat met ongeduld VICTORIA'S terugkomst beidde.
In de opgepropte Cockspurstreet:
Op een der hooge prachttellages, Die, rijk bekleed met keurstoffages, Festoen en wimpel schitteren liet,
Bezette een saamgevlode kring Tot stikkens toe, en paréage
De luisterrijke tweede étage,
Maar onder deez' verzameling Ontdekte men een kleinen man,
Die 't zweet zich van 't voorhoofd droogde, Die aan den opdrang nu en dan Zijn *embonpoint* te ontwoelen poogde:
't Was SPA: door goed geluk bestuurd, Had hij een plaats hier afgehuurd;
Hij voelde een machtige *exultatie*, Toen men goedwillig hem de *gratie* Bewees (wijl men begrepen had, Dat hij geen Engelsch geld bezat),
Door teeknen hem te doen verstaan, Dat men zijn „Willem” niet versmaân,
Maar 't goudstuk acceptereen wou, En hem een staanplaats geven zou.
Getroffen door dit staaltje van Echt Londensche menschlievendheid, Toonde ook de goedgezinde man Zich tot zijn offer wel bereid;
Hij trok gedwee de beurs en stond Door deze heffing ter *passage*, Al spoedig op de *bel étage*,
Waar hij een fraai gezelschap vond. Maar, was 't in aantal nog al groot, Men had intusschen nog geen nood Om voor 't verdriet te moeten beven,
Wanneer de trein voorbij zou gaan, Elkander in den weg te staan
Door d'al te grooten drang, die wis Voor velen ook bezwarend is, —
Was 't maar bij 't eerst getal gebleven!
Maar neen, helaas! ten spijt van SPA, Zag hij aanhoudend, voor en na, Door tal van dames en van heeren, 't Gezelschap groepsgewijs vermeerden; —
SPA hoopte dat men 't druk gesjouw Des toevloeds straks beletten zou;

Nu ter gelegenheid van de kroning van George VI tot koning van Engeland de belangstellenden uit alle hoeken der wereld te Londen zijn saamgestroomd om van dit onvergetelijke schouwspel getuige te kunnen zijn, is het wel interessant te vernemen hoe, nu bijna honderd jaar geleden, bij gelegenheid van de kroning van koningin Victoria op 28 Juni 1838, de Nederlander Pieter Spa, na allerlei hindernissen te hebben overwonnen, juist op 't oogenblik, dat de stoet passeerde, toch nog in het uitzicht „belemmerd” werd! De dichter W. J. van Zeggelen heeft met dit gedicht zeer veel succes gehad. Het sloeg meteen zóó in, dat er reeds dadelijk overdrukken van gemaakt werden, die alom werden verspreid.

Doch neen, 't was schandelijk, ongehoord!
De troep vermeerde al maar voort,
Zoodat in 't eng bestek alras
Geen luttel plekken oovrig was;
Men trapte, stiet en drong elkaar,
Om plaats te winnen, doch voorwaar,
Het strekte slechts tot leedverzwaring;
Men stond er als gepakte haring.
En SPA, hoe ging het SPA toch weer?
Ach, kwelling sprak er uit zijn blikken;
Zijne armen hingen langs hem neer,
Hij kon geen lid, geen vin verwrikken.
Voor hoofd en zenuwen beducht,
Bezwaarde hem de dikke lucht;
Het zweet liep in deze atmosfeer
Hem taplings langs de wangen neer;
Maar, wat hem heul in 't lijden gaf:
Hij stond, o troost! niet achteraf

Zei de eerste spreker toen weerom.
— *Dis done, monsieur! ote ton chapeau?!*
— Wat?... mijn *chapeau*? u meent mijn hoed?
Afnemen, he? je praat heel goed,
Maar kan ik dat? Men dringt mij zoo!
U wilt: ik zou mij 't hoofd ontbloeten?...
Ik deed daartoe reeds lang mijn best,
Maar hemel, 'k zit hier opgesloten,
Mijn armen zijn me aan 't lijf geperst,
Als 't lang duurt word ik dood geplet!
— *He, ce qu'il dit! pull of that hat!*
— Wat maal je toch? wel nou kom an!
Wat heb je 't op je heupen, man!
— *You must not stand here like a quaker!*
— Kom! loop voor mijn part naar de maan!
Ben jij hier kommandant? wel zeker,
Waarom niet! 'k sta hier voor mijn geld
Zoo ongepermitteerd gekneld,

En vóór hem was geen hinderpaal,
Zoodat het nu niet kon mankeeren,
Om zonder letsel deze maal
Den stoet eens mooi te zien passeeren —
Men hoorde weer 't kanongeknal
En 't schetterend bazuingeschal,
Die aan het volk de kondschap deden,
Dat Groot-Britanjes rijksvorstin
Gekroond was, dat de koningin
Van 't kerkgebouw was afgereden.
Hoog steeg de spanning nu van SPA:
Het denkbeeld, dat VICTORIA
Plechtstatig hem voorbij zou rijden,
Deed nu met moed de smart hem lijden
Dat hij zoo nauw gedrongen stond;
Dat hij geen oogenblik zelfs vond
Om van 't gedrang zich los te woelen.
Al luid en luider werd het joelen
Der menigt, dat van verre klonk,
Dat nu de zekerheid hem schonk,
Dat hij de machtigste aller vrouwen,
Ter kroon gehuldigd, zou aanschouwen,
En dat ze al na en nader kwam,
Zei hem 't gejuich, dat hij vernam;
Hij hoorde 't trappelen der genetten
Alree van 't ruiter-eskadron,
Waar 't feestprogramma meê begon:
Hij reikhalsde om den stoet te zien;
Daar hief opeens een tal trompetten
Het volkslied aan. — *God save the Queen!*
Juichte ieder meê, het hoofd ontbloot,
De geestdrift was bij allen groot.
SPA, die de hoofden zag ontdekken,
Wilde uit beleefdheid en fatsoen,
Ook meê met Britsche comfort doen:
Maar toen hij de eerste poging deed,
Om naar het hoofd de hand te strekken,
Toen zag hij, tot zijn grievend leed,
Dat hij die poging op moest geven;
Verstikt, verdrongen en verplet,
Scheen de arm hem aan het lijf te kleven.
— *You little one! take off your hat,*
You don't respect our holy song,
You are the only brute among
The whole society, ... damn!
— Wat is dat voor een rauwe stem?
Dacht SPA, van angst en twijfel stom;
Hij draait het hoofd eens even om.
En ziet een man, wiens gramme blikken,
Op hem gericht, hem op doen schrikken.
— Wat? sprak hij, — meent u mij
daarmeê?

Yes, yes, it seems you will not hear.
Pray, sir, why don't you, what I say?
— 'k Versta geen Engelsch, heusch,
geen zier!
I'm sure: he don't you understand.
— Wat moet nu weer die lange vent?
Dacht SPA, een tweeden hoorend spreken,
Men schijnt met mij den draak te steken:
Ze hebben hier vervoerd veel snaps!
— *Might it not be the thing perhaps,*
If I should try my French here, Tom!

Dat ik den adem nauw kan halen.

— *Off with your hat, I speak to you!*

— Ach, malle vent, leg niet te malen,
'k Ben lang reeds jouw gekakel moe!

Dat Engelsch volk heeft veel pretentie,
Het is mij altijd wel gezegd,

Een elk neemt, zij het heer of knecht,
Het air aan van een excellentie.

't Zijn trotsche rekels! 'k zeg nooit meer

Een enkele letter tot hun voordeel;

Nooit zijn ze eens hupsch, maar zien veeleer
Op vreemden als op honden neer.

Zoo dacht vriend Spa, doch in zoo'n oordeel

Behoort het, dat men billijk blijf:

Hun staatkunde is toch buiten kijf

Verheven, rechtdoend, edel, groot!

Zit soms een nabuur in den nood,

Dan zijn ze erbarmend en menschielvend

En zonder dralen hem gerievend: —

Wordt hij door de overmacht gedrukt,

Slaat hem de nijd en wangunst wonden,

En richt hij 't smeekend oog naar Londen,

Terwijl hij afgestreden bukt,

O, dan zijn ze in 's vervolgd en leed,

Altijd met wisse hulp gereed,

Dan schimpen ze op den overmoed

Waarvoor soms 't heilig recht bezweek,

En zenden met hulpvaardigen spoed,

Tot stelping van des lijders bloed,

Hem, uit hun politieke aptheek,

Hechtpleisters toe met groote rollen,

Die pleisters noemt men protocollen. —

Doch kom, dacht SPA, — 't is hier geen tijd,

Dat ik mijne overpeinzing wijd

Aan 't echt karakter van die snakes;

Wat heb ik thans met hen te maken?

'k Sta hier slechts om den trein te zien!

Daar zag hij d'aanvang van den stoet,

En luider werd de vreugdegroet.

En scheller klonk 't: *God save the Queen!*

Pull off that hat! dus riep men weer;

Doch SPA zag voor zich stijf en strak

Naar 't schoon begin des treins en brak

Met dat geschreeuw het hoofd niet meer;

En zeker deed de man verstandig:

De drang maakte immers hem onhandig?

En, om zijn nood te doen verstaan,

Was 't moeite te vergeefs gedaan,

Wijl 't bleek, dat niemand in het rond

Een enkel Hollandsch woord verstond;

Hij liet dus wijs de schreeuwers schreeuwen,

Bekreunde zich niet om de spreuwen.

Maar keek noch omwaarts noch ter zij';

Want van den onafzienbren trein,

Die aantog van 't Westminsterplein,

Trok de eerste staatsiekoets voorbij,

Doch noodlot! bron van lief en leed,

Waarom toch waart ge op SPA zoo wreed?

Was 't hem in 't minst dan niet gegond,

Om op deez' reis een enklen stond

Eens ongestoord genot te smaken!

Waarom moest ge elke vreugde wraken,

Die SPA gekocht had of gepand,

En waarom moest uw looden hand

Zoo onverpoosd, zoo wreed hem kwellen,

Door al zijn hoop te leur te stellen?

Daar heft op eenmaal de euvelmoed

Zijne ijzren vuist omhoog, en doet

Haar nederbensen op SPA's hoed,

Die om het hoofd niet sluitend scheen;

Want — toen de slag werd toegebracht,

Verkeerde hem de dag in nacht.

De hoed gleed eensklaps naar beneên,

Hem over neus en lippen heen,

En, tot de kin er in gedoken,

Was 's mans gelaat in 't vilt verstoken

— Dat 's satans slecht! dat 's fielterij!

Riep SPA, — ik kreeg dit fooitje van

Dien uitgedroogden Engelschman...

Wat wil die lange slier van mij?

Maar menschen gaat eens wat op zij,

En geef me toch mijn handen vrij,

Om zoo mijn hoed van 't hoofd te lichten!

Doch hemel! zou uw deernis zwichten?

Ge schijnt te spotten met mijn leed!

Ik hoor u schaatren! gij vergeet,

Dat ik als gij, hardvochte liên!

Ook graag de staatsie wel wou zien!

Help, hemel! help! je drukt me dood!

Ach, 'k smeek: verlos mij uit den nood,

Mijn goede, lieve, beste menschen!

'k Ben half reeds in mijn hoed gesmoord,

Maar hoe! kanalje, lach je voort?

Je zou je vloeken of verwenschen!

Zoo smeekte, schold en tierde SPA —

Maar vond ontferming noch gena;

Hoe meer de man geraakte in vuur,

Hoe meer men lachte om 't mal figuur,

Dat hij gedrongen was te maken.

Ja, schoon voor hem een ongenucht,

Voor andren was 't een vreemde klucht,

Waarin de spotzucht vreugd mocht smaken.

Intusschen werd de attentie van

Den door het lot geslagen man

Weer afgetrokken naar de staatsie.

Wier oogverblindre praal en pracht

Te boven ging wat kracht en macht

Hier immer tot glorificatie,

Het schitterendst had uitgedacht. —

Daar stond hij moede en afgemat,

Door 't rustloos prangen van den druk,

Wanhopend, wijl het ongeluk

Hem onvermoed geteisterd had.

Hij hoorde 't jubelen der menigt,

Haar vuurge kreten, saam vereenigd,

Ontboezemd blij van ziel en zin,

Doch pruilde bij 't gejoel der blijheid;

Want, schoon ook dicht in haar nabijheid,

Hij zag geen koningin, geen stoet,

Maar keek, met gif en gal in 't bloed,

Naar 't binnenleder van zijn hoed!!

Hij ondervond een foltering,

Wat ooit op 't wisslend levenspad

Hem smartelijk gevallen had. —

Nog enkele vreeslijke oogenblikken

Verliepen in dien bangen nood;

Nog bleef de drang der menigt groot.

Ja, eindelijk dacht SPA te stikken:

Doch, waar de nood ten toppunt is,

Schenkt vaak het lot verlichtenis.

Daar voelt hij eindelijk minder drukking;

Hij voelt zich los, o, wat verrukking!

Hij voelt zijn beide handen vrij...

Hij schuift vol drift den hoed omhoog;

Maar hemel! wat ontwaart zijn oog?...

De heerlijke optocht is voorbij.

Wat dat wordt?

Dat moet U vooral zien!

In 't laatste nummer van „Praten en Breien”, no. 31, staat een reusachtig leuk pakje, ééinig voor de vakantie, als U uit gaat. Zij begint er nu pas aan, en U kunt het ook nog makkelijk af krijgen. Met Everlasting vlot het geweldig. Zooals die uitbreit! En dan nog een knotlengte van 359 meter.

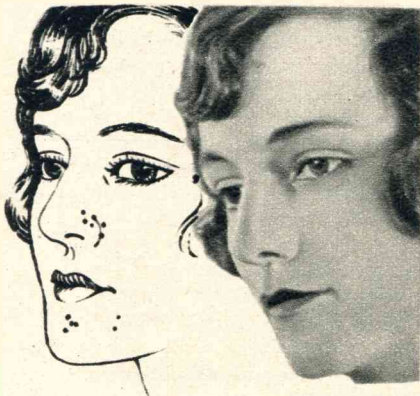
Weet U hoe het komt, dat Everlasting zoo prachtig blijft, zelfs aan zee, in de felste zon? Iedere knot wordt volgens het Trolasol-systeem geleverd door vakmensen, die dat al jaren doen. Everlasting is absoluut kleurecht, krimp-vrij en ijzersterk. Gaat U ze dadelijk nog even halen? „Praten en Breien” krijgt U gratis als U 5 omslagen inzendt.

Everlasting

Wol = 50 gram, Motorij.
Krimpvrij - Kleurecht.
Katoen = 100 gram, Krimpvrij,
Kleurecht, Trolasol geleverd,
Knotlengte 359 Meter.

HEBT U LAST VAN VETWORMPJES?

Lees dan hoe deze dame zichzelf bevrijdde van die ontsieringen: „Ik had altijd erg last van vetwormpjes, totdat ik op zekeren dag een pakje Radox kreeg en een theelepel hiervan in een kopje heet water deed. Met een spons bette ik toen mijn gezicht, zoo heet als ik verdragen kon. 's morgens en 's avonds, terwijl ik daarna mijn gezicht afdroogde met een ruigen handdoek en er een beetje cold-crème in wreef. Den volgenden morgen waschte ik de cold-crème van mijn gezicht met dezelfde hoeveelheid Radox als de avond tevoren en deed er een beetje vanishing crème op. Het resultaat is een wonderlijk zachte huid zonder een enkele van die leelijke, ontsierende vetwormpjes. C. F. B. te T.”

Koop een pak Radox en volg de aanwijzingen van deze dame. Zonder pijnlijk uitknijpen, zonder leelijke vlekken achter te laten, zullen de vetwormpjes gemakkelijk met een handdoek weggeveegd worden. Vetwormpjes zijn namelijk het gevolg van verstopte poriën en deze worden door de zuurstof, die Radox in het water vrijmaakt, vernietigd, terwijl tevens de onderhuidse kliertjes, die door de in Radox aanwezige zouten gevoed en gesterkt worden, weer normaal gaan werken. Uw huid zal dan weer een frisch en jeugdig teint verkrijgen hebben. Radox is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en erkende drogisten à 0.90 per pak, omzetbelasting inbegrepen, en in kleine pakjes à f 0.15.

...en daarom gebruik ik elken morgen mijn Silvikrin Lotion. Houdt de hoofdhuid gezond, het haar vrij van roos en voorkomt haaruitval.

Het eenige haarwater met de natuurlijke Haarvoeding Silvikrin

Flacon f 1.25

In alle goede zaken

Silvikrin

maakt de hoofdhuid vruchtbaar

BEZOEK IN DE WILDERNIS

door Philip Lister

Jarvie Matburn stierf een schielijken dood. Om elf uur 's morgens zat hij nog gezond en wel in zijn hut aan tafel en een kwartier later vond John Carnavon een lijk. Het was een sterfgeval onder eigenaardige omstandigheden. Jarvie Matburn en John Carnavon waren compagnons in Nomansland. Een jaar of acht geleden waren ze uit Sydney gekomen, om in een uithoek van die onherbergzame streek naar goud en edelgesteenten te zoeken. Jarvie bracht geld mee om een flinke claim te kopen, John Carnavon bracht alleen zijn ervaring in.

Het geluk was den compagnons niet gunstig. Al drie jaren hadden zij tevergeefs getracht een glimp van de fortuin op te vangen. En toen zij zagen, dat alle moeite nutteloos was, hadden zij met hetzelfde negatieve resultaat geprobeerd hun grond aan een van de ontginningsmaatschappijen over te doen, die de laatste jaren in deze contreien waren neergestreken. Zoo leefden zij ten slotte een beetje van de hand in den tand — nadat Jarvie éerst al zijn duiten erbij had ingeteerd, die volgens zijn zeggen van een erfenis afkomstig waren.

Op den dag, die voor Jarvie de laatste van zijn leven zou zijn, tufte John Carnavon 's morgens in de vroege naar de stad. Het was een wekelijksch uitstapje, dat zij altijd samen ondernamen, en hun eenige vertier. Jarvie zat echter sinds een paar dagen met een gekneusden voet en daarom ging John er dien dag alleen op uit, om levensmiddelen en kranten te halen.

„Kom je gauw terug?” vroeg Jarvie, die nog in bed lag. „Ik sterf al een paar dagen van verveling.” Lezen was zijn liefhebberij en de kranten, zelfs die, welke al een week oud waren, als hij ze in handen kreeg, speelde hij altijd van a tot z.

„Ik blijf geen seconde langer, dan noodig is,” beloofde zijn compagnon en hij hield zich stipt aan zijn woord. Tegen elf uur keerde hij terug met een heel pak bladen van de „Sydney Express”. Jarvie zat aan tafel en had zijn gekneusd been op een bankje uitgestrekt.

„Nieuws?” vroeg hij gretig, toen John Carnavon binnentrad.

„Ik weet niet hoeveel vellen vól, maar ik heb er geen letter van gelezen,” grinnikte John.

Hij wierp den stapel op tafel en Jarvie begon met de oudste uitgave. Zijn oogen gingen oudergewoonte éerst over de vetgedrukte koppen en kopjes. Dat was zijn gewoonte. Hij begon met alle opschriften te lezen en keek later pas de artikelen en de nieuwsberichten door.

John Carnavon had intusschen de weinige levensmiddelen uit het Fordje geladen. Toen hij ermee gereed was, keek hij op de klok. 't Was even over elfen — tijd om voor het middageten te gaan zorgen.

„Ik Ga water halen, Jarvie,” zei hij, terwijl hij een verroesten emmer greep.

De wel, waaruit zij hun water putten, lag een minuut of drie van de hut. Jarvie broemde iets — hij was nog steeds verdiept in zijn kopjes. De deur viel dicht en hij was alleen.

Krant na krant ging door zijn vingers. Zijn blik bleef rusten op een nieuwsbericht, dat pas drie dagen oud was. Het stond op de vóórpagina van het vierde blad — onderaan in de tweede kolom. Het opschrift luidde:

„Een lugubere vondst.”

En het berichtje daaronder luidde als volgt:

„De politie van Sydney is een dezer dagen achter de ontdekking gekomen van een oude misdaad. Bij het opbreken van een betonnen vloerstuk in een kelder van een oud huis vonden de werklieden het stoffelijk overschot van een man, dat tamelijk goed geconserveerd is gebleven. Het lijk was geheel gekleed en in de halfverteerde kledingstukken vond men papieren, waaruit bleek, dat men te doen had met het stoffelijk overschot van mr. Austin Allard, die acht jaar geleden spoorloos uit Sydney verdween.

Terstond na zijn verdwijning werd het vermoeden reeds geopperd, dat mr. Allard vermoord zou zijn, aangezien hij dien dag een vrij belangrijk bedrag aan bankpapier van de bank had afgehaald, waarvan geen penny op zijn bureau of in zijn woning werd teruggevonden. De politie heeft vermoedens aangaande den dader, waarover zij zich in dit stadium van het onderzoek niet wenscht uit te laten. Zij volgt echter een spoor...”

Bij het woord „spoor” brak het bericht onder aan de kolom af. Daarachter stond een komma en toen Jarvie het blad naar zich toehaalde, om de lezing in de derde kolom te vervolgen, heefde zijn hand. Terwijl hij dit deed, keek hij even op. Het venster van de hut zat in den wand tegenover hem en hij keek dus naar buiten — over de woeste gronden heen, die zijn eigendom waren.

Plotseling gingen zijn oogen wijd open. Op het pad naar de hut naderden vier personen. Twee heeren in civiel, een sergeant van de Australische veldpolitie in uniform en John Carnavon. Zij kwamen recht op de hut aan. En toen gebeurde er eensklaps iets zonderlings met Jarvie Matburn. Hij rees op zijn eene been overeind van zijn bankje, sloeg allebei zijn armen in de lucht en viel weer neer. Tegelijk slaakte hij een benauwden kreet, hij sloeg voorover op tafel en zijn hoofd viel opzij. Zoó bleef hij liggen — onbeweeglijk...

Tien seconden later traden de bezoekers binnen. John Carnavon zag Jarvie liggen, keek in zijn van angst verwrongen gelaat en gaf een gil: „Dood!”

De sergeant van de veldpolitie verschoot van kleur, keek met een vreemden, argwanenden blik naar John Carnavon en voelde Jarvie's pols. Hij was nog warm, evenals Jarvie's gezicht. De wantrouwende trekken in het gelaat van den sergeant klaarden op.

„Ik denk hartverlamming,” zei hij met een blik naar de twee heeren, die perplex stonden.

„Is dat...?” stamelde een hunner.

„Jawel, de man, naar wiens hut u me den weg vroeg — Jarvie Matburn,” antwoordde de sergeant, terwijl hij den doode naar het bed droeg.

John Carnavon leunde zwaar met zijn armen op tafel. De schrik zat hem in de beenen. Zijn oogen rustten op de krant en zonder het te weten las hij de slotregels van het nieuwsbericht, dat Jarvie het laatst onder de oogen had gehad — de paar regels, die Jarvie Matburn niet meer had mogen lezen. Er stond iets van een spoor, dat van Sydney naar Engeland leidde...

„Arme Jarvie,” zei hij eensklaps met een schorre stem. En met een blik op de twee heeren zuchtte hij: „Hij heeft het niet meer mogen beleven, dat u hem zoo'n mooi prijsje voor de claim kwam bieden...”

ZES MAANDEN WEG... ZOU HIJ NOG VAN HAAR HOUDEN?

JE GAAT ZOO HÉEL VER WEG, EVERT. ZUL JE ME NIET VERGETEN?

DENK JE DAT IK JE ZOO GAUW VERGETEN ZAL?

Je bent nooit uit mijn gedachten. Op reis zie ik veel mooie vrouwen, maar geen een heeft jouw frissche rachte teint Evert

WAT 'N HEERLIKE HUWELIJSREIS KIND, PER VLIETUIG! MAAR WEINIG BAGAGE HOOR!

DRIE JAPONNEN TWEE HOEDEN... EN NIET TE VERGETEN: ONZE MASCOTTE: EEN DOOS PALMOLIVE ZEEP - DE ZEEP WAAR AAN IK DE TEINT HEB TE DANKEN, DIE JOU ZOO AANTROK!

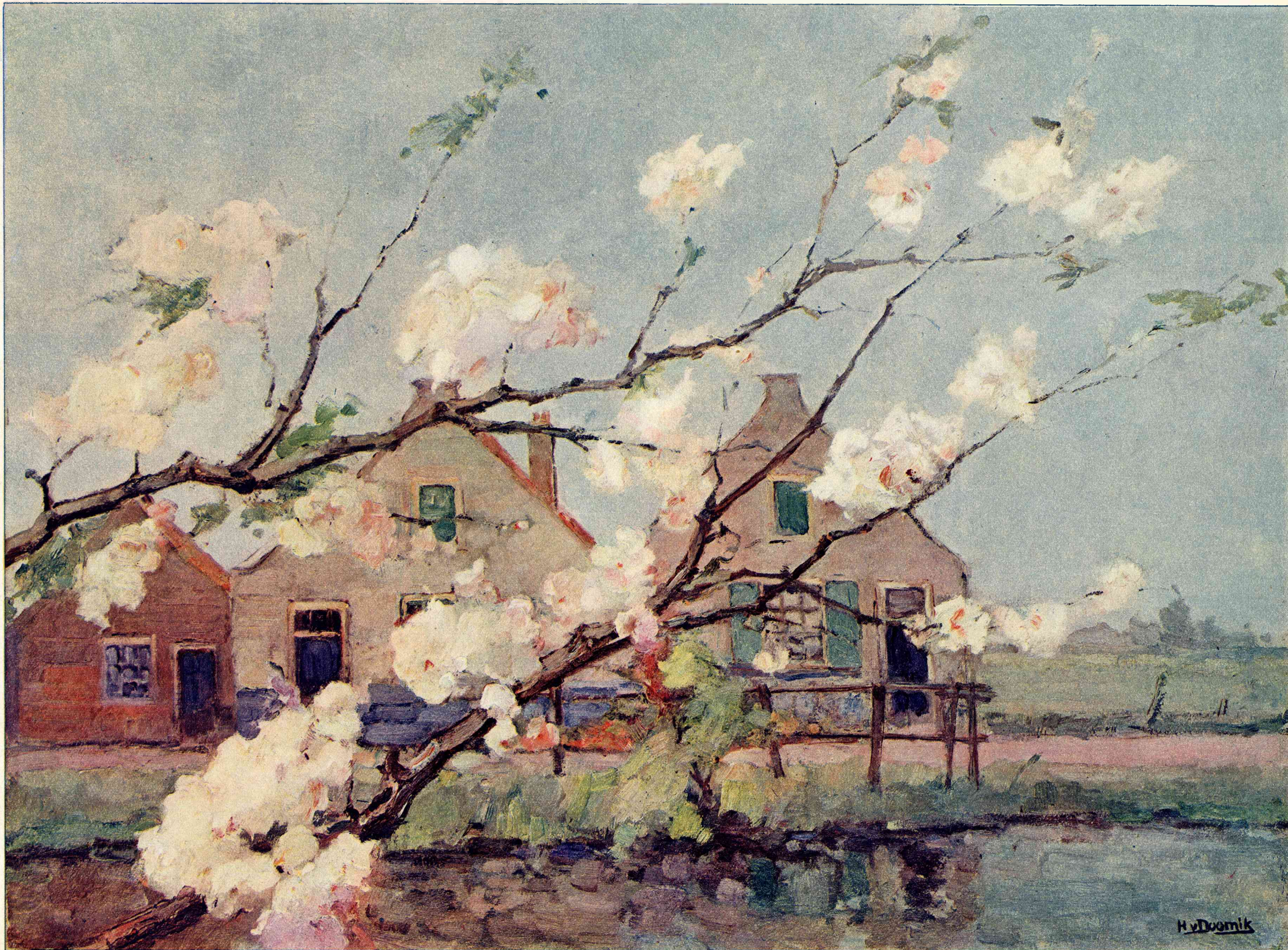
VERTROUW UW TEINT AAN PALMOLIVE TOE!

Tallooze vrouwen roemen de resultaten der Palmolive schoonheidsbehandeling: tweemaal daags gezicht en hals masseeren met het verzachtende Palmolive schuim. Afspoelen, eerst met warm en dan met koud water. In Palmolive wordt veel olijfolie verwerkt: de olie, die smelt op lichaamstemperatuur en de poriën grondig reinigt. Daardoor houdt Palmolive Uw huid jong en fraai. Gebruik deze schoonheidszeep dus óók regelmatig in Uw bad!

Niets kan olijfolie vervangen voor de bescherming van een frissche teint!

12½ CT PER STUK

BLOESEM AAN DE RIVIER
NAAR EEN SCHILDERIJ VAN H. v. DOORNIK

Het opgehitste en zin-
nelooze gepeupel be-
stormt de provinciale
gevangenis om zich
meester te maken van
den verdachte. Toen 't
niet gelukte tot de cel
door te dringen, staken
zij 't gebouw in brand,
zoodat de vermeende
misdadiger levend ver-
brandde.

Spencer Tracy als Joe
Wilson, de man, die
na de lynchpartij en-
kel en alleen nog met
wraak, teugellooze
wraak, behept was.

MASSA-JUSTITIE

☆ (FURY) ☆

In den laatsten tijd is de Metro Goldwyn Mayer nog al bijster gelukkig met de films, welke zij uitbrengt. Want ook deze, van Fritz Lang, belooft een geweldig succes te worden, gezien het feit, dat zij kwalitatief verre boven haar voorgangsters uitsteekt. Het is 'n pracht van een film, welke van 't begin tot 't einde boeit en die men zich nog lang zal blijven herinneren.

Scherp en fel is het requisitoir, dat de officier van justitie (Walter Abel) houdt tegen de 22 lynchers, die verdacht worden een onschuldige, onder verdenking van kinderroof, in de gevangenis levend te hebben verbrand.

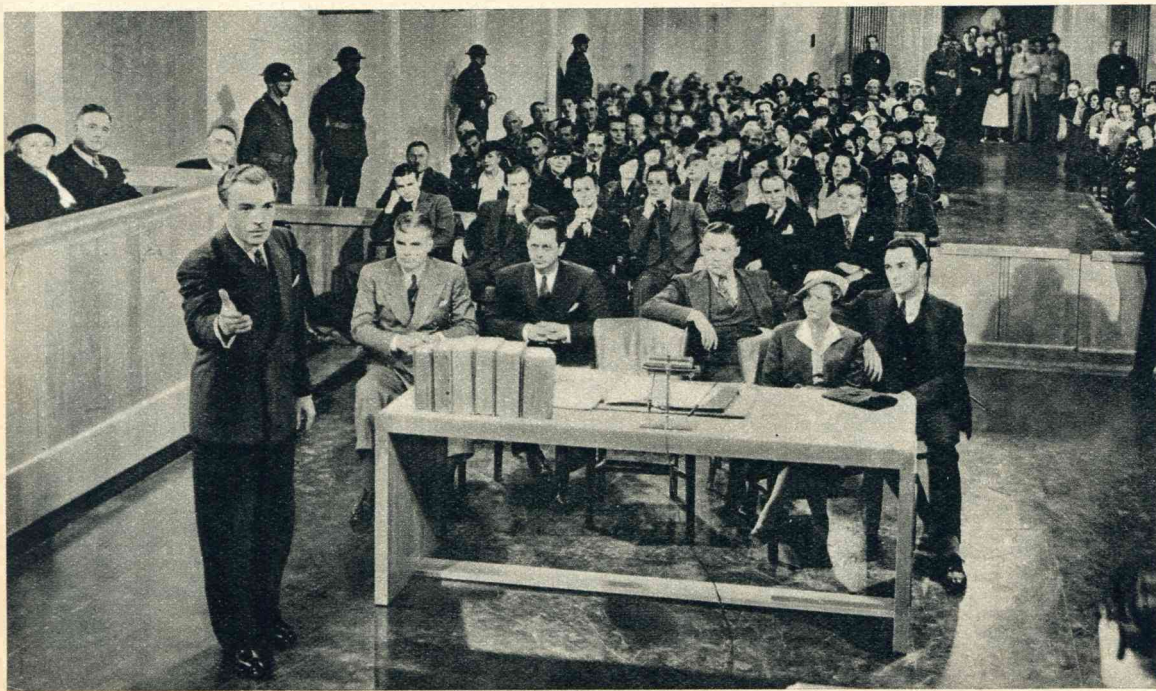
Die onschuldige is een eerlijke, goede knul, een beetje onverschillig van aard, doch volgens zijn meisje (Sylvia Sidney), waarop hij tusschen twee haakjes stapel gek is, niet anders dan een groote jongen. Na een gedwongen scheiding van een paar jaar, in welken tusschentijd hij zich door hard werken een behoorlijk bestaan heeft verzekerd, gaat hij per Ford en met 'n hart vol jubel

naar zijn uitverkorene toe om haar te trouwen, doch bereikt haar nooit. Onderweg houdt 'n halve gare veldwachter hem aan, onder verdenking van kinderroof en dan verloopt het drama volgens alle regelen der barbaarsche Amerikaanse lynchinstincten.

„Ach, de massa denkt niet, heeft geen tijd om te denken en kan niet denken,” is het voornaamste excuus, dat wordt opgeworpen. Goed, maar als dat waar is, waarom houdt men die massa dan niet beter in toom. Als het drama zich eenmaal voltrokken heeft, moet men maar tot een der ongelukkige slachtoffers behooren. Het ongeloofelijke wraakgevoel van den betreffende (uitmuntend weergegeven door den uitstekenden acteur Spencer Tracy) is dan ook volkomen verklaarbaar.

Dat Fritz Lang ondanks zijn betrekkelijk kort verblijf in Amerika zoo raak en zuiver deze „lynch-film” in elkaar heeft gezet, pleit voor zijn meesterlijk vakmanschap. Het arrangement der verschillende typen, om het zoo maar eens te noemen, is door zijn volkomenheid alleen reeds een knap staaltje van filmregie. Daarnaast heeft deze film echter nog een legio andere kwaliteiten, welke haar een allereerste plaats doen innemen, in de rij goede films van de laatste jaren.

De rechtszaal-scène tijdens het felle requisitoir van den officier (Walter Abel). Vooraan op de getuigenbank Sylvia Sidney, wier gevoelig spel als getuige algemeene ontroering verwekt.

WAT ZULLEN WE ETEN?

- Zondag:** Tomatensoep.
Biefstuk.
Peulen.
Aardappelen.
Vruchtensla.
- Maandag:** Gebraden ribstuk.
Postelein.
Aardappelen.
Macaronischotel.
- Dinsdag:** Varkenscarbonade.
Rabarbermoes.
Aardappelen.
Schuimomelet.
- Woensdag:** Aardappelsoep.
Roereieren met kaas.
Sla.
Gebakken aardappelen.
Fruit.
- Donderdag:** Gebraden worst.
Andijvie.
Aardappelen.
Chocoladepudding.
- Vrijdag:** Gekookte kabeljauw.
Worteltjes.
Mosterdsaus.
Aardappelen.
Spaansche rijst.
- Zaterdag:** Magere erwtensoep met croutons.
Pannekoeken met jam.

EEN SMAKELIJK ONTBIJT VOOR ONZE KINDEREN

Slecht etende kinderen! Het groote probleem voor vele moeders, die er zich al menigmaal zorg over hebben gemaakt.

Geen enkele maaltijd gaat er voorbij zonder dat er links en rechts straffen moeten worden uitgedeeld en bedreigingen worden geuit!

En als dan eindelijk Miesje of Jantje met op het slot van het lied toch nog vele lieve woordjes en schoone beloften een bepaalde portie hebben verorberd, is moeders energie, dikwijls reeds bij het begin van den morgen, voor een groot gedeelte uitgeput. En dat, waar dit toch zoo gemakkelijk verholpen kon worden!

De groote methode in het algemeen is: bekommer u niet te veel over dat zoogenaamde slechte eten van uw kind. Wanneer het werkelijk gezond is, zal het heusch op zijn tijd wel een gevoel van honger krijgen en om voedsel vragen.

En de tweede voorname factor is: geef uw kind eens iets anders te eten, dat niet alleen zijn belangstelling wekt wat den smaak, maar evengoed wat het gezicht betreft. Uitstekend geschikt hiervoor zijn de allengs meer bekend geworden Corn Flakes, die bestaan uit zeer voedzame, licht verteerbare graanvlokken, die in de fabriek geroosterd en geheel voor het gebruik gereed gemaakt worden. U hebt ze slechts op een diep bord te schudden, met wat melk te overgieten en met wat suiker te bestrooien en 'n heerlijk ontbijt voor uw kleintjes is gereed! Is er 'n gemakkelijker manier denkbaar? En uw kind is er dol op, dat verzeker ik u!

CORRESPONDENTIE

Mej. D. L. te Rijk, Haarlemmermeer. Wij raden u aan, de regenjas die over het geheel genomen vuil is, te laten stoomen en opnieuw waterdicht maken. Dit brengt wel wat kosten mee, maar wanneer de regenjas overigens nog goed is, is ze dat onzes inziens wel waard.

Natuurlijk kunt u de jas ook zelf wasschen, in soppen van houtzeep bijvoorbeeld, maar dan is het noodig, dat ze daarna opnieuw waterdicht wordt gemaakt. Een goed recept is het volgende: Maak een sterk, warm zeepsop van witte zeep en zet daar het kledingstuk een uur in. Af en toe omhalen en

het vervolgens goed uitslaan en buiten glad ophangen, ongeveer een half uurtje. Daarna de jas ongeveer een uur in een warm aluinbad zetten (1 kilo fijne aluin en 20 liter water). Weer geregeld omhalen en ten slotte uitslaan en buiten glad ophangen om te laten drogen.

Om het teervlekje te verwijderen moet u het eerst week maken met wat olie, die u er een poosje in laat trekken. Schrap de vlek vervolgens zooveel mogelijk af met een mesje en wrijf er met een stukje wittebrood over. De achtergebleven vlek kunt u dan verder verwijderen met tetra en daarna zoo noodig nog met terpentijn, die in een hardnekkig geval nog verwarmd kan worden, echter niet op het vuur, doch zogenoemd au bain-marie. Wascht u de heele jas, dan is een behandeling met tetra en terpentijn niet noodig, omdat de vlek dan vermoedelijk zoo wel zal verwijderen.

Mej. C. te S. Een roode neus kan heel veel oorzaken hebben, zooals bijvoorbeeld een slechte bloedsomloop, zenuwstoornissen, slechte spijsvertering, en zoo voort. Het is dus zaak, die oorzaak weg te nemen. U begrijpt, dat wij u al heel moeilijk raad kunnen geven in deze kwestie, temeer, omdat de resultaten meestal toch tegenvallen. Een behandeling met elektrische naaldjes brengt dikwijls veel baat, maar dit is een zeer kostbare geschiedenis.

Mej. F. H. te Rotterdam. Wanneer u het haar met wat fix behandelt, zal het ongetwijfeld steviger blijven zitten. Over het bleeken kunnen wij u geen inlichtingen geven. Waterstofsperoxyde is bijvoorbeeld erg slecht voor het haar. Het is een oplossing van een vloeistof, die bij ontleding zuurstof en water geeft.

NUTTIGE WENKEN

Advocaatvlekken verdwijnen met behulp van gewoon water. Zijn ze hardnekkig, dan verdient het aanbeveling, lauw water te nemen.

Kringen in hout verdwijnen vaak, wanneer we ze besmeren met een papje van slaolie en sigarenasch, dat er een poosje op moet blijven zitten. Met een zachten doek nawrijven.

Wanneer we onze zomerjurken voor den dag halen, kan het gebeuren, dat ze een eindje moeten worden uitgelegd. Maar laten we hierbij niet verzuimen, de leelijke kleine gaatjes op de plaatsen van het losgetornde stiksel weg te werken. Dit kan heel gemakkelijk, door de stof op die plaatsen aan de achterzijde even te bevochtigen, b.v. door er met een vochtige spons over te wrijven, en vervolgens keurig op te strijken.

Wanneer we een jurk of een ander kledingstuk willen gaan knippen, is het verstandig, het van dun papier vervaardigde knippatroon even met een warmen bout op de stof te strijken. Vastspelden van het patroon op de stof is dan nauwelijks meer noodig.

Zeemleeren lappen, die we in de huishouding gebruiken, moeten geregeld in warm zeepsop worden uitgewasschen en vervolgens nagespoeld in koud water waarbij een weinig aluin is gevoegd. Tot slot worden ze in een badhanddoek uitgewrongen en in de buitenlucht te drogen gehangen.

Een beetje terpentijn in het waschwater geeft het goed een mooien witten glans. Bovendien heeft het een desinfecteerende werking.

Panatomic Film

- Panchromatische emulsie
- Atomisch-fijne korrel
- Ongekende speling in de belichtingstijd

Onderscheidt alle kleuren

VERKRIJGBAAR BIJ ALLE KODAK-HANDELAREN

Swift voor elken voetvorm.

De Swift-ontwerpers hebben alle voetvormen grondig bestudeerd. Swift brengt daardoor voor iederen voet een specialen leestvorm in breedte en in lengte. 'n Keur van modellen, degelijk en solide. Zodoende heeft elke Swift-schoen het karakter van maatwerk.

Laat Uw schoenwinkelier als vakman U adviseeren, welk van die prachtige Swift-modellen voor Uw voet 't meest geschikt is. Uw voeten voelen zich vast en zeker „thuis” in Swift.

f. 5.50

f. 6.25

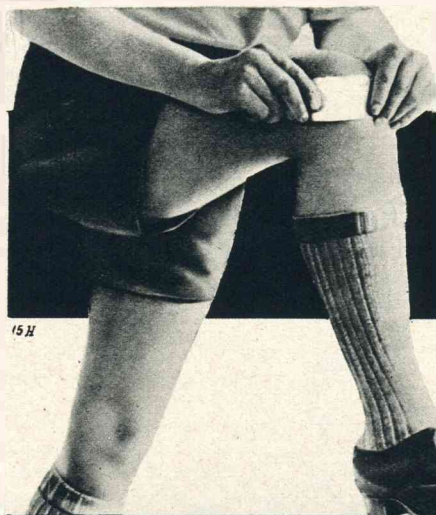
f. 6.95

DE NATIONALE NAAM VOOR BETERE SCHOENEN

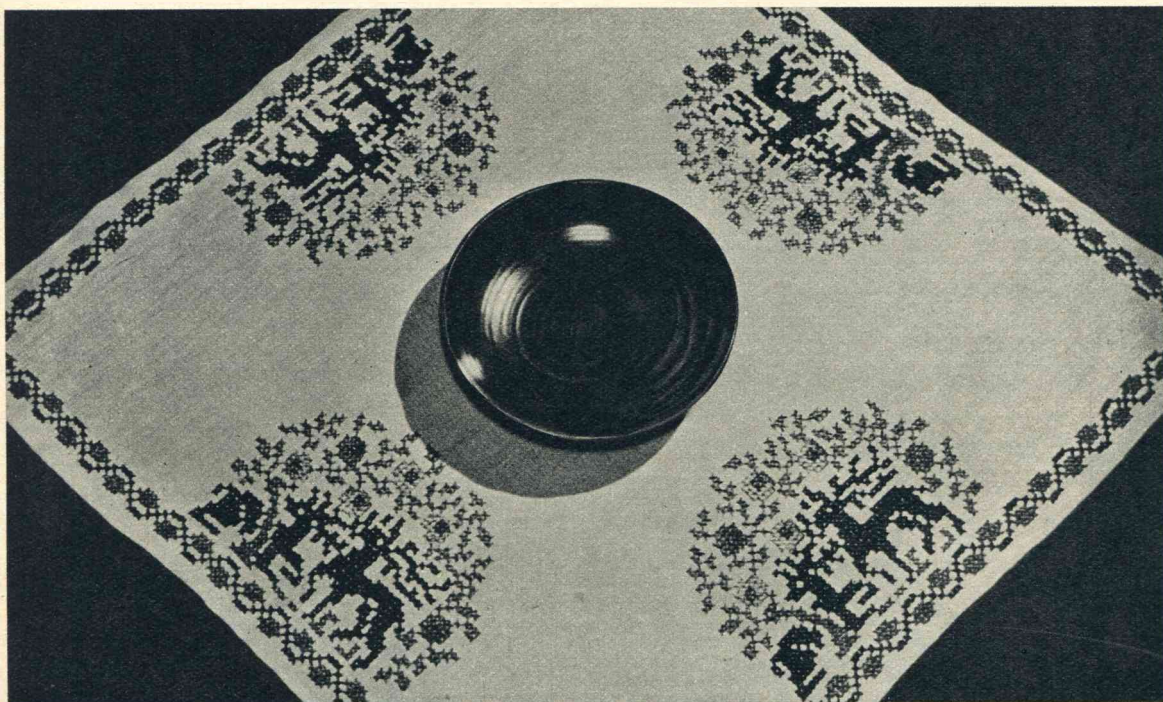
Verzorg kleine verwondingen met

Hansaplast
„elastisch”
Snelverband

U voorkomt daardoor infectie en ondervindt geen hinder meer van de wond, noch belemmering in Uw bewegingen. Zorg er dus steeds voor een pakje bij U te hebben.

Verkrijgbaar vanaf 15 Cent. — Reisverpakking 35 Cent.

KLEEDJE MET ENGELSCH BORDUURWERK

Dit kleed is 60 x 60 cm. groot en wordt versierd met de zeer fraai uitgevoerde bloemmotieven, die we eerst met behulp van bijgaande teekeningen op ware grootte en door middel van carbonpapier op den ondergrond van linnen aanbrengen.

Dit linnen kan in naturel-tint alsook in een of andere pasteltint gekozen worden. Het borduurwerk is gedacht in twee tinten, passend bij de kleur van het linnen. Zoo zal men bv. op naturelkleurig linnen al het gaatjesborduurwerk met goudgeel en al het platsteekborduurwerk voor de blaadjes met een mooi, zacht tintje groen kunnen werken, terwijl ook de steeltjes met dezelfde tint groen in steelsteek worden geborduurd.

Het borduurmateriaal bestaat uit splitzijde, waarvan we met twee of ten hoogste drie draden werken.

We beginnen met de gaatjes en trekken de contourlijnen met een zeer fijn dubbel rijgsteekje om. Dan knippen we met een borduurschaartje vanuit het middelpunt de stof in den vorm van een kruis naar vier kanten in tot even voor de contourlijn. De stof wordt met de naald naar den achterkant van het linnen geduwd, daarna werken we het rondje met dicht op elkaar gewerkte steekjes om.

Dit doen we met de splitzijde. Om er nu nog 'n mooien, ronden vorm aan te geven, steken we er nog even een beenen vetergatenpen doorheen, telkens wanneer een gaatje is afgewerkt. Deze pen wordt flink in de rondte gedraaid, waardoor elk onderdeel van het bloempje den juiste vorm zal krijgen.

Zijn alle gaatjes van één motief af, dan gaan we de steelsteekjes voor de steeltjes en daarna de platsteekjes voor de blaadjes werken.

Tenslotte, wanneer het heele patroon is aangebracht, wordt 't kleed langs de randen met een linnen kant in dezelfde kleur als het linnen afgewerkt.

GEKLEURD LINNEN MET BONT BORDUURWERK

Kleedjes voor salontafel of serre

Hoe verschillend deze kleedjes ook van bewerking mogen zijn, toch zullen ze beide heel goed gebruikt kunnen worden als kleedjes op een mooi salontafeltje of als fleurig handwerkje waarmee wij onze serre kunnen opvroolijken.

KLEEDJE MET KRUISSTEEKMOTIEVEN

Dit wordt vervaardigd van beigeleurig zijden linnen. Men kan het kleed op iedere willekeurige grootte maken; dit hangt af van de grootte der kruisjes, die er op aangebracht worden.

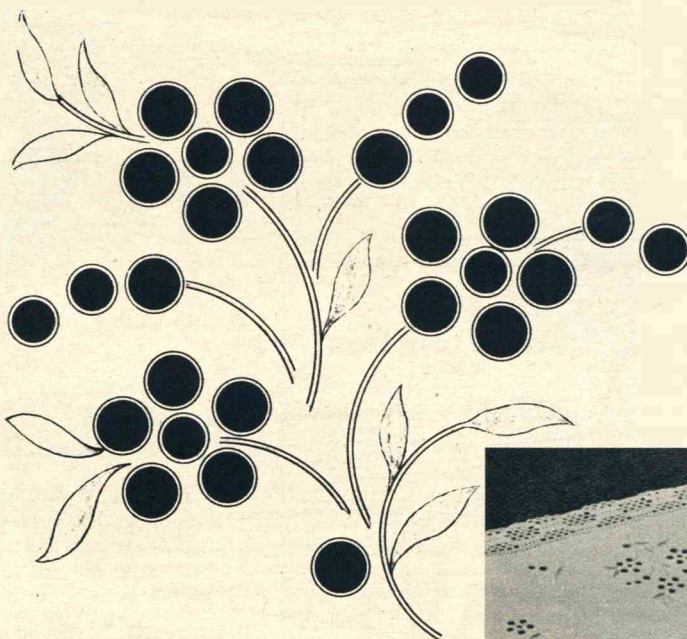
Wanneer men voor 3 kruisjes een breedte rekent van 1 cm., dan wordt het kleed ongeveer 60 cm. in het vierkant groot.

Men werkt de kruisjes op den draad en vooral bij zijden linnen is dit zeer gemakkelijk, daar het weefsel tamelijk los is.

Wil men het kleed echter op gewoon linnen maken en vindt men het aftellen der draden te moeilijk, dan kan men ook een stukje stramien op het linnen naaien en hierop de motieven werken. Later worden de draden van het stramien doorgeknipt en uitgehaald.

In dit laatste geval moet er op gelet worden, dat de steken tamelijk strak worden aangetrokken, daar anders de kruisjes veel te los komen te liggen.

Het materiaal voor het borduurwerk bestaat uit een geheel draad splitzijde (wordt het kleedje kleiner, dan kan men ook met een halven draad volstaan). Men werkt in de aangegeven kleuren: zwart,

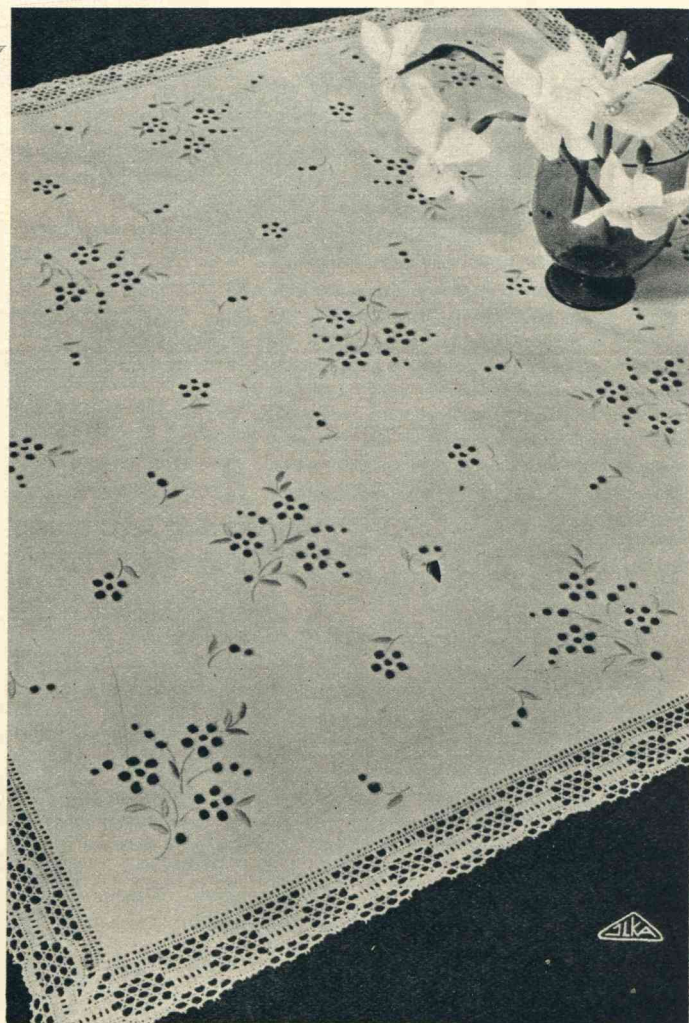
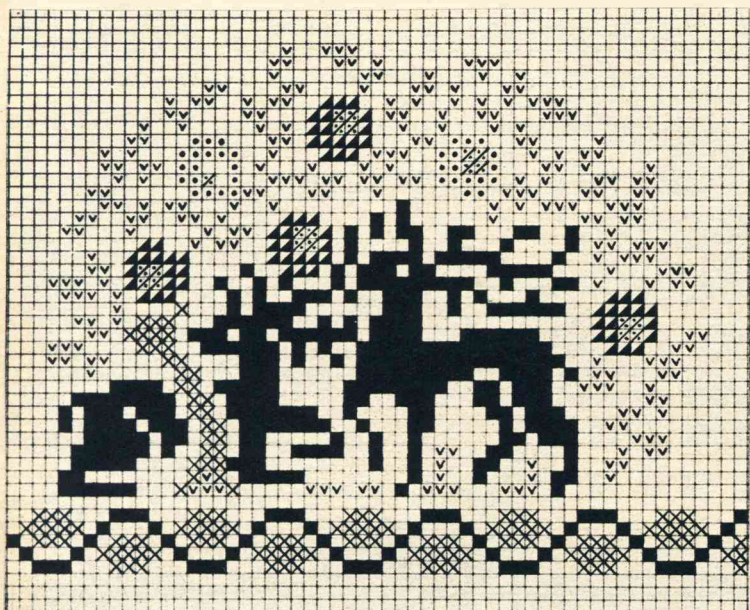

hazelnootkleurig bruin, bladgroen, licht-rose, licht karmijnrood, donker karmijnrood.

Het borduurwerk kan geheel volgens bijgaande telpatroontjes worden uitgevoerd. De eerste steek van een kruisje wordt van links onder naar rechts boven gewerkt, terwijl de tweede steek van rechts onder naar links boven wordt aangebracht. Op deze wijze verkrijgt men het fraaiste resultaat, want alle kruisjes loopen in dezelfde richting.

Het kleedje wordt langs de randen eerst met een smal zoompje afgewerkt, waarna men over het zoompje heen den kruissteekrand aanbrengt.

■ zwart, X hazelnootkleurig bruin, V bladgroen, ● licht rose, ▲ licht karmijnrood, % donker karmijnrood.

Dat maken we zelf

VOOR DE SLAAPKAMER

U kent ze wel, die aardige slaapkamermanden. Eén bezwaar is er echter aan verbonden: ze zijn zoo duur om aan te schaffen! Daarom geven wij u hierbij een idee om zoo'n meubeltje met heel weinig kosten zelf te vervaardigen.

De hierbij afgebeelde „mand" is van een rond model. Dat staat altijd wel aardig.

Wat u daarvoor nodig heeft? Een stevige ton, die u bij een drogist wel cadeau, of anders voor een paar luttele centen krijgen kunt. Wenscht u een ander model, vierkant bijvoorbeeld, dan kunt u ook heel goed volstaan met een luciferskist, die de drogist u zeker ook wel kan leveren. U moet er echter wel op letten, dat u een stevige ton of kist krijgt. Het meubeltje moet later nl. ook als stoel gebruikt kunnen worden.

Voorts hebben we stof voor de binnen- en binnenbekleding nodig. Cretonne of een of andere weefstof is voor de buitenbekleding heel leuk. Wij maakten zelf een ton met stoelen-pluche-bekleding. Dit is echter moeilijker te verwerken en voor de slaapkamer ook minder frisch. Laten we ons dus bij cretonne houden.

Voor de binnenbekleding kunnen we satinet nemen. Hoeveel u van alles nodig heeft, hangt natuurlijk af van de grootte van de ton.

Voor de buitenbekleding nemen we anderhalf maal den omtrek van de ton maal de hoogte. Daarbij komt dan nog voor het deksel een lap, waarvan de middellijn 10 cm. groter is dan die van het bovenvlak van de ton.

We beginnen nu met den lap cretonne met de lengte-zijden aan elkaar te stikken, zoodat er „geen begin en geen einde is".

Vervolgens teekenen we aan den boven- en aan den onderrand van de ton gelijke afstanden af. Dit zijn de plaatsen, waarop u de plooiën in het cretonne moet leggen. Deze staan natuurlijk in verband met de hoeveelheid stof, die u heeft. U zult deze afstanden dus zelf moeten bepalen. Hebben we dat gedaan, dan spijkeren we de stof, die we op de afgeteekende plaatsen in plooiën leggen, om den boven- en onderrand. Aan den bovenrand spijkeren we twee tegenover elkaar aangebrachte handvaatjes van cretonne mee.

Daar het cretonne nu aan den onder-

rand met den grond in aanraking zou komen, en daardoor gauw zou slijten, spijkeren we tegen den onderkant een ronde plaat van dun triplex, die even groot is als de bodem. Den zijrand van deze plaat beitsen we donker. Het beitsen van den geheelen onderkant is niet noodzakelijk, hoewel het natuurlijk netter is.

Nu de binnenbekleding van de ton. Die vergt iets meer van onze handigheid. In de eerste plaats zagen we een ring van 3 à 4 mm. dik triplex. De buitenrand hiervan moet gelijk zijn aan den omtrek van de ton, terwijl de binnenrand een middellijn heeft, die 4 cm. kleiner is. Kort langs dezen binnenrand boren we op gelijke kleine afstanden gaatjes. Een reep schuim genomen satinet dient als bekleding van dezen ring. Het satinet wordt in den binnenrand in de gaatjes vast gezet, terwijl het gedeelte, dat om den buitenrand heen getrokken wordt, met groote spansteken aan het overstekende gedeelte van den binnen-achterkant vastgenaaid wordt. De ring is zodoende keurig bekleed. Voorts zagen we een ronde plaat triplex met een middellijn gelijk aan die van den binnenrand van den bekleeden cirkel.

Langs den buitenkant boren we weer kleine gaatjes. Dit plankje bekleeden we eveneens met satinet.

Vervolgens nemen we een stuk satinet, dat als lengte de hoogte van de ton heeft, en als breedte den omtrek van den binnenrand van den cirkel. We naaien nu eerst weer den lap in de lengte aan elkaar.

Den boven- en onderrand bevestigen wij met een kleinen inslag respectievelijk aan den binnenrand van den cirkel en aan den buitenrand van de plaat. Wij verkrijgen zodoende een zak, die de inwendige bekleding van de ton vormt. In plaats van deze voering strak te nemen, kunnen we haar ook ruim kiezen. Vanzelfsprekend hebben we dan ook weer meer stof nodig.

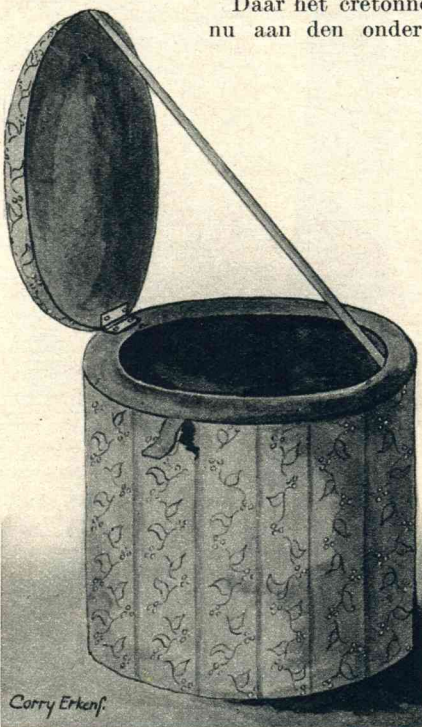
Vervolgens spijkeren we met kleine sierspijkertjes den bovenring op den bovenrand van de ton. Het moeilijkste gedeelte is hiermede klaar.

Nu beginnen we aan het deksel.

Hiervoor zagen we van een 8 à 10 cm. dikke triplex-plaat een rond vlak, dat juist op de ton past. Eén zijde hiervan bekleeden we met crin, waarbij we zorgen voor een mooi afloopen naar den buitenkant toe. Hieromheen leggen we een vel watten, waarna we een rond stuk cretonne, met een middellijn die 10 cm. groter is dan die van de triplex-plaat, strak over het vulsel spannen. We moeten daartoe het cretonne aan den rand in kleine plooiën leggen, en het aan den anderen kant van de triplex-plaat vastspijkeren. Tegelijkertijd bevestigen we hier een 1 cm. breed en 60 cm. lang bandje, dat we van satinet gestikt hebben. Den voeringkant van satinet spijkeren we met sierspijkertjes tegen den onderkant. Het beste doen we, de rondte van te voren te rijgen, zoodat we een mooien ronden vorm krijgen.

Op de plaats tegenover den aanzet van het bandje schroeven we in het deksel de eene zijde van een flink scharnier. De andere zijde hiervan bevestigen we op den rand van de ton. Het deksel moet nu naar boven kunnen openklappen.

Ten slotte naaien we het uiteinde van het bandje vast op de plaats tegenover het scharnier. De afbeelding laat een en ander duidelijk zien. Heeft u dit alles gedaan, dan zult u bemerken, dat de eenvoudige ton in een allergezelligst meubeltje is omgetooverd.

HOE den „Make-up" SCHIJN te VERMIJDEN

• Zorg voor een natuurlijk uiterlijk... maar waak ervoor er „opgemaakt" uit te zien. The Color Change Principle in Tangee lippenstift, poeder en rouge, verhoogt Uw eigen natuurlijke kleur. Het geeft Uw lippen, wangen en huid een nieuwe levendige bekoorlijkheid, omdat het Uw natuurlijke kleur accentueert.

Verhoog de charme van uw type

• Gebruik Tangee voor Uw lippen — verf ze niet. Op Uw lippen wordt Tangee zacht frisch rose — het verhoogt Uw natuurlijke kleur.

• In Tangee gelaatspoeder brengt The Color Change Principle de warme teint naar voren, welke de natuur U heeft medegegeven — terwijl het een einde maakt aan het „gepoederd uitzien".

• Ook Uw wangen dienen natuurlijk te zijn. In Tangee Rouge, als crème en in vasten poedervorm verkrijgbaar, is eveneens de beroemde Color Change Principle verwerkt.

Alleen ECHT met TANGEE op de metalen huls. Waar niet verkrijgbaar, schrijft aan den importeur Jacq. Mot Jr., Sarphatistraat 115, Amsterdam

GRIJS wil geen mensch graag zijn, hetzij man of vrouw!

Grijze haren worden met succes bestreden door

ENTRUPAL Haarwater (tweevoudige werking), dat niet alleen het grijze haar de natuurlijke kleur teruggeeft, doch ook weldadig op hoofdhuid en haren inwerkt. Ook roos verdwijnt binnen korten tijd.

ENTRUPAL

het biologische haarmiddel. Prijs Fl. 3.10 per flesch. Prospectus gratis op aanvraag.

Amsterdam: Hoofddepot: Jan Sol's Vereenigde Apotheken, Rozengracht 29, Roelof-Hartstraat 74. Depots: Linnaeus Apotheek, Wytenbachstraat 10, Apotheek Minerva, Martelaarsgracht 13, J. J. Gompelman, Langebrugsteeg 4. **Rotterdam:** Passage-Apotheek P. Graafland. **Utrecht:** Firma H. Misser, Vredenburg 30; Firma Beyer, Biltstraat 57. **Den Haag:** Apotheek en Drogisterij „de Koedoe", Frederik Hendrikslaan 166 en Antonie Duyckstraat 112; Apotheek Dr. H. Nanning, K. Poten 7. **Haarlem:** Centraal-Apotheek J. W. Florijn, Groote Houtstraat 78. **Leiden:** Reijst en Krak, Steenstraat 41.

Nieuw! „EXTRA ZACHT" HOOGGLANS PEPSODENT!

Niets evenaart de nieuwe formule van Pepsodent Tandpasta, een formule, die haar ontstaan te danken heeft aan proefnemingen, waaraan een half miljoen gulden ten koste is gelegd. De sensationele nieuwe stof, die het bevat, geeft Uw tanden de schitterendste glans, die ooit bereikt werd — en is extra zacht.

DOET DE TANDEN DUBBEL ZOO LANG WIT BLIJVEN - ONSCHADELIJK

ABSOLUUT VEILIG - OMDAT HET DUBBEL ZOO ZACHT IS!

„Ik heb het!" Met deze drie woorden kondigde een der wetenschappelijke medewerkers van de Pepsodent Company het einde aan van veertien jaar zoeken naar een absoluut nieuwe tandpasta, een tandpasta, die de tanden op onschadelijke wijze zou hoogglansen. Hij had de nieuwe Pepsodent gevonden. Een tandpasta, extra zacht en tevens hoogglanzend. Een tandpasta, die driemaal zooveel waarde heeft als de gewone soorten, omdat ze de tanden schitterend doet glanzen en een dubbele veiligheid biedt. Wilt gij een werkelijke hoogglans, begin dan vandaag nog de Nieuwe Pepsodent te gebruiken.

HOOGGLANS UW TANDEN - GRATIS

Deze coupon geeft recht op een flinke hoeveelheid Extra zachte Hoogglans Pepsodent Tandpasta. Coupon uitknippen, duidelijk invullen, postzegel van 3 cent voor porto insluiten en zenden aan de Firma B. Meindersma - Westerbeekstraat 154 - Den Haag.

Naam:

Adres:

1-P-H

DE ZOMERGARDEROBE WORDT VOLTOOID

Wanneer in het vroege voorjaar lente-etelages en modeshows alles in het werk stellen om de vrouw er toe te verleiden, haar garderobe met enkele van die prille nieuwigheden uit te breiden, en wanneer daarbij het zonnetje wat meewerkt, dan lijkt het wel, of de wintergarderobe voorgoed op non-actief kan worden gesteld, omdat nu immers de *lente* gekomen is!

Maar... in Mei loopen we nog te kleumen in onze dikke jassen en hopen alsmaar op de mooie, zonnige dagen, die toch zeker eens komen moeten!

Dáármee kunnen we ons gelukkig troosten: de zomer is werkelijk niet ver meer! We kunnen er nú — zonder voorbarig te worden genoemd — rustig toe overgaan, de laatste hand te leggen aan onze garderobe, die immers zooals ieder jaar eenige aanvulling behoeft.

De jas van verleden jaar is nog keurig; waarom er dan niet een kwiek mantelpak, of een aardig complet bij aangeschaft, zoodat we wat variatie hebben? Met onze regenjas zijn we dan zoo'n beetje voor alle gelegenheden klaar. Voor de jurken geldt hetzelfde parool: we moeten zorgen, steeds iets voor elke gelegenheid bij de hand te hebben... Dus niet bijvoorbeeld een jurkenvoorraad die slechts bestaat uit eenvoudige, sportieve japonnetjes, terwijl er bij een uitgangetje of feestje eigenlijk niets passends te vinden is. Het geheim van goed gekleed te gaan schuilt niet in het bezit van een zoo groot mogelijke voorraad kledingstukken, maar wel en vooral in de doelmatige samenstelling van onze garderobe.

Moeilijk, om dat allemaal precies uit te zoeken? Neen, toch niet; het kost alleen een beetje overleg. Maar wanneer we met behulp van een goed modealbum, zooals „Zomerpracht”, onze keuze op ons gemak kunnen bepalen, zal het toch zeker niet moeilijk vallen, voor alle gelegenheden en voor iedere gestalte iets geschikts te vinden. „Zomerpracht” bevat

ver over de 300 elegante modellen, waarvan wij er hier slechts enkele afbeelden, zoodat u eenigszins een idee krijgt, wat een verscheidenheid er in dit prachtige Hollandsche modeboek te vinden is. Zooals u ziet, is ook aan de kinderkleding een plaats ingeruimd en wel een zeer belangrijke. Want de vrouw, die handig is met draad en naald, zal behalve haar eigen kledingstukken zeker ook de kleertjes van haar kinderen graag zelf willen maken. Met behulp van de gemakkelijke kant-en-klaarpatronen, die bij de verschillende modellen kunnen worden besteld, is dit ook al heel eenvoudig.

Chique, modern en daarbij ook voordeelg gekleed te gaan, daartoe stelt „Zomerpracht” u in staat! Verzuim niet, nog deze week 'n exemplaar (60 cts.) bij Panora, Nassauplein 1, Haarlem, te bestellen.

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums die ontleend zijn aan het modealbum „Zomerpracht”, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassen en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven 't gewenschte maatnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger; door girostorting op No. 295631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (alléén van 5 en 6 cent) aan het PATRONENKANTOOR „PANORA” — NASSAUPEIN 1, HAARLEM

waarbij 5 cts. extra voor toezending per post verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

360a. Tailleurmantel, sluiting met twee rijen knopen, groote kraag en revers, rug met ceintuur. Benodigde stof: 3 m. à 140 cm. breed. Verkrijgbaar in de maten 40, 42, 44, 46.

361a. Reismantel van geruite stof, rug met rugstuk, groote zakken, mouw met groote manchet. Benodigde stof: 3 m. à 140 cm. breed. Verkrijgbaar in de maten 40, 42, 44, 46.

381a. Sportoostuum, tailleurkraag en -revers, mouw met plooiën, in de taille een ceintuur, rok met overslag. Benodigde stof: 3 m. à 140 cm. breed. Verkrijgbaar in de maten 40, 42, 44, 46.

389a. Jurk van wit linnen, korte ballonmouw, V-hals, sluiting met knopen en knoopsgaten, rug met bies. Benodigde stof: 5 m. à 80 cm. breed. Verkrijgbaar in de maten 42, 44, 46, 48.

390a. Jurk van gebloemde zijde, pofmouw, hooge hals met strik, gesmockte voorbaan. Benodigde stof: 4 m. à 90 cm. breed. Verkrijgbaar in de maten 42, 44, 46, 48.

487a. Complet van effen stof, japon gesloten met knopen en knoopsgaten, wijde mouw, mouwloze mantel met rugstuk en achter plooi. Benodigde stof: 4 m. à 140 cm. breed. Verkrijgbaar in de maten 40, 42, 44, 46.

488a. Deux-pièces van effen stof, doorgestikte revers, mouw met plooiën, sluiting met ceintuur, driebaansrok. Benodigde stof: 3 m. à 130 cm. breed. Verkrijgbaar in de maten 40, 42, 44, 46.

495a. Complet; witte japon met revers, sluiting met knopen en knoopsgaten, korte mouw. Mantel wijd model, wijde mouw, zonder revers. Benodigde stof: voor mantel 2,50 m. à 100 cm. breed; voor japon 4,50 m. à 100 cm. breed. Verkrijgbaar in de maten 42, 44, 46, 48.

530a. Blouse van effen zijde, wijde mouw, geplooid jabot en manchetten. Benodigde stof: 2 m. à 96 cm. breed. Verkrijgbaar in de maten 40, 42, 44, 46, 48.

537a. Rok met heupstuk, plooi middenvoor. Benodigde stof: 1,20 m. à 140 cm. breed. Verkrijgbaar in de maten 40, 42, 44, 46, 48.

593a. Colbertcostuum met 1 rij knopen, opgestikte zakken, rug met ceintuur, korte pantalon. Verkrijgbaar in bovenwijdte 72-76 cm. Benodigde stof: 2 m. à 140 cm. breed.

594a. Mantelpakje van effen stof, geplooid voor- en rugstuk, rok met plooiën. Verkrijgbaar in bovenwijdte 68-72 cm. Benodigde stof: 1,25 m. à 140 cm. breed.

SENSATIE IN DE RIMBOE

door J. F. Morrison

De hacienda van senior Juannez stond aan den oever van de Tocantins en werd aan de andere zijde begrensd door de Braziliaansche rimboe. Juannez was niet altijd een gelukkige haciendeira geweest. In Para wist men zich nog te herinneren dat hij vroeger een doodarme jongen was, die zich voor allerlei karweitjes liet vinden. Op een dag had hij zich echter gevoegd bij een troepje avonturiers, dat uitgetrokken was om aan den bovenloop van den Amazonestroom naar blauwe diamanten te duiken. Juannez was een van de geluksvogels geweest. Na een jarenlang armoedig bestaan had hij op zekeren dag twee zeldzaam zuivere diamanten opgedoken en met de opbrengst daarvan had hij zich een hacienda gekocht.

Senior Juannez zou waarschijnlijk zijn leven lang een onbezorgd levende haciendeira zijn gebleven, indien zijn hebzucht hem geen parten had gespeeld. Hij zat op een laten avond in de voorgalerij van zijn huis, toen hij vanuit de duisternis een mesties het erf zag opkomen. De man deed nogal geheimzinnig, wierp een speurenden blik door de voorgalerij en diepte een steen uit zijn zak op.

„Is dat goud, senior Juannez?“ begon hij fluisterend.

Juannez kende den man. Hij was van het dorp Airos en heette Petro Mazana.

Verrast bekeek hij den steen, dien zijn bezoeker hem toonde. Het was een donkergekleurde kiezel met een glinsterende, geelroode ader.

„Ja, dat is goud,“ fluisterde hij terug, terwijl hij de ader bekraste. „Waar heb je dien steen gevonden?“

Om den mond van den mesties trok een listig glimlachje. „Geheim, senior,“ zei hij laconiek. Toen fluisterde hij een dankwoord en verdween even geruischloos en geheimzinnig, als hij gekomen was.

Juannez bleef nadenkend achter. Het was een sensatie: goud in de Tocantins! Op de plek waar Mazana dien kiezel had opgevischt moesten nog meer van die steenen liggen, waarschijnlijk zelfs véél meer. En zooal niet op dezelfde plek, dan toch dicht in de nabijheid ervan. En door de verspreiding van die steenen na te gaan was het wellicht zelfs mogelijk de goudader te ontdekken, waarvan die kiezels afkomstig waren...

Den anderen morgen stond hij vroeg op. Hij begaf zich naar het dorp en bleef er wachten, totdat de mesties zijn hut verliet. Voorzichtig als een slang sloop hij hem na. Mazana liep voorbij de hacienda, volgde de grens van het oerwoud en bleef urenlang den oever van de rivier volgen.

Twee uur duurde die wandeling en eindelijk naderde de mesties een klein meer, dat gevuld werd door de Tocantins. Hij liep op den oever toe, haalde een lang schepnet uit het struikgewas en stapte in een kano, naderde den kant lag. Daarop ving hij met vissen. Dicht onder den wijdbeens in zijn boot staande, trok hij het schepnet langs den modderigen bodem, haalde het op en doorzocht den inhoud. Een paar maal wierp hij iets in de boot, doch groot scheen de vangst niet te zijn.

Juannez stond op honderd pas afstand achter een boom. Hier haalde Mazana zijn goudkiezel dus vandaan. Het kon de moeite loonen straks even

een onderzoek in te stellen. Doch niet met het primitieve vischtuig, dat de mesties bezigde. Duiken ging vlugger en hij was het oude vak nog lang niet verleerd. Van de uitkomst van zijn onderzoek zou Mazana's lot afhangen. Kwam het kiezel slechts sporadisch voor, dan was het hem gegund. In het tegenovergestelde geval echter kon hij rekenen op een kogel.

Na een paar uur te hebben gevischt scheen de mesties er eensklaps genoeg van te krijgen. Hij bevond zich thans op een plek, waar de vangst de moeite wél loonde, want Juannez zag hem herhaaldelijk iets in de boot werpen. Maar telkens zat op die plek zijn schepnet vast en hij moest fors rukken, om het weer los te krijgen.

Petro Mazana stuurde eindelijk zijn boot naar den kant. Het schepnet verborg hij in het struikgewas, de steenen knoopte hij in een doek en daarop trok hij zijn baadje aan. Toen wierp hij nog een speurenden blik in het rond, nam zijn vrachtje op, dat tamelijk zwaar scheen te zijn, en ving zingend den terugtocht aan. Tien minuten later was hij tusschen de boomen verdwenen...

Den volgende morgen verkeerde men in het dorp Airos in groote ongerustheid aangaande het lot van senior Juannez. Er verscheen een mesties van de hacienda in het dorp, die het dorps-hoofd kwam mededeelen, dat de haciendeira sinds een etmaal spoorloos verdwenen was. Den vorigen dag was hij vroeg vertrokken en geruimen tijd later had iemand hem de richting van de rimboe in zien slaan. Het vermoeden lag voor de hand, dat hij een ongeluk had gekregen, ten gevolge waarvan hij niet naar huis had kunnen terugkeeren.

Onder aanvoering van 't dorps-hoofd trok het halve dorp er op uit, om den haciendeira op te sporen. Petro Mazana was eveneens van de partij. De Indianen en mestiezen van het Braziliaansche oerwoud zijn uitmuntende spoorzoekers en zonder moeite gelukte het hun vast te stellen, dat Juannez inderdaad de rimboe ingetrokken was. Urenlang volgde men, langzaam voorttrekkend, zijn spoor en hoe dichter men het meer naderde, des te onrustiger werd Petro Mazana. Aan den rand van het oerwoud snelde hij de anderen plotseling vooruit en een oogenblik later klonk er een doordringende kreet van zijn lippen. Aan den kant van het water lagen een baadje en een pantalon, netjes gedekt door een tropenhelm. En daarnaast stonden Juannez' sandalen...

„Verdronken?“ schreeuwde het dorps-hoofd, even ontdaan als ongeloof. „Onmogelijk — senior Juannez kon duiken en zwemmen als een bever...“

Petro Mazana wierp hem een somberen blik toe. Hij liep naar het struikgewas en bracht het schepnet te voorschijn. Toen begon hij den bodem van het meer te omwoelen op dezelfde plek, waar zijn schepnet den vorigen dag een paar maal vast had gezeten. Langen tijd woelde hij tevergeefs, terwijl de anderen verbaasd toekeken.

Maar plotseling ging er een kreet van ontzetting op. Aan de oppervlakte van het water verscheen een wanstaltig, zakvormig lichaam met slier-tige, slangachtige armen, die zoekend rondtasten. Een sensationele verschrikking!

„Een octopus,“ zei Petro Mazana met een gesmoorde stem...

Gratis

NIVEA TOERISTENKAART

voor Wielrijders, Wandelaars en Automobilisten!

Koopt nog heden Nivea, dan ontvangt U gratis en naar keuze één der mooie in 6 kleuren uitgevoerde Toeristenkaarten, bij verpakkingen vanaf 40 ct.

Trek er met deze kaart op uit!... maar eerst Nivea op Uw huid!

Waarom maakt het zoo mooi!

Omdat dit poeder, door een zijden zeef gefiltreerd en atoomfijn, Uw gezicht pastelzacht overdekt. Daarbij is het onzichtbaar. Zoekt Uw Mystikum-Compact en Mystikum-Poeder uit volgens de Scherk-Tabel passend bij Uw gezicht. Zendt Uw nauwkeurig adres aan de Firma S. Blindeman & Co., van Baerlestraat 89, Amsterdam. Wij zenden U kosteloos de interessante Scherk-Tabel

Mystikum poeder

(voor toilettafel en poederdoosje) 0.60, 1.00, 1.75
MYSTIKUM COMPACT
(Poeder en rouge in vasten vorm) 0.70

Trisena Creme maakt de huid wonderlijk mat. Probeert U het eens!
Een mooi gevormde roode mond met Scherk Lippenstift.

VERHELDERT UW GLIMLACH MET KOLYNOS

Kolynos maakt doffe tanden mooi en blank. Het antiseptisch reinigende schuim dringt in elk gaatje in de tanden en doodt de gevaarlijke bacteriën, die aanslag en tandbederf veroorzaken. Probeer Kolynos—U zult ook zeggen, dat het een wonder is.

Wees zuinig—koop de grote tube

DE PICKNICK

roof
er neigir
aw begonne
was, is het een
eau fort" en he
he invloe